

Predmet broj: S1 1 K003472 09 KrI (X-KR-08/549)

Datum: donošenja 21.12.2010. godine
pismenog otpravka 15.03.2011. godine

Pred sudskim vijećem u sastavu: sudija Minka Kreho, predsjednik vijeća
sudija Marjan Pogačnik
sudija Željka Marenčić

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

Zorana Babića
Milorada Radakovića
Milorada Škrbića
Dušana Jankovića
Željka Stojnića

PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Slavica Terzić

Branioci:

Advokat Slavica Bajić za Zorana Babića
Advokat Slavica Čvoro za Milorada Radakovića
Advokat Slobodan Perić za Milorada Škrbića
Advokat Ranko Dakić za Dušana Jankovića
Advokat Zlatko Knežević za Željka Stojnića

Zapisničar:

Emil Pnkas pravni savjetnik-asistent

U IME BOSNE I HERCEGOVINE

Sud Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Minke Kreho, kao predsjednika vijeća, te sudija Marjana Pogačnika i Željke Marenčić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Emila Pinkasa, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Zorana Babića i dr., povodom izmijenjene optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: KT-RZ-48/06 od 23.11.2010. godine, kojom se optuženi Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić terete za počinjenje krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkama a), d), e), h) i k) sve u vezi sa članom 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), nakon javno održanog glavnog pretresa, sa kojeg je dijelom bila isključena javnost, u prisustvu optuženog Zorana Babića i njegovog branioca, advokata Slavice Bajić, optuženog Milorada Radakovića i njegovog branioca, advokata Slavice Čvoro, optuženog Milorada Škrbića i njegovog branioca, advokata Slobodana Perića, optuženog Dušana Jankovića i njegovog branioca, advokata Ranka Dakića i optuženog Željka Stojnića i njegovog branioca, advokata Zlatka Kneževića, u prisustvu Slavice Terzić, tužioca Tužilaštva BiH, donio je i dana 21.12.2010. godine i istog dana javno objavio sljedeću

P R E S U D U I

Optuženi:

- 1. ZORAN BABIĆ** zv. „Bakin“, sin Dušana i majke Perse rođeno Petrović, rođen 01.06.1968. godine u Prijedoru, nastanjen u ..., JMBG ..., po narodnosti ..., državljanin ..., po zanimanju Bravar, pismen, završio Srednju mašinsku tehničku školu, smjer brav., oženjen, otac jednog malodobnog djeteta, služio vojsku 1988/1989. godine u Novom Mestu, R Slovenija, ima čin desetara, vodi se u VE Prijedor, neodlikovan, srednjeg imovnog stanja, neosuđivan, i po osobnom navođenju, protiv njega se ne vodi drugi kazneni postupak, trenutno se nalazi na slobodi uz određene mjere zabrane po rješenju Suda Bosne i Hercegovine;
- 2. MILORAD ŠKRBIĆ**, sin Drage i majke Lazarke rođeno Radonjić, rođen 11.07.1960. godine u mjestu Veliko Palančište, općina Prijedor, JMBG ..., nastanjen u ulici ..., po nacionalnosti ..., državljanin ..., po zanimanju vozač, pismen, oženjen, služio vojsku 1979. godine u Ohridu, ima čin vodnika, ne zna da li se vodi u vojnoj evidenciji,

neodlikovan, slabog imovnog stanja, neosuđivan i po osobnom kazivanju protiv njega se ne vodi drugi krivični postupak, trenutno se nalazi na slobodi uz određene mjere zabrane po rješenju Suda Bosne i Hercegovine;

3. **DUŠAN JANKOVIĆ**, sin Dragoja i majke Anđe rođeno Janković, rođen 8.3.1950. godine u mjestu Dera, selo Benkovac, opština Prijedor, nastanjen u mjestu ... po narodnosti ..., državljanin ..., po zanimanju dipl. ing Saobraćaja, pismen, završio Saobraćajni fakultet u Zagrebu i postdiplomski studij u Beogradu, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, služio vojsku 1969/1970. godine u Nišu i Leskovcu, nema čin vojnog starješine, odlikovan od strane policije ordenom Miloša Obilića, srednjeg imovnog stanja, trenutno se nalazi na slobodi uz određene mjere zabrane po rješenju Suda Bosne i Hercegovine;

4. **ŽELJKO STOJNIĆ**, sin Boška i majke Stane rođeno Krenić, rođen 10.10.1971. godine u mjestu Tukovi, opština Prijedor, nastanjen u ..., JMBG ..., po narodnosti ..., državljanin ..., po zanimanju policajac, pismen, završio SSS mašinski tehničar, oženjen, otac dvoje mlđb. djece, služio vojsku 1990/1991. godine u Beogradu, vodi se u vojnoj evidenciji Prijedor, neodlikovan, srednjeg imovnog stanja, trenutno se nalazi na slobodi uz određene mjere zabrane po rješenju Suda Bosne i Hercegovine

K R I V I S U

ŠTO SU:

U vremenskom periodu od kraja mjeseca aprila 1992. godine, pa do kraja septembra iste godine a u okviru širokog i sistematičnog napada vojske i milicije Srpske Republike BiH a potom Republike Srpske usmjerenog protiv bošnjačkog i hrvatskog stanovništva općine Prijedor koji napad je i izvršen u istom periodu, znajući za takav napad i da njihove radnje čine dio tog napada, Dušan Janković u svojstvu rukovodnog radnika Stanice javne bezbjednosti Prijedor, a Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić u svojstvu rezervnih milicionara, svjesno i značajno doprinoseći učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu civilnih i vojnih vlasti općine Prijedor, kojem su i sami pripadali kao i Damir Ivanković, Gordan Đurić, Ljubiša Četić, Simo Drljača, načelnik Stanice javne bezbjednosti Prijedor, Milomir Stakić, predsjednik Kriznog štaba općine Prijedor i Slobodan Kuruzović, upravnik logora Trnopolje sa namjerom izvršenja zajedničkog cilja progona osoba bošnjačke i hrvatske nacionalnosti koji je obuhvatao prinudno preseljenje, ubistva, i pljačke, koji zajednički cilj je, činjenjem navedenih

dijela, podrazumijevao, na diskriminatornoj namjeri zasnovan, progon bošnjačkog i hrvatskog stanovništva na političkoj, nacionalnoj, etničkoj i vjerskoj osnovi sa teritorija pod kontrolom vojske i milicije Srpske Republike BiH, a potom Republike Srpske, te su svjesno i sa namjerom želeći upravo ispunjenje progona značajno doprinoseći počinili progon prisilnim preseljenjem stanovništva konvojem, namjernim lišavanjem osoba iz konvoja života (ubijanjem) i pljačkom osoba u konvoju, a Dušan Janković i naređivao izvršenje radnji sa namjerom izvršenja zajedničkog cilja progona, pa su tako:

dana 21.08.1992. godine, Dušan Janković kao komandir stanice milicije Prijedor a ostali optuženi kao rezervni milicionari i pripadnici Interventnog voda milicije iz Prijedora, i kao pripadnici Stanice javne bezbjednosti Prijedor, svi bili prisutni u uniformama i sa naoružanjem kao pratnja i osiguranje prilikom polaska konvoja iz mjesta Tukovi, općina Prijedor, i ukrcavanja civila u vozila, da bi se dio pratnje uputio u mjesto Trnopolje odakle je iz logora Trnopolje krenuo drugi dio konvoja sa civilima bošnjačke nacionalnosti koji su natrpani u 4. autobusa, nakon čega su se sva vozila i pratnja iz konvoja spojila na raskrsnici puta u mjestu Kozarac odakle su nastavili kretanje prema Banja Luci i dalje, te je Dušan Janković naređivao i organizovao pratnju i kretanje konvoja a zajedno sa ostalim optuženim i drugim pripadnicima milicije i vojske, značajno doprinoseći izvršenju navedenog, cilja udruženog zločinačkog poduhvata, izvršili sprovođenje konvoja, koji se sastojao od najmanje 16. autobusa, šlepera, kamiona i kamiona sa prikolicom u kojima se nalazilo naguranih preko 1.200 civila pretežno bošnjačke ali i hrvatske nacionalnosti iz općine Prijedor, koji su zbog uslova nesigurnosti i straha za vlastiti život stvorenih od strane vojske i milicije Republike Srpske na području općine Prijedor morali napustiti područje općine Prijedor kako bi sačuvali živote, za što su optuženi znali, ali su u toku kretanja konvoja prema općini Travnik, preko teritorije općina Prijedor, Banja Luka, Kneževo/Skender Vakuf i Travnik, gdje su civili trebali biti sprovedeni radi realizacije prinudnog preseljenja, u namjeri izvršenja zajedničkog cilja za koji su svi znali, značajno doprinosili izvršenju tog cilja kao uniformisani i naoružani pratnici navedenih vozila u kojima su prevoženi civili i pratećih vozila, sa namjerom i znajući da su civili, među kojim civilima je bio i veliki broj male djece, žena i starih osoba, u tom konvoju koji se satima sporo kretao po velikoj vrućini, nagurani i zatvoreni u vozilima u konvoju i to i u kamione pod ceradama bez dovoljno prostora, vazduha, vode i hrane u namjeri izvršenja zajedničkog cilja u više navrata od civila Bošnjaka i Hrvata koji su bili prevoženi vozilima u konvoju već u strahu i teškim uslovima prevoženja, uz razne teške prijetnje oduzimali novac, zlato i druge dragocjenosti, u kojem oduzimanju imovine se naročito isticao Željko Stojnić pri tome izvodeći civila muškarca iz vozila prislanjajući mu pištolj na glavu i prijeteći da će ga ubiti i da

će baciti malo dijete u kanal ukoliko od civila iz vozila ne sakupi što više navedenih vrijednosti i na taj način namjerno sprovodeći zajednički cilj da se civili Bošnjaci i Hrvati sa područja općine Prijedor prinudno presele, pljačkaju, da bi prilikom zaustavljanja konvoja pored pritoke rijeke Ugar, rječice Ilomske, na lokalitetu planine Vlašić, Dušan Janković, u namjeri izvršenja zajedničkog cilja da se dio muškaraca iz konvoja ubije a nakon što je pratiocima konvoja dao instrukcije i odobrenje za izvršenje izdvajanja muškaraca u namjeri ubijanja civila muškaraca i nakon što je izdvajanje počelo, udaljio sa tog mjesta, Zoran Babić, Željko Stojnić i drugi pratioci svi zajedno, uniformisani i naoružani automatskim puškama svjesno i značajno doprinoseći sa namjerom da se civili ubiju i znajući da ih izdvajaju radi ubijanja, izvršili selekciju tačno neutvrđenog broja ali najmanje 150 vojno sposobnih civila muškaraca od ostalog civilnog stanovništva iz konvoja, i to tako da su muškarci civili natjerani da izađu iz autobusa, šlepera, kamiona i kamiona sa prikolicom, a potom izdvojene muškarce natjerali da uđu u dva autobusa, a Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić, zajedno sa ostalim pratiocima, civile muškarce izdvojene u dva autobusa sproveli do mjesta zv. „Korićanske stijene“, na planini Vlašić, gdje je muškarcima iz jednog autobusa naredeno da izađu na cestu, a potom ih sproveli do ivice ceste, iznad provalije, pa im naredili da kleknu na sami rub ceste prema provaliji, te iz neposredne blizine počeli pucati iz automatskog naoružanja u tako postrojene ljude, nakon čega su tijela ubijenih padala u provaliju dok su se neke osobe iz stroja, a zbog prijetnje za život zbog pucanja iz automatskog naoružanja prema njima, same bacale u provaliju radi izbjegavanja smrti u čemu mnogi nisu uspjeli jer su sa velike visine padali na stjenovitu kamenu podlogu pri čemu su zadobijali povrede od kojih su i podlegli, da bi nakon toga izvodili muškarce iz drugog autobusa, i to u manjim grupama, od dvije do tri osobe, a zatim ih dovodili do istog mjesta ili mjesta u blizini tog mjesta, i pucali u njih iz neposredne blizine iz pištolja a zatim i iz automatskih pušaka, a potom su sa vrha litice bacali ručne bombe ili pucali na tijela ubijenih i ranjenih koji su iz provalije jaukali, i na taj način ubili tačno neutvrđen broj civila ali najmanje 150 muškaraca, među kojima i: **Mujo (Alija) Alić, Sejad (Rifet) Alić, Enver (Avdo) Arifagić, Mehmed (Ekrem) Arifagić, Rasim (Sulejman) Avdić, Šerif (Ramo) Bajrić, Zafir (Šerif) Bajrić, Rasim (Muharem) Bašić, Nihad (Meho) Bešić, Mustafa (Ibrahim) Bešić, Nermin (Izet) Bešić, Sead (Adem) Bešić, Suvad (Mustafa) Bešlagić, Šerif (Suljo) Blažević, Ahmet (Hamdija) Blažević, Fadil (Ibrahim) Blažević, Fikret (Himzo) Blažević, Mustafa (Edhem) Blažević, Muharem (Šaban) Crljenković, Zijad (Ibrahim) Čejvan, Besim (Smail) Čaušević, Hilmija (Mehmed) Ćustić, Ismet (Mehmed) Ćustić, Admir (Džemal) Dergić, Fadil (Fehim) Duratović, Šaban (Šerif) Elezović, Fahrudin (Kasim) Elezović, Jasmin (Hajrudin) Elezović, Edin (Muharem) Elezović, Emir (Muharem) Elezović, Hajrudin (Salih) Elezović, Ismet (Derviš) Fazlić,**

Jasim (Ismet) Fazlić, Mirsad (Ismet) Fazlić, Almir (Refik) Fazlić, Edin (Hilmija) Fazlić, Samir (Sadik) Garibović, Vasif (Atif) Garibović, Kemal (Hamdija) Garibović, Muhamed (Abaz) Grabić, Mirsad (Hasan) Gutić, Husein (Salih) Hankić, Osman (Hasan) Hasanagić, Ismet (Husein) Hirkić, Rifet (Husein) Hirkić, Šefik (Husein) Hirkić, Midhet (Fehim) Hodžić, Ahmet (Husein) Hodžić, Mirsad (Hilmija) Hodžić, Said (Alija) Horozović, Emsud (Alija) Horozović, Mahmut (Sefer) Hrustić, Hajro (Huska) Ičić, Armin (Mustafa) Jakupović, Senad (Latif) Jusufagić, Zuhdija (Meho) Kadirić, Mehmed (Sulejman) Kahrmanović, Uzeir (Muharem) Kahrmanović, Derviš (Osman) Karabašić, Osman (Derviš) Karabašić, Elvir (Kadir) Kararić, Kadir (Husein) Kararić, Elvin (Mehmed) Kauković, Meho (Ahmet) Kljajić, Sakib (Ahmet) Kljajić, Ahmet (Salih) Krkić, Abaz (Omer) Kulašić, Velid (Ramo) Marošlić, Himzo (Redžo) Marošlić, Ejub (Abaz) Medić, Alija Mehmedagić, Osman (Husein) Mehmedagić, Asmir (Mehmed) Memić, Himzo (Omer) Mrkalj, Idriz (Haso) Muretčehajić, Edin (Osman) Mujkanović, Husein (Hamdija) Mujkanović, Refik (Rasim) Mujkanović, Vasif (Mahmut) Mujkanović, Nihad (Sulejman) Memić, Senad (Esad) Mujkanović, Mehmed (Derviš) Muretčehajić, Fuad (Derviš) Murčehajić, Faik (Osman) Paratušić, Faik (Osman) Rizvančević, Nail (Džemal) Sadić, Bajazid (Hamza) Saldumović, Jasmin (Mehmed) Saldumović, Zilhad (Huska) Selimović, Kasim (Šefik) Sivac, Merzuk (Ibrahim) Sivac, Edin (Munib) Sivac, Nedžad (Munib) Sivac, Omer (Halil) Šljivar, Mehmedalija (Ibrahim) Talić, Sakib (Bejdo) Trnjanin, Seid (Miralem) Vehabović, Fadil (Ramo) Velić, Ekrem (Zudije) Velić, Ziko (Husein) Zahirović, Nedžad (Latif) Zulić, Sakib (Idriz) Žerić, Ferid (Karanfil) Žerić, dok je jedan broj vojno sposobnih muškaraca uspio preživjeti streljanje, i to njih najmanje 12, a da je do sada pronađeno više kompletnih tijela od kojih je 11. i identifikovano i to: Seid (Miralem) Vehabović, Edin (Hilmija) Fazlić, Elvin (Mehmed) Kauković, Ahmet (Salih) Krkić, Ferid (Karanfil) Žerić, Fikret (Himzo) Blažević, Sead (Adem) Bešić, Enver (Avdo) Arifagić, Osman (Husein) Mehmedagić, Uzeir (Muharem) Kahrmanović, Ekrem (Zudije) Velić, kao i jedan broj dijelova tijela ubijenih osoba koji su DNA analizom identifikovani da pripadaju žrtvama: Mujo (Alija) Alić, Sejad (Rifet) Alić, Mehmed (Ekrem) Arifagić, Rasim (Sulejman) Avdić, Zafir (Šerif) Bajrić, Mustafa (Ibrahim) Bešić, Nermin (Izet) Bešić, Ahmet (Hamdija) Blažević, Mustafa (Edhem) Blažević, Fadil (Ibrahim) Blažević, Muharem (Šaban) Crljenković, Besim (Smail) Čaušević, Zijad (Ibrahim) Čejvan, Hilmija (Mehmed) Čustić, Admir (Džemal) Dergić, Fadil (Fehim) Duratović, Šaban (Šerif) Elezović, Hajrudin (Salih) Elezović, Jasmin (Hajrudin) Elezović, Ismet (Derviš) Fazlić, Vasif (Atif) Garibović, Kemal (Hamdija) Garibović, Muhamed (Abaz) Grabić, Mirsad (Hasan) Gutić, Husein (Salih) Hankić, Osman (Hasan) Hasanagić, Šefik (Husein) Hirkić,

Ahmet (Husein) Hodžić, Mirsad (Hilmija) Hodžić, Mahmut (Sefer) Hrustić, Senad (Latif) Jusufagić, Mehmed (Sulejman) Kahrimanović, Derviš (Osman) Karabašić, Osman (Derviš) Karabašić, Elvir (Kadir) Kararić, Kadir (Husein) Kararić, Zuhdija (Meho) Kadirić, Meho (Ahmet) Kljajić, Sakib (Ahmet) Kljajić, Abaz (Omer) Kulašić, Himzo (Redžo) Marošlić, Velid (Ramo) Marošlić, Alija (Bećo) Mehmedagić, Asmir (Mehmed) Memić, Himzo (Omer) Mrkalj, Edin (Osman) Mujkanović, Husein (Hamdija) Mujkanović, Refik (Rasim) Mujkanović, Vasif (Mahmut) Mujkanović, Idriz (Haso) Muretčehajić, Fuad (Derviš) Murčehajić, Faik (Osman) Paratušić, Faik (Osman) Rizvančević, Nail (Džemal) Sadić, Bajazid (Hamza) Saldumović, Jasmin (Mehmed) Saldumović, Zilhad (Huska) Selimović, Merzuk (Ibrahim) Sivac, Kasim (Šefik) Sivac, Omer (Halil) Šljivar, Mehmedalija (Ibrahim) Talić, Sakib (Bejdo) Trnjanin, Fadil (Ramo) Velić, Ziko (Husein) Zahirović, Nedžad (Latif) Zulić, Sakib (Idriz) Žerić, i jedan broj nagorenih ostataka tijela koji pripadaju oko 10 ubijenih osoba, dok ostala tijela ni do danas nisu pronađena,

Dakle, u okviru širokog i sistematičnog napada vojske i milicije Republike Srpske na području općine Prijedor, znajući za takav napad, i da njihove radnje čine dio tog napada, Dušan Janković, naredio, te zajedno sa drugim optuženim počinili progon osoba bošnjačke i hrvatske nacionalnosti sa područja općine Prijedor, značajno doprinoseći izvršenju zajedničkog cilja progona čineći prisilno preseljenje stanovništva, namjerna lišavanja drugih osoba života (ubijanja) i pljačkanje tih osoba, pri tome svjesno i sa namjerom izvršenja zajedničkog cilja učestvujući u udruženom zločinačkom poduhvatu civilnih i vojnih vlasti općine Prijedor, kojem su i sami pripadali i čiji članovi su još bili i Milomir Stakić, Simo Drljača, Slobodan Kuruzović, Damir Ivanković, Gordan Đurić i Ljubiša Četić, ali drugi pripadnici civilnih i vojnih vlasti u Prijedoru čiji je cilj bio da se Bošnjaci i Hrvati progone sa teritorije pod kontrolom srpskih vlasti, čineći upravo navedena kaznena djela.

Čime su Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić počinili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačke h) u vezi sa tačkama **a)**-ubijanjem, **d)**-prisilnim preseljenjem stanovništva, **h)**-pljačka Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine a sve u svezi članka 180. stav 1. istog zakona,

Pa Sud **prvooptuženog, Zorana Babića**, za krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. točka h) u vezi sa tačkama a), d) i h), sve u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, uz primjenu citiranih odredbi i odredbi iz člana 39., 42b. i 48. KZ BiH,

O S U Ā U J E
NA KAZNU DUGOTRAJNOG ZATVORA U TRAJANJU OD
22 (dvadeset dvije) GODINE

trećooptuženog, Milorada Škrbića, za krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. točka h) u vezi sa tačkama a), d) i h), sve u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, uz primjenu citiranih odredbi i odredbi iz člana 39., 42b. i 48. KZ BiH,

O S U Ā U J E
NA KAZNU DUGOTRAJNOG ZATVORA U TRAJANJU OD
22 (dvadeset dvije) GODINE

četvrtooptuženog, Dušana Jankovića, za krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. točka h) u vezi sa tačkama a), d) i h), sve u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, uz primjenu citiranih odredbi i odredbi iz člana 39., 42b. i 48. KZ BiH,

O S U Ā U J E
NA KAZNU DUGOTRAJNOG ZATVORA U TRAJANJU OD
27 (dvadeset sedam) GODINA

i petooptuženog, Željka Stojnića, za krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. točka h) u vezi sa tačkama a), d) i h), sve u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, uz primjenu citiranih odredbi i odredbi iz člana 39., 42. i 48. KZ BiH,

O S U Ā U J E
NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD
15 (petnaest) GODINA

II

Na osnovu člana 284. stav 1. tačka c) ZKP BiH

MILORAD RADAKOVIĆ, zv. „Srbo“, sin Stojana i majke Borke rođeno Bilbija, rođen 10.08.1962. godine u mjestu Podvidača, općina Sanski Most, JMBG ..., nastanjen u ..., po narodnosti ..., državljanin ..., završio Poljoprivrednu školu, po zanimanju KV Voćar, pismen, oženjen, otac jednog malodobnog djeteta, služio vojsku 1982/1983. godine u Zrenjaninu i Benkovcu, nema čina, ne zna da li se vodi u vojnoj evidenciji, odlikovan u JNA značkom-primjeran vojnik, slabog imovnog stanja, neosuđivan i po osobnom navođenju protiv njega se ne vodi drugi krivični postupak, trenutno se nalazi na slobodi uz određene mjere zabrane po rješenju Suda Bosne i Hercegovine;

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

da je:

U vremenskom periodu od kraja mjeseca aprila 1992. godine do kraja septembra iste godine a u okviru širokog i sistematičnog napada vojske i policije Srpske Republike BiH a potom Republike Srpske usmjerenog protiv bošnjačkog i hrvatskog stanovništva općine Prijedor koji napad je i izvršen u istom periodu, znajući za takav napad i da njegove radnje čine dio tog napada, Milorad Radaković, u svojstvu rezervnog milicionara, svjesno i značajno doprinoseći učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu civilnih i vojnih vlasti općine Prijedor, kojem je i sam pripadao kao i Damir Ivanković, Gordan Đurić, Ljubiša Četić, Drljača Simo, načelnik Stanice javne bezbjednosti Prijedor, Milomir Stakić, predsjednik Kriznog štaba općine Prijedor, Slobodan Kuruzović, upravnik logora Trnopolje sa namjerom izvršenja zajedničkog cilja progona osoba bošnjačke i hrvatske nacionalnosti koji je obuhvatao prinudno preseljenje, ubistva, nezakonito zatvaranje osoba u vozilima u konvoju i vršenje drugih nečovječnih djela nad njima kao i pljačke, koji zajednički cilj je, činjenjem navedenih djela, podrazumijevao, na diskriminatornoj namjeri zasnovan, progon bošnjačkog i hrvatskog stanovništva na političkoj, nacionalnoj, etničkoj i vjerskoj osnovi sa teritorija pod kontrolom vojske i policije Srpske Republike BiH, a potom Republike Srpske, te je svjesno i sa namjerom želeći upravo ispunjenje progona značajno doprinoseći počinio progon prisilnim preseljenjem stanovništva konvojem, namjernim lišavanjem osoba iz konvoja života (ubijanjem), nezakonitim zatvaranjem osoba u vozilima u konvoju, nečovječnim postupanjem prema osobama u konvoju kao i pljačkom osoba u konvoju, pa je tako:

dana 21.08.1992. godine, bio prisutan u uniformi i sa naoružanjem kao pratnja i osiguranje prilikom polaska konvoja iz mjesta Tukovi, općina Prijedor, i ukrcavanja civila u vozila, da bi se dio pratnje uputio u mjesto Trnopolje odakle je iz logora Trnopolje krenuo drugi dio konvoja sa civilima bošnjačke nacionalnosti koji su natrpani u 4. autobusa, nakon čega su se sva vozila i pratnja iz konvoja spojila na raskrsnici puta u mjestu Kozarac odakle su nastavili kretanje prema Banja Luci i dalje, zajedno sa ostalim optuženim i drugim pripadnicima milicije i vojske, značajno doprinoseći izvršenju navedenog cilja udruženog zločinačkog poduhvata, izvršio sprovođenje konvoja, koji se sastojao od najmanje 16 autobusa, šlepera, kamiona i kamiona sa prikolicom u kojima se nalazilo naguranih preko 1.200 civila pretežno bošnjačke ali i hrvatske narodnosti iz općine Prijedor, koji su zbog uslova nesigurnosti i straha za vlastiti život stvorenih od strane vojske i policije Republike Srpske na području općine Prijedor morali napustiti područje općine Prijedor kako bi sačuvali živote, za što su optuženi znali, ali su u toku kretanja konvoja prema općini Travnik, preko teritorije općina Prijedor, Banja Luka, Kneževo/Skender Vakuf i Travnik, gdje su civili trebali biti sprovedeni radi realizacije prinudnog preseljenja, u namjeri izvršenja zajedničkog cilja za koji su svi znali, značajno doprinosili izvršenju tog cilja kao uniformisani i naoružani pratilac navedenih vozila u kojima su prevoženi civili i pratećih vozila, sa namjerom i znajući da su civili, među kojim civilima je bio i veliki broj male djece, žena i starih osoba, u tom konvoju koji se satima sporo kretao po velikoj vrućini, nagurani i nezakonito zatvoreni u vozilima u konvoju i to i u kamione pod ceradama bez dovoljno prostora, vazduha, vode i hrane, i mogućnosti da obave fiziološke potrebe vršenja velike i male nužde, i ne poduzimajući mjere da se takvo stanje u vozilima promjeni, već je u namjeri izvršenja zajedničkog cilja u više navrata od civila Bošnjaka i Hrvata koji su bili prevoženi vozilima u konvoju već u strahu i teškim uslovima prevoženja, uz razne teške prijetnje oduzimaao novac, zlato i druge dragocjenosti, čime je civilima a naročito djeci nanosio velike patnje i ozbiljne fizičke i psihičke povrede i narušenje zdravlja, i na taj način namjerno sprovodeći zajednički cilj da se civili Bošnjaci i Hrvati sa područja općine Prijedor prinudno presele, nezakonito zatvore u vozila, pljačkaju i da se prema njima nečovječno postupa, da bi prilikom zaustavljanja konvoja pored pritoke rijeke Ugar, rječice Ilomske, na lokalitetu planine Vlašić, u namjeri izvršenja zajedničkog cilja da se dio muškaraca iz konvoja ubije, Milorad Radaković i drugi pratioci svi zajedno, uniformisani i naoružani automatskim puškama svjesno i značajno doprinoseći sa namjerom da se civili ubiju i znajući da ih izdvajaju radi ubijanja, izvršili selekciju preko 200 vojno sposobnih civila muškaraca od ostalog civilnog stanovništva iz konvoja, i to tako da su muškarci civili natjerani da izađu iz autobusa, šlepera, kamiona i kamiona sa prikolicom, što su civili muškarci morali i učiniti obzirom da su svi pratioci bili uniformisani i naoružani automatskim puškama pa su pratioci,

među kojima i optuženi, na taj način izdvojili preko 200 muškaraca, i natjerali te izdvojene muškarce da uđu u dva autobusa, da bi na tom mjestu Milorad Radaković sa namjerom da značajno doprinese ubijanju civila predao municiju za automatsko naoružanje drugim pratiocima iz konvoja, za koju municiju je u momentu predaje znao da će biti korištena za ubijanje izdvojenih civila, nakon čega je kao pratilac jednog od autobusa iz konvoja produžio sa civilima do krajnjeg odredišta na planini Vlašić gdje se završavao zadatak preseljenja stanovništva, a ostali pratioci, civile muškarce izdvojene u dva autobusa sproveli do mjesta zv. „Korićanske stijene“, na planini Vlašić, gdje je muškarcima iz jednog autobusa naredeno da izađu na cestu, a potom ih sproveli do ivice ceste, iznad provalije, pa im naredili da kleknu na sami rub ceste prema provaliji, te iz neposredne blizine počeli pucati iz automatskog naoružanja u tako postrojene ljude, nakon čega su tijela ubijenih padala u provaliju dok su se neke osobe iz stroja, a zbog prijetnje za život zbog pucanja iz automatskog naoružanja prema njima, same bacale u provaliju radi izbjegavanja smrti u čemu mnogi nisu uspjeli jer su sa velike visine padali na stjenovitu kamenu podlogu pri čemu su zadobijali povrede od kojih su i podlegli, da bi nakon toga izvodili muškarce iz drugog autobusa, i to u manjim grupama, od dvije do tri osobe, a zatim ih dovodili do istog mjesta ili mjesta u blizini tog mjesta, i pucali u njih iz neposredne blizine iz pištolja a zatim i iz automatskih pušaka, a potom su sa vrha litice bacali ručne bombe ili pucali na tijela ubijenih i ranjenih koji su iz provalije jaukali, i na taj način ubili preko 200 muškaraca, među kojima i: **Mujo (Alija) Alić, Sejad (Rifet) Alić, Enver (Avdo) Arifagić, Mehmed (Ekrem) Arifagić, Rasim (Sulejman) Avdić, Šerif (Ramo) Bajrić, Zafir (Šerif) Bajrić, Rasim (Muharem) Bašić, Nihad (Meho) Bešić, Mustafa (Ibrahim) Bešić, Nermin (Izet) Bešić, Sead (Adem) Bešić, Suvad (Mustafa) Bešlić, Šerif (Suljo) Blažević, Ahmet (Hamdija) Blažević, Fadil (Ibrahim) Blažević, Fikret (Himzo) Blažević, Mustafa (Edhem) Blažević, Muharem (Šaban) Crljenković, Zijad (Ibrahim) Čejvan, Besim (Smail) Čaušević, Hilmija (Mehmed) Ćustić, Ismet (Mehmed) Ćustić, Admir (Džemal) Dergić, Fadil (Fehim) Duratović, Šaban (Šerif) Elezović, Fahrudin (Kasim) Elezović, Jasmin (Hajrudin) Elezović, Edin (Muharem) Elezović, Emir (Muharem) Elezović, Hajrudin (Salih) Elezović, Ismet (Derviš) Fazlić, Jasim (Ismet) Fazlić, Mirsad (Ismet) Fazlić, Almir (Refik) Fazlić, Edin (Hilmija) Fazlić, Samir (Sadik) Garibović, Vasif (Atif) Garibović, Kemal (Hamdija) Garibović, Muhamed (Abaz) Grabić, Mirsad (Hasan) Gutić, Husein (Salih) Hankić, Osman (Hasan) Hasanagić, Ismet (Husein) Hirkić, Rifet (Husein) Hirkić, Šefik (Husein) Hirkić, Midhet (Fehim) Hodžić, Ahmet (Husein) Hodžić, Mirsad (Hilmija) Hodžić, Said (Alija) Horozović, Emsud (Alija) Horozović, Mahmut (Sefer) Hrustić, Hajro (Huska) Ičić, Armin (Mustafa) Jakupović, Senad (Latif) Jusufagić, Zuhdija (Meho) Kadirić, Mehmed (Sulejman) Kahrmanović,**

Uzeir (Muharem) Kahrmanović, Derviš (Osman) Karabašić, Osman (Derviš) Karabašić, Elvir (Kadir) Kararić, Kadir (Husein) Kararić, Elvin (Mehmed) Kauković, Meho (Ahmet) Kljajić, Sakib (Ahmet) Kljajić, Ahmet (Salih) Krkić, Abaz (Omer) Kulašić, Velid (Ramo) Marošlić, Himzo (Redžo) Marošlić, Ejub (Abaz) Medić, Alija Mehmedagić, Osman (Husein) Mehmedagić, Asmir (Mehmed) Memić, Himzo (Omer) Mrkalj, Idriz (Haso) Muretčehajić, Edin (Osman) Mujkanović, Husein (Hamdija) Mujkanović, Refik (Rasim) Mujkanović, Vasif (Mahmut) Mujkanović, Nihad (Sulejman) Memić, Senad (Esad) Mujkanović, Mehmed (Derviš) Muretčehajić, Fuad (Derviš) Murčehajić, Faik (Osman) Paratušić, Faik (Osman) Rizvančević, Nail (Džemal) Sadić, Bajazid (Hamza) Saldumović, Jasmin (Mehmed) Saldumović, Zilhad (Huska) Selimović, Kasim (Šefik) Sivac, Merzuk (Ibrahim) Sivac, Edin (Munib) Sivac, Nedžad (Munib) Sivac, Omer (Halil) Šljivar, Mehmedalija (Ibrahim) Talić, Sakib (Bejdo) Trnjanin, Seid (Miralem) Vehabović, Fadil (Ramo) Velić, Ekrem (Zudije) Velić, Ziko (Husein) Zahirović, Nedžad (Latif) Zulić, Sakib (Idriz) Žerić, Ferid (Karanfil) Žerić, dok je jedan broj vojno sposobnih muškaraca uspio preživjeti streljanje, i to njih najmanje 12, a da je do sada pronađeno više kompletnih tijela od kojih je 11 i identifikovano i to: Seid (Miralem) Vehabović, Edin (Hilmija) Fazlić, Elvin (Mehmed) Kauković, Ahmet (Salih) Krkić, Ferid (Karanfil) Žerić, Fikret (Himzo) Blažević, Sead (Adem) Bešić, Enver (Avdo) Arifagić, Osman (Husein) Mehmedagić, Uzeir (Muharem) Kahrmanović, Ekrem (Zudije) Velić, kao i jedan broj dijelova tijela ubijenih osoba koji su DNA analizom identifikovani da pripadaju žrtvama: Mujo (Alija) Alić, Sejad (Rifet) Alić, Mehmed (Ekrem) Arifagić, Rasim (Sulejman) Avdić, Zafir (Šerif) Bajrić, Mustafa (Ibrahim) Bešić, Nermin (Izet) Bešić, Ahmet (Hamdija) Blažević, Mustafa (Edhem) Blažević, Fadil (Ibrahim) Blažević, Muharem (Šaban) Crljenković, Besim (Smail) Čausević, Zijad (Ibrahim) Čejvan, Hilmija (Mehmed) Čustić, Admir (Džemal) Dergić, Fadil (Fehim) Duratović, Šaban (Šerif) Elezović, Hajrudin (Salih) Elezović, Jasmin (Hajrudin) Elezović, Ismet (Derviš) Fazlić, Vasif (Atif) Garibović, Kemal (Hamdija) Garibović, Muhamed (Abaz) Grabić, Mirsad (Hasan) Gutić, Husein (Salih) Hankić, Osman (Hasan) Hasanagić, Šefik (Husein) Hirkić, Ahmet (Husein) Hodžić, Mirsad (Hilmija) Hodžić, Mahmut (Sefer) Hrustić, Senad (Latif) Jusufagić, Mehmed (Sulejman) Kahrmanović, Derviš (Osman) Karabašić, Osman (Derviš) Karabašić, Elvir (Kadir) Kararić, Kadir (Husein) Kararić, Zuhdija (Meho) Kadirić, Meho (Ahmet) Kljajić, Sakib (Ahmet) Kljajić, Abaz (Omer) Kulašić, Himzo (Redžo) Marošlić, Velid (Ramo) Marošlić, Alija (Bećo) Mehmedagić, Asmir (Mehmed) Memić, Himzo (Omer) Mrkalj, Edin (Osman) Mujkanović, Husein (Hamdija) Mujkanović, Refik (Rasim) Mujkanović, Vasif (Mahmut) Mujkanović, Idriz (Haso) Muretčehajić, Fuad

(Derviš) Murčehajić, Faik (Osman) Paratušić, Faik (Osman) Rizvančević, Nail (Džemal) Sadić, Bajazid (Hamza) Saldumović, Jasmin (Mehmed) Saldumović, Zilhad (Huska) Selimović, Merzuk (Ibrahim) Sivac, Kasim (Šefik) Sivac, Omer (Halil) Šljivar, Mehmedalija (Ibrahim) Talić, Sakib (Bejdo) Trnjanin, Fadil (Ramo) Velić, Ziko (Husein) Zahirović, Nedžad (Latif) Zulić, Sakib (Idriz) Žerić, i jedan broj nagorenih ostataka tijela koji pripadaju oko 10 ubijenih osoba, dok ostala tijela ni do danas nisu pronađena,

Dakle, u okviru širokog i sistematičnog napada vojske i policije Republike Srpske na području općine Prijedor, znajući za takav napad, i da njegove radnje čine dio tog napada, te zajedno sa drugim pratiocima počinio progon osoba bošnjačke i hrvatske nacionalnosti sa područja općine Prijedor, značajno doprinoseći izvršenju zajedničkog cilja progona čineći prisilno preseljenje stanovništva, namjerna lišavanja drugih osoba života (ubijanja), nečovječno postupanje, nezakonito zatvaranje osoba u vozilima u konvoju i pljačkanje tih osoba, pri tome svjesno i sa namjerom izvršenja zajedničkog cilja učestvujući u udruženom zločinačkom pothvatu civilnih i vojnih vlasti općine Prijedor, kojem je i sam pripadao i čiji članovi su još bili i Milomir Stakić, Simo Drljača, Slobodan Kuruzović, Ivanković Damir, Gordan Đurić i Ljubiša Četić, ali i drugi pripadnici civilnih i vojnih vlasti u Prijedoru čiji je cilj bio da se Bošnjaci i Hrvati progone sa teritorije pod kontrolom srpskih vlasti, čineći upravo navedena krivična djela,

Čime bi Milorad Radaković, počinio krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stavak 1. tačke h) u vezi sa tačkama **a)**-ubijanjem, **d)**-prisilnim preseljenjem stanovništva, **e)**-zatvaranjem, **h)**-pljačkom i **k)**-drugim nečovječnim djelima Kaznenog zakona Bosne i Hercegovine a sve u svezi članka 180. stavak 1. Kaznenog zakona Bosne i Hercegovine.

III

Na osnovu člana 56. KZ BiH optuženim se u izrečene kazne zatvora ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru, i to:

- za optuženog Milorada Škrbića u periodu od 14.10.2008. godine pa do 24.10.2009. godine;
- za optuženog Dušana Jankovića u periodu od 29.05.2008. godine pa do 11.11.2009. godine, i

- za optuženog Željka Stojnića u periodu od 29.05.2008. godine pa do 11.11.2009. godine;

IV

U skladu sa odredbom iz člana 186. stav 1. i 2. optuženi Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić se oslobađaju obaveze da nadoknade troškove krivičnog postupka, te isti padaju na teret budžetskih sredstava.

V

Na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH oštećeni se sa eventualnim imovinskopравnim zahtjevom upućuju na parnicu.

II. OPTUŽENJE

1. Optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Posebnog odjela I za ratne zločine broj: Kt-RZ-48/06 od 08.01.2009.godine, a koja je potvrđena dana 12.01.2009.godine, optuženi Damir Ivanković, Zoran Babić, Gordan Đurić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Ljubiša Četić, Dušan Janković i Željko Stojnić teretili su se da su počinili krivično djelo zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkama a), d), e) i k) KZ BiH, a sve u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, a u odnosu na Dušana Jankovića i član 180. stav 2. istog zakona.
2. Na ročištu povodom izjašnjenja o krivnji održanom dana 13.02.2008.godine, svih osam optuženih izjasnili su da se ne osjećaju krivima po svim tačkama navedene optužnice, pa je sudija za prethodno saslušanje, postupajući u skladu sa odredbom člana 229. stav 4. ZKP BiH, spis proslijedio vijeću radi zakazivanja glavnog pretresa.
3. U toku glavnog pretresa, Tužilaštvo BiH je dana 22.06.2009.godine dostavilo Sudu sporazum o priznanju krivnje broj: KT-RZ-48/06 koji je zaključilo sa optuženim Damirom Ivankovićem.
4. Na prijedlog Tužilaštva, pretresno vijeće je rješenjem broj: X-KR-08/549-1 od 29.06.2009.godine, razdvojilo postupak protiv optuženog Damira Ivankovića u odnosu na ostalih sedam optuženih, a potom je dana 02.07.2009.godine izreklo presudu kojom se optuženi Damir Ivanković oglašava krivim za krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret i osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina.

5. Dana 26.06.2009.godine, Sudu je dostavljen drugi sporazum o priznanju krivnje broj: KT-RZ-48/06, a kojeg je Tužilaštvo BiH zaključilo sa optuženim Gordanom Đurićem i njegovim braniocima.

6. Rješenjem broj: X-KR-08/549-2 od 06.07.2009.godine, Sud je razdvojio postupak protiv optuženog Gordana Đurića u odnosu na ostale optužene, nakon čega je dana 10.09.2009. godine, optuženi Gordan Đurić oglašen krivim za djela koja mu se stavljaju na teret i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina.

7. U daljem toku postupka, dana 11.03.2010.godine, Tužilaštvo je sklopilo sporazum i sa optuženim Ljubišom Četićem i njegovim braniocem.

8. Pretresno vijeće je donijelo rješenje o razdvajanju postupka broj: X-KR-08/549-3 od 15.03.2010.godine u odnosu na optuženog Ljubišu Četića, a potom je presudom od 18.03.2010.godine, optuženog Ljubišu Četića oglasio krivim za djela koja mu se stavljaju na teret i izreklo kaznu zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina.

9. Prije okončanja glavnog pretresa, Tužilaštvo je Sudu dostavilo izmijenjenu optužnicu broj: KT-RZ-48/06 od 23.11.2010.godine, kojom se optuženi Dušan Janković dalje ne tereti za komandnu odgovornost i kojom je pljačka koja je prethodnom optužnicom opisana, kvalifikovana kao progon u skladu sa odredbom člana 172. stav 1. tačka h) KZ BiH.

III. IZVEDENI DOKAZI

10. Tokom postupka, Tužilaštvo i odbrana su saslušali veliki broj svjedoka, vještaka i prezentirali brojne materijalne dokaze.

11. Njihov spisak se nalazi u prilogu I ove presude.

IV. ZAVRŠNE RIJEČI

A. TUŽILAŠTVO

12. U svom završnom izlaganju, Tužilaštvo je istaklo da su brojni svjedoci pred pretresnim vijećem svjedočili o dešavanjima na području opštine Prijedor 1992.godine, te da su isti potvrdili postojanje širokog i sistematičnog napada civilnih i vojnih vlasti opštine Prijedor protiv nesrpskog stanovništva na području te opštine.

13. Tužilaštvo je dalje istaklo da su optuženi znali za postojanje takvog napada i da njihove radnje čine dio tog napada obzirom na zadatke *Interventnog voda*, o čemu su svjedočili

pripadnici *Interventnog voda*, koji su kao svjedoci svoj iskaz dali u toku pretresa, kao i uloženi materijalni dokazi.

14. Nadalje, Tužilaštvo navodi da su o prisilnom preseljenju konvojem od 21.08.1992. godine, nezakonitom zatvaranju, pljačkanju i ubistvima izdvojenih civila iz konvoja, kao i da se planirano krivično djelo ubistva koje se optuženima stavlja na teret dogodilo na način opisan u optužnici, svjedočili brojni svjedoci, a što je potvrđeno i uložnim materijalnim dokazima.

15. Tužilaštvo je u odnosu na optuženog Zorana Babića, istaklo da su izvedeni materijalni dokazi kao i brojni saslušani svjedoci tokom pretresa u svojim iskazima naveli da su istog vidjeli u Tukovima sa automatskom puškom, zatim u toku kretanja konvoja, te da je isti bio na mjestu kod rijeke Ilomske gdje su muškarci izvođeni iz autobusa. Dalje, Tužilaštvo ističe da je Svjedok K-3 u svom iskazu istakao da je optuženi Zoran Babić bio na spisku za pratnju konvoja, dok su svjedoci koji su prethodno zaključili sporazume o priznanju krivnje sa Tužilaštvom, Damir Ivanković i Gordan Đurić, tvrdili da su istog vidjeli „na licu mjesta“, dok je sad osuđeni Damir Ivanković dodao da je istog vidio kako puca u postrojene ljude.

16. U odnosu na optuženog Milorada Radakovića, Tužilaštvo ističe da izvedeni materijalni dokazi potvrđuju da je isti bio pripadnik *Interventnog voda*, te da je obavljao sve iste poslove kao i drugi pripadnici Voda.

17. Navedeno su potvrdili i ostali pripadnici *Interventnog voda*, koji su svoj iskaz dali u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu. Dalje, prema tvrdnji Tužilaštva, svjedoci su naveli da su optuženog Milorada Radakovića vidjeli u pratnji konvoja i da je isti drugim pripadnicima *Interventnog voda* na mjestu razdvajanja dao kesu sa municijom.

18. Optuženi Damir Ivanković je u svom iskazu istakao da je optuženi Milorad Radaković predao petooptuženom Željku Stojniću RAP-ove sa municijom, te da je isti znao da municiju predaje radi ubijanja. Tužilaštvo dalje ističe da je i sam optuženi Milorad Radaković u svom iskazu naveo da je poduzimao određene radnje u konvoju, naređivao ljudima da spuste glave i slično, i da je u pratnju konvoja išao u svojstvu sanitetlije, ali ne sa torbom već sa automatskom puškom. Dalje, optuženi je prema riječima Tužilaštva istakao da nije znao za pljačkanje ljudi iz konvoja, a da je za ubistva izdvojenih muškaraca saznao tek kada je došao u Prijedor.

19. Kada je riječ o optuženom Miloradu Škrbiću, Tužilaštvo je u svom završnom izlaganju istaklo da su svjedoci u svojim iskazima naveli da su istog vidjeli na mjestu razdvajanja, dok je sad osuđeni Damir Ivanković istog vidio i na mjestu ubijanja kako puca u postrojene civile.

20. Nadalje, iako je sam optuženi tvrdio da je bio pratilac pokvarenog autobusa, jedan od svjedoka je potvrdio da je isti došao u pratnju navedenog autobusa tri sata nakon navodnog kvara, zbog čega Tužilaštvo smatra da je optuženi imao dovoljno vremena da učestvuje u razdvajanju i ubijanju civila te da se vrati na mjesto gdje se nalazio pokvareni autobus.

21. Tužilaštvo je u odnosu na optuženog Dušana Jankovića istaklo da su svjedoci potvrdili da su istog vidjeli u Tukovima, da je bio prisutan u toku kretanja konvoja i na mjestu razdvajanja gdje je policajcima davao neke upute. Tužilaštvo dalje ističe da odbrana optuženog, a s ciljem izbjegavanja krivične odgovornosti, tvrdi da je isti bio policajac za MTS i da je kritičnog dana bio na slavi u Dubici, a ne u Tukovima. Međutim, brojni materijalni dokazi potvrđuju da je optuženi Dušan Janković u vrijeme počinjenja djela bio komandir redovne stanice milicije Prijedor pri SJB Prijedor.

22. U odnosu na optuženog Željka Stojnića, Tužilaštvo smatra da su svjedoci u svojim iskazima potvrdili da je isti bio u Tukovima, da su tokom kretanja konvoja vidjeli kako izvodi civila iz šlepera i daje mu kesu da pokupi novac i nakit od ostalih civila iz konvoja, te da je isti viđen na Korićanskim stijenama.

23. Nadalje, iako odbrana optuženog Željka Stojnića tvrdi da je isti došao do krajnjeg odredišta, određen broj svjedoka ipak je izjavio da istog nisu vidjeli na tom odredištu.

24. Na kraju, Tužilaštvo BiH ističe svjedočenje Svjedoka K-3 koji je u svom iskazu izjavio da je vidio optuženog Željka Stojnića prilikom razdvajanja civila, te da mu je isti lično priznao da je učestvovao u ubistvima ljudi odmah nakon izvršenja djela na Korićanskim stijenama.

B. OPTUŽENI ZORAN BABIĆ I NJEGOVA ODBRANA

1. Odbrana optuženog Zorana Babića

25. U svojoj završnoj riječi, odbrana optuženog Zorana Babića je skrenula pažnju kako se izmijenjenom optužnicom optuženima stavlja na teret novo krivično djelo, a to je progon putem pljačke.

26. Nadalje, branilac prigovara primjeni člana 4a i udruženog zločinačkog poduhvata koji se optuženima stavlja na teret, a čijom primjenom su povrijeđena njihova osnovna prava, tvrdeći da nije jasno za koji se oblik udruženog zločinačkog poduhvata optuženi uopće terete.

27. Ne osporavajući činjenicu da je kritičnog dana bio organizovan konvoj sa civilnim stanovništvom iz Prijedora, odbrana prvooptuženog tvrdi da je optuženi Zoran Babić došao u Tukove, ali da nije, niti je mogao samovoljno napustiti Tukove zbog dežurstva u SJB Prijedor.

28. U svom završnom izlaganju, branilac se poziva na izjave optuženih Damira Ivankovića i Ljubiše Četića.

2. Optuženi Zoran Babić

29. U svom završnom izlaganju, optuženi Zoran Babić se pridružio navodima svog branioca, te istakao da je bio pripadnik *Interventnog voda*, ali da nije išao u pratnju predmetnog konvoja. Optuženi dalje ističe da nije kriv, te da mu je, kada je riječ o počinjenom krivičnom djelu, savjest mirna.

C. OPTUŽENI MILORAD RADAKOVIĆ I NJEGOVA ODBRANA

1. Odbrana optuženog Milorada Radakovića

30. Prilikom iznošenja završnih riječi, branilac optuženog Milorada Radakovića je istakao da njegov branjenik kritičnog dana nije izdvajao civile iz kamiona na posljednjem odmorištu niti uzimao vrijednosti od putnika, već je autobusom krenuo do krajnjeg odredišta.

31. Dalje, branilac navodi da njen branjenik nije svjesno i voljno učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu, niti je počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret.

32. Branilac smatra nezakonitim dodavanjem tačke h) u izmijenjenoj optužnici.

33. Dalje, branilac prigovara da je nejasno koju vrstu UZP-a Tužilaštvo dokazuje, te da isti nije propisan u KZ SFRJ, KZ BiH, niti je dio međunarodnog običajnog prava. Branilac takode ističe da prihvaćanjem teorije udruženom zločinačkom poduhvatu od strane Tužilaštva, svi pratioci i vozači autobusa i kamiona bi trebali biti kažnjeni za isti zločin.

34. Odbrana dalje navodi da je i prije kritičnog dana bilo konvoja koji nisu imali žrtava, te da je konvoj od 21.08.1992.godine bio izdvojeni događaj.

35. Nadalje, branilac ističe da iskaze pojedinih svjedoka treba uzeti sa rezervom, jer je svjedočenje istih rukovodeno izbjegavanjem krivične odgovornosti.

2. Optuženi Milorad Radaković

36. Optuženi Milorad Radaković pridružio se navodima svog branioca te dodao da je dužnost bolničara obavljao odgovorno i da je bio spreman ukazati sanitetsku njegu i svojim sugrađanima bošnjačke nacionalnosti.

37. Optuženi dalje tvrdi da nije sudjelovao u pljačkanju i ubijanju civila iz autobusa.

38. Na kraju, optuženi je izjavio saučešće porodicama svih ubijenih.

D. OPTUŽENI MILORAD ŠKRBIĆ I NJEGOVA ODBRANA

1. Odbrana optuženog Milorada Škrbića

39. U svojoj završnoj riječi, branilac je istakao da Sud treba donijeti oslobađajuću presudu za njegovog branjenika jer nema dokaza da je isti bilo koga progonio, prisilno raseljavao ili pljačkao.

40. Branilac prigovara da ne postoji termin udruženi zločinački poduhvat u KZ BiH niti u KZ SFRJ, te da u vrijeme zločina na Korićanskim stijenama nije bilo širokog i sistematičnog napada.

41. Dalje, branilac ističe da su žrtve predmetnog djela koje se njegovom branjeniku stavlja na teret bile vojno sposobni muškarci, u vrijeme kada je bio rat, te da isti ne mogu imati status civila bez obzira na odjeću koju nose.

42. Branilac takode smatra da Tužilaštvo nije pokušalo dokazati ko je poimenice sudjelovao u počinjenju predmetnog krivičnog djela, te ističe da je nesporna činjenica da je njegov branjenik zamijenio pratioca u pokvarenom autobusu.

2. Optuženi Milorad Škrbić

43. Prihvaćajući navode svog branioca, optuženi Milorad Škrbić je istakao da nikoga nije progonio, zatvorio, pljačkao niti ubio.

44. Na kraju, optuženi je dodao da svakom građaninu Prijedora može pogledati u oči čiste savjesti.

E. OPTUŽENI DUŠAN JANKOVIĆ I NJEGOVA ODBRANA

1. Odbrana optuženog Dušana Jankovića

45. Branilac optuženog Dušana Jankovića je u svom završnom izlaganju istakao kako je predmetni postupak, barem u odnosu na njegovog branjenika, rezultat namjere Tužilaštva da se barem jedan rukovodni radnik SJB Prijedor osudi za zločin na Korićanskim stijenama.

46. U nastavku izlaganja, branilac je analizirao sve relevantne navode iz optužnice, te istakao da u kritičnom periodu nije postojao širokorasprostranjen i sistematičan napad na području opštine Prijedor, već da se u konkretnom slučaju radilo o borbenim dejstvima između zaraćenih strana.

47. Kako bi potkrijepio navedene tvrdnje, branilac je iznio hronologiju političkih zbivanja tokom 1990., 1991. i 1992.godine, te da je u njihovom kontekstu izvršeno naoružavanje

stanovništva na području opštine Prijedor i to u prvom redu od strane Stranke demokratske akcije (SDA), nakon čega je došlo do borbenih dejstava, ali koje ne može biti protumačeno tako da se radilo o napadu usmjerenog protiv civilnog stanovništva.

48. Komentirajući navode koji se tiču postojanja udruženog zločinačkog poduhvata, branilac je ukazao na stavove sudećeg vijeća MKSJ u predmetu Fatmir Limaj i dr., ističući da Tužilaštvo nije sa dovoljnom preciznošću odredilo o kojem obliku udruženog zločinačkog poduhvata se radi.

49. Poseban dio završnog izlaganja branilac je posvetio rasvjetljavanju uloge, odnosno dužnosti njegovog branjenika u SJB Prijedor.

50. Naime, branilac navodi da je nakon mobilizacije, stanica milicije (SM) Prijedor prestala postojati te da je došlo do aktiviranja Rezervnih stanica milicije (RSM) koje se popunjavaju iz sastava redovne milicije, rezervne milicije i dobrovoljaca.

51. Navedeno, kako smatra branilac, potvrđuje da njegov branjenik, od trenutka mobilizacije ima status inspektora prve klase bez bilo kakve zapovjedne uloge.

52. Branilac se osvrnuo na iskaze svjedoka koji su prethodno zaključili sporazume o priznanju krivnje sa Tužilaštvom, istaknuvši sa optuženi Dušan Janković nije obavljao nikakvu rukovodnu ulogu u SM Prijedor jer ista u kritičnom periodu nije ni postojala, te da nije bio nadređen pripadnicima *Interventnog voda* zbog čega nema mjesta za primjenu instituta komandne odgovornosti.

53. Na kraju, branilac je još jednom napomenuo da kritičnog dana njegov branjenik nije sudjelovao u pratnji konvoja nego je bio na proslavi u naselju Sreflije, gdje se uputio nakon što je predao smjenu.

2. Optuženi Dušan Janković

54. U svom završnom izlaganju optuženi je istakao kako je optužnica protiv njega neosnovana i nije potkrepljena adekvatnim dokazima.

55. Optuženi dalje navodi da svi raspoloživi dokumenti govore da on nije uživao povjerenje SDS-a zbog čega ne stoji tvrdnja Tužilaštva da je bio član udruženog zločinačkog poduhvata čiji je glavni protagonist bila Srpska demokratska stranka (SDS) iz Prijedora.

56. Predmetni postupak optuženi smatra rezultatom njegovih razmirica sa Vitomirom Lakićem i Lukom Gnjatovićem, čijim iskazima su se pridružili i optuženi koji su u međuvremenu zaključili sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom.

57. Na kraju, optuženi je istakao da se u konkretnom slučaju radi o namjeri tužioca da se neko nevin osudi za zločine na Korićanskim stijenama, dodavši da suosjeća sa žrtvama, ali da njegovo kažnjavanje neće doprinijeti pomirenju.

F. OPTUŽENI ŽELJKO STOJNIĆ I NJEGOVA ODBRANA

1. Odbrana optuženog Željka Stojnića

58. Odbrana optuženog Željka Stojnića, u svom završnom izlaganju, pridružila se navodima svojih kolega u predmetnom postupku, dodavši da i dalje postoje brojne nejasnoće u vezi zločina na Korićanskim stijenama.

59. Ne osporavajući postojanje konvoja od 21.08.1992.godine, izdvajanje muškaraca bošnjačke nacionalnosti iz autobusa i njihova ubistva, branilac je ukazao kako optužnica sadrži jako malo informacija o optužbama koje se njegovom branjeniku stavljaju na teret.

60. Vezano za primjenu udruženog zločinačkog poduhvata, branilac je iznio stanovište da se kroz primjenu ovog instituta stvara mogućnost za primjenu instituta takozvane objektivne odgovornosti, što je u suprotnosti sa osnovnim postulatima savremenog krivičnog prava.

61. Branilac se osvrnuo na predložene dokaze, navodeći da je Tužilaštvo prezentiralo veći broj svjedoka koji su u svojim iskazima tendenciozni ili nepouzdana, dalje ističući iskaze svjedoka Elvira Hadžimuratovića i Erne Kadirić, koji su izjavili da su u kritično vrijeme vidjeli optuženog Željka Stojnića na Smetovima, što zapravo ide u prilog tvrdnji odbrane da isti nije bio na mjestu gdje su izvršena ubistva.

62. Na kraju, branilac je predložio Sudu da njegovog branjenika oslobodi optužbi, naglašavajući da se njegov branjenik vlastitim automobilom, samoinicijativno dovezao u sjedište Državne agencije za istrage i zaštitu (SIPA).

2. Optuženi Željko Stojnić

63. Optuženi se pridružio navodima svog branioca te dodao da nije znao da će bilo ko biti ubijen i da on nije učestvovao u ubijanju.

64. Iz navedenih razloga nije ni prihvatio nagodbu sa Tužilaštvom jer bi isto značilo priznanje za ubistva.

65. Na kraju, optuženi je istakao da je kriv za oduzimanje imovine od ljudi iz konvoja, ali po naredbi Miroslava Paraša, koji ga je i otjerao sa mjesta razdvajanja.

V. PROCESNE ODULKE

A. UTVRĐENE ČINJENICE

66. Mehanizam prihvatanja na znanje činjenica utvrđenih pravosnažnim presudama u postupcima koji su vođeni pred MKSJ predstavlja veoma značajan način za poboljšanje efikasnosti i ekonomičnosti krivičnog postupka.

67. Naime primanjem na znanje određenih činjenica, stvara se oboriva pretpostavka o istima tako da suprotna strana ima mogućnost njihovog pobijanja i opovrgavanja.

68. Kako bi se u postupku primanja na znanje utvrđenih činjenica zaštitila prava optuženih lica, razrađen je veći broj kriterija, koji između ostalog podrazumijevaju da se radi o postupcima koji su pravosnažno presuđeni ili gdje je u toku postupak po žalbi, ali pod uslovom da se žalbama ne napadaju činjenice čije se prihvatanje predlaže, te da se ne radi o činjenicama iz presuda donesenih na osnovu sporazuma o priznanju krivnje.

69. Nadalje, među kriterije koji se primjenjuju između ostalih, spadaju i (1) da se ne radi o zaključcima pravne prirode (ovi zaključci su u isključivoj nadležnosti sudskog vijeća), te da (2) se ne radi o činjenicama koje neposredno impliciraju krivičnu odgovornost optuženog, kako u pogledu radnji koje je poduzeo tako i njegovog subjektivnog odnosa spram istih, odnosno da li je bio uračunljiv u vrijeme izvršenja krivičnog djela, koje mu se stavlja na teret.

70. Drugim riječima, "utvrđene činjenice" se prije svega odnose na pitanja kao što su postojanje širokorasprostranjenog ili sistematičnog napada odnosno postojanja oružanog sukoba i njegove prirode.

71. Dana 15.04.2009.godine, Tužilaštvo BiH je podnijelo prijedlog broj: KT-RZ-48/06, kojim se traži da Sud prihvati kao utvrđene činjenice definisane u presudi MKSJ i to u predmetima *Tužilac protiv Duška Tadića*, predmet broj IT-94-1, presuda od 07. maja 1997. godine; *Tužilac protiv Miroslava Kvočke i drugih*, predmet broj IT-98- 30/1, presuda od 02. novembra 2001. godine; *Tužilac protiv Milomira Stakića*, predmet broj IT-97-24-T, presuda od 31. jula 2003. godine, te *Tužilac protiv Radoslava Brđanina*, predmet broj IT-99-36-T, presuda od 01. septembra 2004. godine, prihvataju se kao utvrđene u opsegu i redosljedom kojim su nabrojane u dodatku 2.

72. Primjenom kriterija relevantnosti, Sud je odbio da prihvati paragrafe presude pretresnog vijeća u predmetu MKSJ *Tužilac protiv Duška Tadića* (IT-94-1) pod brojevima: 156, 159, 161, 163, 164, 166, 167, 169, 175, 176, 177, te dio paragrafa pod brojem 466.

73. Odbijeni su prijedlozi tužioca da se prihvate činjenica iz presude pretresnog vijeća u predmetu MKSJ *Tužilac protiv Miroslava Kvočke i drugih* (IT-98-30/1) pod brojevima: 45, 55, 58, 68, 108, 112, 336 i 344.

74. Nadalje, u predmetu *Tužilac protiv Milomira Stakića* (IT-97-24-T) Sud je odbio da prihvati paragrafe pod brojevima: 162, 164, 170, 197, 198, 210, 211, 212, 213, 231, 242, 246, 247, 253, 254, 255, 270, 271, 273, 274, 780, te dio paragrafa pod brojem 688.

75. Konačno, Sud je odbio da prihvati paragrafe presude pretresnog vijeća u predmetu MKSJ *Tužilac protiv Radoslava Brđanina* (IT-99-36-T) pod brojevima: 413, 415, 453, 509, 858, 859, 862 i 863.

76. Primjenjujući kriterij po kojem se činjenica ne smije odnositi na djela, ponašanje ili duševno stanje optuženog, Vijeće je djelomično odbilo da prihvati paragrafe presude pretresnog vijeća u predmetu MKSJ *Tužilac protiv Milomira Stakića* (IT-97-24-T) pod brojevima 215-218, koje se tiču događaja od 21. augusta 1992. godine u kojima su optuženi navodno učestvovali, a kada su zatočnici logora Trnopolje prevoženi autobusima na lokaciju zvanu „Korićanske stijene“. Uzimajući u obzir da tužilac najvećim dijelom optužnicu zasniva upravo na ovom događaju, vijeće je zaključilo da prihvatanje ove činjenice ne zadovoljava navedeni kriterij.

77. Imajući u vidu sve naprijed navedeno, potrebno je naglasiti da se formalnim primanjem na znanje činjenica utvrđenih pred MKSJ postiže ekonomičnost postupka. Ta svrha je u skladu sa pravom optuženih na suđenje bez odlaganja zagarantovano članom 13. ZKP-a i članom 6. stav 1. Evropske konvencije. Međutim, bez obzira na to, ekonomičnost postupka nije bila jedini preovladavajući kriterij u konkretnom slučaju obzirom da je ista uskladena sa principom pretpostavke nevinosti i pravom optuženih na pravično suđenje zagarantovano članom 6. Evropske konvencije.

B. NAČIN ISPITIVANJA SVJEDOKA

78. U predmetu protiv tada osumnjičenih Damira Ivankovića, Zorana Babića, Gordana Đurića, Milorada Radakovića, Milorada Škrbića, Ljubiše Četića, Dušana Jankovića i Željka

Stojnića, a tokom istražnog postupka, sudija za prethodni postupak je donio rješenja kojima se za ukupno dvadeset i tri svjedoka Tužilaštva određuju mjere zaštite.

79. Sud je u skladu sa članom 13. Zakona o zaštiti svjedoka pod prijetnjom i ugroženih svjedoka, na ročištu održanom 21.04.2009.godine, donio rješenje kojim su za jednog svjedoka određene mjere zaštite i to na način da mu je dodijeljen pseudonim „A“, uz istovremeno proglašavanje ličnih podataka svjedoka povjerljivim, tako da će ostati tajna za javnost narednih 30 godina.

80. Navedene mjere obuhvaćaju i zabranu objavljivanja fotografija i video zapisa sa likom zaštićenog svjedoka, dok istog za vrijeme svjedočenja neće snimati kamera, odnosno poklopac na objektivu kamere će biti spušten, uz upozorenje prisutnih da ne smiju otkrivati identitet svjedoka kojem su dodijeljene mjere zaštite.

81. Dalje, nakon protivljenja većine branioca za određivanje predloženih mjera, Sud je donio rješenje kojim su za jednog svjedoka određene mjere zaštite, na način da su svi lični podaci svjedoka za kojeg su tražene zaštitne mjere podneskom Udruženja Prijedorčanki iz Prijedora, a čije ime i lični podaci su navedeni u optužnici i navedenom podnesku, se proglašavaju povjerljivim.

82. Dalje, u postupku pred Sudom BiH, svjedok će koristiti pseudonim „B“, a mjera ostaje na snazi 30 godina.

83. Dodatne mjere podrazumijevaju da će se Svjedok „B“ za vrijeme svjedočenja nalaziti u odvojenoj prostoriji u odnosu na optužene, a prilikom svjedočenja stranke će čuti neizmijenjen glas, dok će lik svjedoka biti izmijenjen uz pomoć uređaja na izmjenu slike.

84. Nadalje, svjedoku koji je ranije imao određenu mjeru dodjeljivanja pseudonima KS-1, dodijeljene su dodatne mjere svjedočenja iz odvojene prostorije. Stranke će imati sliku, a javnost koja će se nalaziti u odvojenoj prostoriji, imaće mogućnost samo da čuje svjedoka. Odbrane optuženih Zorana Babića i Milorada Škrbića protivile su se dodjeljivanju ovih mjera zaštite.

85. U potpuno identičnim uslovima, Sud je zaštićenom Svjedoku KS-2 dodijelio dodatne mjere svjedočenja iz odvojene prostorije. Stranke će imati sliku, a javnost koja će se nalaziti u odvojenoj prostoriji imaće mogućnost samo da čuje svjedoka. Odbrane svih optuženih nisu se protivile navedenim mjerama zaštite.

86. Nadalje, Sud je zaštićenom Svjedoku K-1 dodijelio dodatne mjere svjedočenja iz odvojene prostorije. Stranke će imati sliku, a javnost koja će se nalaziti u odvojenoj prostoriji imaće mogućnost samo da čuje svjedoka. Odbrane optuženih nisu se protivile dodjeljivanju navedenih mjera zaštite.
87. Na ročištu održanom 12.10.2009.godine, Sud je Svjedoku KO-8 dodijelio dodatne mjere zaštite koje obuhvataju saslušanje iz druge prostorije uz primjenu uređaja za distorziju slike. Odbrane optuženih Damira Ivankovića, Zorana Babića, Gordana Đurića, Milorada Radakovića i Milorada Škrbića protivile su se dodjeljivanju navedenih mjera.
88. Sud je Svjedoku KO 15, na ročištu od 17.11.2009.godine, dodijelio dodatne mjere zaštite koje je svjedok imao u pred MKSJ.
89. Mjere se odnose na isključenje javnosti, a odbrana se nije protivila njihovom dodjeljivanju.
90. Na ročištu od 08.02.2010.godine, Svjedoku O-3 dodijeljene su mjere zaštite koje se odnose na svjedočenje iz odvojene prostorije uz primjenu uređaja za distorziju slike.
91. Odbrane se nisu protivile navedenim mjerama.
92. Dalje, Sud je na ročištu održanom 22.02.2010.godine, Svjedoku O-4 dodijelio nove mjere koje podrazumijevaju svjedočenje iz druge prostorije uz korištenje uređaja za distorziju slike. Odbrana se nije protivila navedenim mjerama.
93. Na ročištu od 06.07.2010.godine, Sud je jednom svjedoku dodijelio pseudonim KA-1, te mjere zaštite koje se odnose na svjedočenje iz odvojene prostorije uz primjenu uređaja za distorziju slike izuzev u odnosu na vijeće.
94. Odbrana optuženih Zorana Babića, Milorada Radakovića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića protivile su se navedenim mjerama.
95. Na kraju, na ročištu od 04.10.2010.godine, svjedoku KO 18 dodijeljena je dodatna mjera zaštite koja podrazumijeva zabranu objavljivanja fotografija u medijima. Odbrane se nisu protivile dodjeljivanju dodatnih mjera zaštite.
96. Sud je imajući u vidu potrebu zaštite sigurnosti navedenih svjedoka i njihovih porodica, uprkos protivljenju pojedinih odbrana, donio rješenja kojima se nabrojanim svjedocima dodjeljuju mjere zaštite.

C. PROCESNI PRIGOVORI NA POJEDINE DOKAZE

VI. PRIMJENJIVI ZAKON

97. Vezano za primjenjivo materijalno pravo, odbrana je prigovorila primjeni Krivičnog zakona BiH ističući da bi trebalo primijeniti Krivični zakon SFRJ, koji je bio na snazi u vrijeme navedenih događaja.

98. Odbrana je stajališta da primjena bilo kojeg drugog zakona umjesto KZ SFRJ koji je bio na snazi u periodu relevantnom za ovaj predmet predstavlja kršenje načela zakonitosti. U ovom kontekstu, odbrana se poziva na član 7. stav 1. Evropske konvencije i član 15. stav 1. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima.

99. Član 3. KZ BiH reguliše načelo zakonitosti, odnosno, da se krivična djela i krivičnopravne sankcije propisuju samo zakonom, te da nikome ne može biti izrečena kazna ili druga krivičnopravna sankcija za djelo koje, prije nego što je učinjeno, nije bilo zakonom ili međunarodnim pravom propisano kao krivično djelo i za koje zakonom nije bila propisana sankcija. Nadalje, član 4. KZ BiH predviđa da se na počinioca krivičnog djela primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme učinjenja krivičnog djela; ako se poslije učinjenja krivičnog djela jednom ili više puta izmijeni zakon, primijenit će se zakon koji je blaži za počinioca.

100. Član 7. stav 1. Evropske konvencije takode propisuje načelo zakonitosti. U skladu sa članom 2.2. Ustava BiH, Evropska konvencija za zaštitu ljudskih prava ima prioritet nad svim zakonima BiH. Nadalje, ova odredba Evropske konvencije propisuje opšte načelo kojim se zabranjuje izricanje kazne teže od one koja je bila propisana u vrijeme počinjenja krivičnog djela, ali ne propisuje primjenu najblažeg zakona.

101. Član 4a. KZ BiH propisuje da član 3. i član 4. KZ BiH ne sprječavaju suđenje i kažnjavanje nekog lica za činjenje ili nečinjenje koje se u vrijeme počinjenja *“smatralo krivičnim djelom u skladu sa opštim principima međunarodnog prava.”*

102. Član 7. stav 2. Evropske konvencije predviđa isti izuzetak propisujući da stav 1. istog člana *“...neće uticati na suđenje i kažnjavanje nekog lica za činjenje ili nečinjenje koje se u vrijeme počinjenja smatralo krivičnim djelom u skladu sa opštim pravnim načelima koja priznaju civilizovani narodi.”* (pogledati takođe član 15. stav 1. i 2. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima sadrži slične odredbe. Država Bosna i Hercegovina je, kao pravni sljednik Jugoslavije, ratifikovala ovaj Pakt).

103. Ovim se daje mogućnost da se u opisanim okolnostima odstupi od načela iz člana 3. i 4. KZ BiH (i člana 7. stav 1. Evropske konvencije) i od primjene krivičnog zakona koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela.

104. Prilikom razmatranja prigovora odbrane, treba reći da se nijedna odredba KZ SFRJ, koji je bio na snazi u relevantnom periodu, nije isključivo bavila zločinima protiv čovječnosti na način na koji je to propisano članom 172. KZ BiH.

105. Međutim, uzimajući u obzir druge odredbe važećeg materijalnog zakona, kao i opšte principe međunarodnog prava, ovaj prigovor odbrane nije mogao biti prihvaćen kao osnovan.

106. Sud ističe da krivična djela za koja su optuženi proglašeni krivim predstavljaju krivična djela prema međunarodnom običajnom pravu i stoga potpadaju pod „*opšte principe međunarodnog prava*” propisane članom 4a. Zakona o izmjenama i dopunama KZ BiH, i „*opšta pravna načela koja priznaju civilizovani narodi*” propisana stavom 2. člana 7. Evropske konvencije.

107. Slijedom navedenih razloga, KZ BiH može biti primijenjen u ovom slučaju.

108. Naročito je potrebno istaći da status koji u međunarodnom običajnom pravu imaju zločini protiv čovječnosti kao i pripisivanje individualne krivične odgovornosti u periodu relevantnom za optužnicu je, između ostalog, naveden u Izvještaju generalnog sekretara Ujedinjenih nacija u skladu sa stavom 2. Rezolucije 808. Savjeta bezbjednosti od 3.5.1993. godine, Međunarodna pravna komisija, Komentari na nacrt Kodeksa o zločinima protiv mira i bezbjednosti čovječanstva (1996. godine) i prakse MKSJ i MKSR.

109. Ove institucije nalaze da kažnjavanje zločina protiv čovječnosti predstavlja imperativ među standardima međunarodnog prava ili *ius cogens* (Međunarodna pravna komisija, Komentar na nacrt članova o državnoj odgovornosti za međunarodna nezakonita djela (2001. godina), član 26.). Stoga proizilazi da je nepobitno da su 1992. godine zločini protiv čovječnosti predstavljali dio međunarodnog običajnog prava.

110. Konačno, primjena KZ BiH je dodatno opravdana činjenicom da je izrečena kazna u svakom slučaju blaža nego smrtna kazna koja je bila na snazi u vrijeme izvršenja krivičnog djela, čime se zadovoljava načelo vezano za vremensko važenje krivičnog zakona, tj. primjena zakona blažeg za učinitelja.

111. Gore navedeno je u skladu sa stavom koji je zauzeo Odjel I Apelacionog odjeljenja Suda BiH u svojoj presudi protiv Abduladhima Maktoufa broj KPŽ 32/05 od 4.4.2006. godine i presudi protiv Dragoja Paunovića broj KPŽ 05/16 od 27.10.2006. godine.

112. Ustavni sud Bosne i Hercegovine je razmatrao ovo pitanje u žalbi A. Maktoufa (AP 1785/06) i u svojoj odluci od 30.3.2007. godine navodi: „68. U praksi, ni u jednoj državi bivše Jugoslavije u zakonodavstvu nije postojala mogućnost izricanja doživotnog zatvora niti dugotrajnih zatvorskih kazni, a što je Međunarodni krivični sud za zločine na području bivše Jugoslavije često činio (predmet Krstić, Galić, itd.)“.

113. Istovremeno, koncept KZ SFRJ je bio takav da nije predviđao postojanje dugotrajnog niti doživotnog zatvora, nego je za najteža krivična djela propisivao smrtnu kaznu, a za lakše oblike maksimalne zatvorske kazne do 15 godina zatvora. Dakle, jasno je da se ne može odvojiti jedna sankcija od cjelokupnosti cilja koji se želio postići kaznenom politikom u vrijeme važenja tog zakona.“.

114. U vezi s tim, Ustavni sud smatra da nije moguće jednostavno „odstraniti“ sankciju i primijeniti druge, blaže sankcije i time praktično ostaviti neadekvatno sankcionirana najteža krivična djela.“

115. U ovom konkretnom slučaju, sud smatra utvrđenim da su optuženi morali znati da tokom ratnog stanja primjena međunarodnih pravila ima prioritet i da kršenje međunarodno zaštićenih vrijednosti povlači teške posljedice.

116. Ukoliko se analizira odredba člana 172. KZ BiH, očigledno je da biće ovog krivičnog djela uključuje, između ostalog, elemente kršenja međunarodnih pravila.

117. To ovu grupu krivičnih djela čini posebnim, pošto nije dovoljno samo počinuti takva krivična djela nekom fizičkom radnjom, nego je neophodno postojanje svijesti da se tim počinjenjem krše međunarodna pravila i pretpostavka da optuženi mora biti svjestan da je period rata ili sukoba ili neprijateljstava posebno osjetljiv i posebno zaštićen opšteprihvaćenim pravilima međunarodnog prava, te, kao takvo, to krivično djela poprima još veći značaj, a njegovo počinjenje povlači još teže posljedice nego što bi to bio slučaj sa krivičnim djelom počinjenim u mirnodopskim uslovima.

118. Također, u vrijeme kada su počinjena krivična djela, Bosna i Hercegovina je kao pravna sljednica države SFRJ bila strana potpisnica svih relevantnih međunarodnih konvencija

o ljudskim pravima i međunarodnom humanitarnom pravu, koja štite ljudska prava u ratu i u miru.¹

119. Isto tako, običajni status krivične odgovornosti za zločin protiv čovječnosti i ratni zločin protiv civila i pojedinačne odgovornosti za ratne zločine počinjene 1992. godine potvrđen je i od strane Generalnog sekretara UN-a², Komisije za međunarodno pravo³, kao i jurisprudencijom MKSJ i Međunarodnog krivičnog suda za Ruandu (MKSJR)⁴.

120. Ove institucije su utvrdile da krivična odgovornost za zločin protiv čovječnosti i ratne zločine protiv civilnog stanovništva predstavlja imperativni standard međunarodnog prava odnosno *ius cogens*.⁵

121. Zbog toga se čini nespornim da su zločin protiv čovječnosti i ratni zločini protiv civilnog stanovništva 1992. godine predstavljali dio međunarodnog običajnog prava.

122. Ovaj zaključak potvrdila je i Studija o običajnom međunarodnom humanitarnom pravu⁶ sačinjena od strane Međunarodnog komiteta Crvenog krsta.

123. Prema toj Studiji „teške povrede međunarodnog humanitarnog prava predstavljaju ratne zločine“ (pravilo 156), „pojedinci su krivično odgovorni za ratne zločine koje počine“ (pravilo 151) i „Države moraju istraživati ratne zločine navodno počinjene od strane svojih državljana ili oružanih snaga, odnosno na vlastitoj teritoriji, te ako je potrebno, krivično goniti osumnjičene.

124. Takođe moraju istraživati i druge ratne zločine iz svoje nadležnosti, i ako je potrebno, krivično goniti osumnjičene“ (pravilo 158).

125. Prema principu univerzalne nadležnosti, običajno međunarodno humanitarno pravo obavezuje svaku državu u svijetu, bez obzira da li je ratifikovala odgovarajuće međunarodne

¹ Ovo posebno uključuje: Konvenciju o genocidu (1948.g.); Ženevske konvencije (1949.) i njihove dodatne protokole (1977.g.); Konvenciju o ropstvu izmijenjenu 1956.g.; Konvenciju o rasnoj diskriminaciji (1966.g.); Međunarodni pakt o građanskim i političkim pravima (1966.g.); Konvenciju o neprimjenjivosti zastare ratnih zločina i zločina protiv čovječnosti (1968.g.); Konvenciju o aparthejdu (1973.g.); Konvenciju o eliminaciji svih vrsta diskriminacije protiv žena (1979.g.); UN Konvenciju o torturi (1984.g.)

² Izvještaj Generalnog sekretara UN u skladu sa stavom 2. Rezolucije 808 Vijeća sigurnosti od 03.05.1993.godine, dijelovi 34-35 i 47-48.

³ Komisija za međunarodno pravo, Komentar Nacrta Zakona o zločinima protiv mira i sigurnosti čovječanstva (1996.g.)

⁴ MKSJ, Žalbeno vijeće, predmet Tadić, Odluka o prijedlogu odbranc za interlokutornu žalbu u pogledu nadležnosti, 02.10.1995.g., stav 151.; MKSJ, Pretresno vijeće, presuda u predmetu Tadić od 07.05.1997.g.; stavovi 618-623;

⁵ Komisija za međunarodno pravo, Komentar Nacrta odredbi o odgovornosti države za radnje nezakonite prema međunarodnom pravu (2001.g.), član 26.

pravne instrumente. Tako je svaka država obavezna da krivično goni ili izruči (*aut dedere aut judicare*) sve osobe za koje se sumnja da su izvršile povredu običajnog međunarodnog humanitarnog prava.

126. Principi međunarodnog prava priznatog Rezolucijom 95 (I) Generalne skupštine UN (1946.g.) kao i od strane Komisije za međunarodno pravo (1950.g.) odnose se na „Nirnberšku povelju i presude Suda“, te stoga i na ratne zločine općenito. „Principi međunarodnog prava priznati Poveljom Nirnberškog suda i presudama Suda“, usvojeni od strane Komisije za međunarodno pravo 1950. godine i dostavljeni Generalnoj Skupštini propisuju u principu broj 1: „Svako ko počini neko djelo koje po međunarodnom pravu predstavlja zločin smatraće se odgovornim, te stoga podliježe kažnjavanju“. Princip II takode propisuje: „Činjenica da se domaćim zakonom ne izriče kazna za djelo koje prema međunarodnom pravu predstavlja zločin ne oslobađa odgovornosti osobu koja je djelo počinila prema međunarodnom pravu.“

127. Zbog toga krivično djelo zločin protiv čovječnosti i ratni zločin protiv civilnog stanovništva treba u svakom slučaju svrstati u „opšte principe međunarodnog prava“ iz člana 3. i 4. (a) KZ BiH. Zato je, bez obzira na to da li se posmatra sa aspekta međunarodnog običajnog prava, međunarodnog ugovornog prava ili „principa međunarodnog prava“, nesporno da su zločin protiv čovječnosti i ratni zločini protiv civilnog stanovništva predstavljali krivična djela u kritičnom periodu, odnosno da je načelo zakonitosti bilo zadovoljeno i u smislu *nullum crimen sine lege* i *nulla poena sine lege*.

128. Prema tome, krivično djelo zločin protiv čovječnosti, u skladu sa odredbama iz zajedničkog člana 3. stav 1. tačke (a) i (c) Ženevskih konvencija i člana 27. stav 2. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, treba u svakom slučaju podvesti pod „međunarodno pravo“, odnosno „opće principe međunarodnog prava“ iz člana 3. i 4. (a) KZ BiH. Dakle, nesporno je da je zločin protiv čovječnosti i ratni zločin protiv civilnog stanovništva predstavljao krivično djelo u inkriminisanom periodu.

129. Na kraju, kada je riječ o prigovoru optuženog Željka Stojnića, da je u kritičnom periodu njegov branjenik bio mlade punoljetno lice te da je za njega povoljniji KZ SFRJ, treba napomenuti da uistinu KZ SFRJ za mlada punoljetna lica nije predviđao mogućnost izricanja smrtne kazne (član 37. stav 3.).

⁶Jean-Marie Henchaerts i Luise Doswald-Beck; Običajno međunarodno humanitarno pravo; MKCK, Cambridge University Press, 2005., str. 568 i dalje.

130. Međutim, u stavu 4. navedenog člana predviđen je izuzetak po kome se za krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava (što krivično djelo iz člana 172. KZ BiH u svakom slučaju jeste) smrtna kazna može izreći i mladem punoljetnom licu.

131. Dakle, odbrana optuženog Željka Stojnića se neosnovano poziva na primjenu KZ SFRJ jer je taj krivični zakon, navodno zbog dobi optuženog Željka Stojnića u vrijeme izvršenje predmetnog krivičnog djela, povoljniji.

VII. PRIMIJENJENI STANDARDI U POGLEDU OCJENE DOKAZA I ELEMENTI DJELA

A. STANDARDI PRILIKOM OCJENJIVANJA POJEDINIH DOKAZA

132. Zadatak svakog suda je da cijeni dokaze u skladu sa važećim procesnim zakonom, odnosno Zakonom o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine.

133. Takođe, prilikom analize svakog pojedinog dokaza, Sud je dužan da na optužene primijeni pretpostavku nevinosti, koju predviđa odredba člana 3. ZKP BiH, što ujedno predstavlja temeljni princip savremenog krivičnog zakonodavstva.

134. Dakle, Tužilaštvo je snosilo teret dokazivanja krivice optuženih.

135. Nadalje, prilikom ocjene iskaza svjedoka, Sud je u obzir uzeo njihovo držanje, vladanje, karakter u mjeri kada je to bilo moguće, kao i logičnost i konzistentnost njihovih iskaza.

136. U pogledu svih svjedoka, Sud je takođe u obzir uzeo vjerovatnoću, dosljednost i druge dokaze, okolnosti predmeta, kao i lično interesovanja pojedinih svjedoka u vezi sa ovim krivičnim postupkom.

137. Sud je tokom cijelog postupka vodio računa o činjenici da kredibilitet svjedoka ovisi od njihovog poznavanja činjenica o kojima su svjedočili, njihove sposobnosti da na adekvatan način percipiraju okolnosti o kojima svjedoče, njihovu iskrenost i okolnosti da su se obavezali da će govoriti istinu u smislu date zakletve.

138. U slučaju i kada Sud ocijeni da je svjedok svoj iskaz dao iskreno, ključno pitanje je da li je takav iskaz pouzdan i da li je on odražavao sve relevantne okolnosti.

139. Sud je takođe tokom cijelog postupka bio svjestan da je u iskazima o činjenicama koje su se dogodile ponekada (puno) godina prije davanja iskaza prisutna nesigurnost uslijed nestalnosti ljudske percepcije traumatičnih događaja i sjećanja na njih.

140. Posebno su cijenjeni iskazi svjedoka koji su u vrijeme dok su prisustvovali događajima o kojima su svjedočili bili izloženi jakom stresu i traumi. Prema ocjeni Suda, određena odstupanja u vezi sa redoslijedom događaja i njihovim vremenskim trajanjem, ne utiču na kredibilitet iskaza u pogledu navoda da li su se neki događaji i desili.

141. Naime, kako je još prethodno istaknuto, u situacijama kada pojedina lica duži vremenski period bivaju zatvoreni u neuslovnim prostorijama i kada postoji praksa da su određena zbivanja redovna/učestala pojava, sasvim je logično da svjedoci pogriješe u njihovom redoslijedu ili njihovom vremenskom trajanju.

142. Isto tako, sud je bio svjestan da postoji mogućnost da takvi svjedoci kad opisuju prisustvo i ponašanje određenih osoba, naprave grešku.

143. Međutim, u slučajevima kada drugi dokazi potvrđuju prisustvo određene osobe, Sud je u potpunosti poklonio vjeru opisima i detaljima koje je takav svjedok naveo.

144. U vezi sa dokazima iz druge ruke, treba istaći da se u sudskoj praksi prilično ustalio stav prema kojem su dokazi iz druge ruke prihvatljivi.

145. Međutim, u smislu odredbe člana 15. ZKP BiH, sud je slobodan u njihovoj ocjeni. Ti dokazi ipak moraju biti pouzdani, odnosno da ako se radi o iskazima svjedoka, oni moraju biti dobrovoljno dati, istiniti, odnosno pribavljeni na zakonit način.

146. Konkretno, dokazna vrijednost iskaza iz druge ruke zavisi od konteksta i karaktera predmetnog iskaza i/ili od toga da li je taj iskaz potkrijepljen i drugim odgovarajućim dokazima.

147. Posredni dokazi u suštini predstavljaju dokaze o činjenicama, odnosno o događajima ili krivičnom djelu iz kojih logično proizilazi relevantna činjenica.

148. Budući da su se neki od kritičnih događaja desili u vrijeme kada na licu mjesta nije bilo puno preživjelih svjedoka i pošto je mogućnost utvrđivanja relevantnih činjenica kroz iskaze svjedoka i materijalne dokaze koji direktno potvrđuju te činjenice bila problematična ili otežana, posredni dokazi su tada bivali ključni element ne samo za Tužilaštvo nego i za optužene.

149. Takvi dokazi uzeti pojedinačno mogu biti sami po sebi nedovoljni, ali ukoliko se sagledaju u svojoj ukupnosti, njihov kolektivni i kumulativni karakter može biti razotkrivajući i ponekad presudan.

150. Za Sud je od posebne važnosti bio redoslijed i vremenska povezanost događaja koji su obuhvaćeni optužnicom, kao i istovjetan način njihovog odvijanja.

151. U ovom konkretnom predmetu, dokumentarni dokazi su bili obimni i oni su bili od naročitog značaja za sticanje prave i potpune slike o relevantnim događajima i ključnim akterima.

152. Nadalje, činjenica da neki dokument nije potpisan ili nema pečat ne znači nužno da isti nije vjerodostojan (posebno kada se radi o raznim evidencijama i dnevnicima). Sud nije smatrao da dokumenti bez potpisa i pečata, *a priori*, nisu vjerodostojni.

153. Sve vrijeme, imajući na umu princip prema kojem teret dokazivanja vjerodostojnosti ostaje na Tužilaštvu, Sud je pregledao sve predočene dokumente, jedan po jedan, i smatra da je Tužilaštvo dokazalo njihovu vjerodostojnost van svake razumne sumnje.

154. Prilikom ocjene vjerodostojnosti dokumenata, Sud je iste razmatrao u svjetlu svih ostalih izvedenih dokaza, kao što su drugi dokumentarni dokazi i iskazi svjedoka.

155. Pored toga, čak i kada je Sud bio uvjeren da je razmatrani dokument vjerodostojan, nije automatski prihvatano da izjave sadržane u tim dokumentima predstavljaju tačan prikaz činjenica, već je u svakom konkretnom slučaju cijenjena vjerodostojnost sadržaja.

156. Takođe, članom 15. ZKP-a BiH ustanovljen je princip slobodne ocjene dokaza, koji daje Sudu pravo da ocjenjuje postojanje ili nepostojanje činjenica slobodno. Ocjena da li postoji ili ne postoji neka činjenica se ne vezuje, niti je ograničena posebnim formalnim dokaznim pravilima.

157. Vrijednost dokaza nije unaprijed određena, ni kvalitativno ni kvantitativno.

158. Dakle, čak i u slučajevima kada postoje odgovarajuće potvrde i rješenja o statusu ili određenim relevantnim činjenicama, sud je imao mogućnost da ponovo preispita njihovo postojanje.

159. U pogledu slobodne ocjene dokaza, Sud ima pravo ali i obavezu da savjesno ocijeniti svaki dokaz pojedinačno i u vezi s ostalim dokazima, te da na osnovu takve ocjene izvede

zaključak o tome da li je neka činjenica dokazana, pri tome ocjena dokaza obuhvata njihovu logičku i psihološku ocjenu.

160. Drugim riječima, slobodna ocjena dokaza je ograničena principom zakonitosti dokaza i ničim drugim.

161. Nadalje, bitno je istaći da je članom 10. ZKP-a BiH definiran pojam nezakonitog dokaza, na način da se kao pravno nevaljani dokazi određuju oni izvori saznanja koji su pribavljeni ili izvođeni na zakonom zabranjen način.

162. Dokazi pribavljeni povredama osnovnih ljudskih prava i sloboda, kao i bitnim povredama procesnog zakona, označavaju se kao nezakonito pribavljeni dokazi.

163. Oni predstavljaju pravno nevaljane dokaze i na njima nije moguće temeljiti sudsku odluku.

164. Takođe, često zna biti aktuelizirano pitanje originalnosti ili fotokopije dokumenta čiji sadržaj je važan za proces dokazivanja.

165. Iako načelno postoji stav o potrebi da se Sudu dokumenti predaju u originalu, taj stav sam po sebi ne isključuje mogućnost korištenja kao zakonitog dokaza i kopije nekog dokumenta.

166. O tome isti stav imaju i sudovi drugih država u regiji, pa tako Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj I Kž-645/01 ističe:

“U pravu su optuženici kada navode da se svi dopisi koji imaju značenje dokaza podnose u izvorniku, što u konkretnom slučaju nije učinjeno sa zapisnikom o ispitivanju osumnjičenika N. Š. od 8. svibnja 1999. godine (list 72-74 spisa), niti je prvostupni sud, unatoč nastojanju, uspio pribaviti izvornik tijekom postupka. Međutim, protivno žalbenim navodima ne može se prihvatiti da se radi o nezakonitom dokazu u smislu čl. 9. st. 2. ZKP, samo iz tog formalnog propusta budući opt. Š. ne osporava autentičnost tog zapisnika, isti nije pribavljen kršenjem Ustavom, zakonom ili međunarodnim pravom zajamčenih prava obrane, a sam optuženik je i u tijeku glavne rasprave, kada je iznosio obranu, izjavio da ostaje kod te obrane, koja je zatim pročitana i za koju je naveo da je upravo, ono što je pročitano, govorio pred redarstvenim vlastima. Osim toga, s obzirom da optuženik Š. u cjelosti poriče počiniteljstvo koje nije prihvatio da se pobijana presuda temelji na tom dokazu pa stoga i kada bi se prihvatilo da se radi o dokazu iz čl. 9. st. 2. ZKP nije ostvaren žalbeni osnov protupravne povrede iz čl. 367. st. 2. ZKP.”

167. Kada se govori o stavu Evropskog suda za ljudska prava (ESLjP) u vezi sa ocjenom dokaza, treba ukazati da je ustanovljeno opšte pravilo prema kojem se procjenom dokaza bave nacionalni sudovi.

168. Budući da u Evropskoj konvenciji ne postoji izričita odredba o tome, ESLjP se nije upustio u postavljanje pravila o dokazima i čvrsto je ostao pri stavu da njegov zadatak nije da presuđuje o tome da li su dokazi bili na primjeren način prihvaćeni na sudenju, što je u načelu pitanje koje se reguliše shodno nacionalnom zakonu, nego da utvrdi da li je sudski postupak u cjelini bio pravičan.

169. Dakle, ESLjP kao i pravosuđa susjednih zemalja, su zauzeli stav da je glavni cilj krivičnog postupka utvrđivanje materijalne istine⁷, slijedom čega su, kao donji prag u vezi sa zakonitošću dokaza postavili pravičnost krivičnog postupka u cjelini, ne ograničavajući se na njegove pojedine aspekte.

B. OPŠTI ELEMENTI ZLOČINA PROTIV ČOVJEČNOSTI

170. Optuženi Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić se terete za krivično djelo zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h. u vezi sa tačkama a), d), e), h) i k) KZ BiH.

171. Da bi se neko krivično djelo okvalifikovalo kao zločin protiv čovječnosti, Zakon propisuje da tužilac, pored konkretnih elemenata pojedinačnih krivičnih djela, mora dokazati opšte elemente zločina protiv čovječnosti, i to:

1. postojanje širokorasprostranjenog i sistematskog napada usmjerenog protiv bilo kojeg civilnog stanovništva;
2. svijest optuženih postojanju takvog napada;
3. svijest optuženih da njihove radnje predstavljaju ili bi mogle predstavljati dio napada.

C. PRAVNI STANDARDI PRIMJENJIVANI NA UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

172. Tužilaštvo je optuženim Zoranu Babiću, Miloradu Radakoviću, Miloradu Škrbiću, Dušanu Jankoviću i Željku Stojniću, na teret stavilo izvršenje progona i to putem nezakonitog

zatvaranja, nečovječnih djela učinjenim u namjeri nanošenja velike patnje ili ozbiljne fizičke ili psihičke povrede, ubistvima, prisilnim preseljenjem i pljačkom.

173. U nastavku će biti data definicija/objašnjenje značenja pojedinih pojmova, te kraći komentar u vezi sa utvrđenim činjeničnim stanjem.

1. Nezakonito zatvaranje

174. Protivpravno zatvaranje treba razumjeti kao proizvoljno zatvaranje odnosno definisati ga kao “lišavanje slobode nekog pojedinca bez redovnog pravnog postupka”. Slijedom toga, Sud je smatrao da je zatvaranje civila protivpravno kada su (1) civili zatočeni suprotno članu 42 Ženevske konvencije IV, to jest, kada ne postoji razumna osnova da se vjeruje da je njihovo zatvaranje apsolutno neophodno zbog razloga bezbjednosti sile koja ih drži u zatočeništvu; (2) kada se u pogledu zatočenih civila ne poštuju zagarantovani procesni zaštitni mehanizmi koje zahtijeva član 43 Ženevske konvencije IV, čak i onda kada je prvobitno zatočenje možda bilo opravdano; i (3) kada se zatvaranje pojavljuje kao dio rasprostranjenog ili sistematskog napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva.

175. U vezi sa pitanjem protivpravnog zatvaranja mora se istaći da nisu mogli biti prihvaćeni stavovi Tužilaštva da nemogućnost napuštanja konvoja za vrijeme kretanja istog, predstavlja krivično djelo nezakonitog zatvaranja.

2. Druga nečovječna djela

176. Druga nečovječna djela slične prirode predstavljaju djela učinjena u namjeri nanošenja velike patnje ili ozbiljne fizičke ili psihičke povrede ili narušenja zdravlja predstavljaju djela kod kojih je potrebno dokazati postojanje radnji ili propusta slične težine kao i za druge zločine pobrojane u članu 172. stav 1. KZ BiH;

1. radnju ili propust kojima je nanesena duševna ili tjelesna patnja ili povreda, odnosno koji predstavljaju ozbiljan napad na ljudsko dostojanstvo;
2. radnju ili propust koje je namjerno izvršio optuženi i osoba odnosno osobe za čije radnje ili propuste optuženi snosi krivičnu odgovornost.

⁷ O eventualnim odstupanjima od ovog načela bi se moglo govoriti samo kada se radi o institutima sporazma o priznanju krivnje i izjašnjenju optuženog da se osjeća krivim.

177. Ocjena ozbiljnosti takve radnje ili propusta relativne je prirode. U obzir se moraju uzeti sve činjenične okolnosti, uključujući karakter radnje ili propusta, kontekst u kojem se odvijaju, njihovo trajanje i/ili ponavljanje, tjelesni, duševni i moralni učinak te radnje na žrtvu i lične okolnosti žrtve, uključujući njenu dob, pol i zdravstveno stanje.

178. Patnje koju dotična radnja nanosi žrtvi ne moraju biti trajne, dovoljno je da su stvarne i ozbiljne.

179. Traženi element *mens rea* prisutan je ako je glavni počinitelj u vrijeme izvršenja radnje ili propusta imao namjeru da nanese tešku tjelesnu ili duševnu patnju, ili da počinio ozbiljan napad na ljudsko dostojanstvo žrtve, ili ako je znao da će njegova radnja ili propust vjerovatno imati za posljedicu nanošenje teške tjelesne ili duševne patnje ili ozbiljan napad na ljudsko dostojanstvo, a bezobzirno se odnosio prema mogućnosti da se pojave takva patnja ili napad kao posljedica njegove radnje ili propusta.

3. Ubistvo

180. Ubistvo jeste lišenje druge osobe života i njega karakterišu sljedeći elementi:

1. smrt žrtve;
2. smrt koja je posljedica činjenja ili nečinjenja optuženog ili njegovog podređenog;
3. pri čemu je optuženi ili njegov podređeni imao namjeru da žrtvu liši života ili da nanese tešku povredu njenom fizičkom integritetu, a za koju je razumno mogao pretpostaviti da će izazvati smrt.

181. Tražena *mens rea* ubistva jeste namjera da se izvrši ubistvo ili namjera da se nanese teška tjelesna povreda uz bezobzirnu nebrigu za ljudski život.

182. Potrebni standard *mens rea* zahtijeva namjerno ubijanje i to sa predumišljajem.

183. Posljedica je rezultat predumišljaja kada je akter formulirao svoju namjeru da ubije nakon što je o tome razložno razmislio. Posljedica je namjeravana kada ona predstavlja cilj aktera ili kada je akter svjestan da će se ona dogoditi slijedeći uobičajeni tok događaja.

4. Deportacija i prisilno preseljenje

184. Deportacija ili prisilno preseljenje stanovništva je prisilno iseljenje osoba sa teritorije na kojoj su zakonito prisutne, protjerivanjem ili drugim mjerama prisile, bez osnova dopuštenih po međunarodnom pravu.

5. Progon

185. Progon jest namjerno i teško, međunarodnom pravu suprotno uskraćivanje osnovnih prava, zbog pripadnosti skupini ljudi ili zajednici.

186. Suština krivičnog djela progona se ogleda u činjenici da se određena prava uskraćuju licima zbog njihove pripadnosti određenoj skupini. Dakle, da bi se radilo o progону, potrebno je dokazati selektivan pristup, odnosno diskriminatornu namjeru.

187. U ovom predmetu postoji specifična okolnost da je postojala prećutna saglasnost svih aktera da se civili iz konvoja, zbog toga što su nesrbi, pljačkaju, prisilno presele i da se izvrši ubijanje dijela muškaraca iz konvoja.

D. INDIVIDUALNA KRIVIČNA ODGOVORNOST PREMA ČLANU 180. STAV 1. KZ BiH

188. Odredbom člana 180. stav 1. KZ BiH, definisana je individualna krivična odgovornost u predmetima ratnih zločina i odnosi se na: planiranje, naređivanje, činjenje, podstrekavanje (podsticanje) i pomaganje krivičnih djela.

189. Takođe u odredbi iz člana 180. stav 1. KZ BiH nalazi se temelj za primjenu krivične odgovornosti po teoriji udruženog zločinačkog poduhvata.

1. Udruženi zločinački poduhvat

190. Iz jurisprudencije jasno proizlazi da se za pripisivanje krivice za zločin počinjen u okviru udruženog zločinačkog poduhvata ne postavlja uslov da je optuženi u bilo kojem udjelu ostvario *actus reus* izvršenog zločina, već jednako jasno kao uslov postavlja učešće optuženog u ostvarivanju zajedničkog cilja u osnovi udruženog zločinačkog poduhvata.

191. Svaki tip radnji ne doseže nivo značajnog doprinosa zločinu iz kojeg bi proisticala krivična odgovornost optuženog.

192. Udruženi zločinački poduhvat nije rastegljiv pojam koji bi omogućavao izricanje posuđujućih presuda zasnovanih na krivici po udruživanju. Naprotiv, osuđujuća presuda zasnovana na doktrini udruženog zločinačkog poduhvata može se izreći samo ako se sud, van svake razumne sumnje, uvjerio da su ostvareni svi neophodni elementi.

193. U nastavku slijede elementi o kojima je riječ:

- za početak, kako je već objašnjeno, optuženi mora posjedovati traženu namjeru;

- sud može utvrditi da optuženi zaista posjeduje traženu namjeru samo ako je to jedini razuman zaključak koji se na osnovu dokaza može izvesti.

194. Ostali uslovi za izricanje osuđujuće presude na osnovu doktrine UZP-a jednako su striktni:

- presuditelj o činjenicama mora van razumne sumnje utvrditi da je više osoba dijelilo zajednički zločinački cilj;
- da je optuženi doprinio ostvarenju tog zajedničkog zločinačkog cilja;
- da se zajednički namjeravan zločin (odnosno, za izricanje osuđujuće presude na osnovu treće kategorije UZP-a, predvidiv zločin) zaista i dogodio.

195. U slučaju kada nije dokazano da je neposredni izvršilac krivičnog djela bio pripadnik udruženog zločinačkog poduhvata, potrebno je utvrditi da se određeni zločin može pripisati barem jednom učesniku udruženog zločinačkog poduhvata i da je taj učesnik, posluživši se neposrednim izvršiocom, djelovao u skladu sa zajedničkim planom.

196. Prilikom potvrđivanja tih elemenata, sud, pored ostalog, mora:

- utvrditi da je udruženom zločinačkom poduhvatu pripadalo više osoba (mada nije nužno utvrditi imenom identitet svake od tih osoba);
- precizno definisati zajednički zločinački cilj kako u smislu namjeravanog kažnjivog cilja tako i u pogledu domašaja (npr. utvrditi vremenska i geografska ograničenja tog cilja);
- opšti identitet namjeravanih žrtava;
- da taj zločinački cilj nije samo jedinstven, nego i zajednički za sve osobe koje su zajedno djelovale u okviru udruženog zločinačkog poduhvata;
- te tačno okvalifikovati doprinos optuženog tom zajedničkom planu.

197. Što se tiče ovog posljednjeg elementa, treba napomenuti da taj doprinos, iako ne mora da bude neophodan odnosno znatan, mora biti u najmanju ruku značajan doprinos zločinima, za koje se odgovornost pripisuje optuženom.

198. Ako su van razumne sumnje ostvareni svi ti uslovi za pripisivanje odgovornosti na osnovu udruženog zločinačkog poduhvata, to znači da je optuženi skrivio mnogo više od pukog udruživanja sa kriminalcima.

199. On je posjedovao namjeru da poćini zloćin, udrućio se sa drugima kako bi ostvario i taj cilj i dao je znaćajan doprinos poćinjenju zloćina.

200. Na osnovu jurisprudencije – koja odraćava standarde usvojene u medunarodnom obićajnom pravu za utvrćivanje općtih okvira udrućenog zloćinaćkog poduhvata –optućeni se osnovano moće proglasiti krivim ne samo zbog sopstvenog doprinosa, nego i zbog postupaka ostalih ućesnika udrućenog zloćinaćkog poduhvata koji su djelovali na ostvarenju predmetnog zloćina (prva kategorija UZP-a), odnosno za djela koja su bila predvidiva posljedica izvrćenja tog zloćina ako se njegovo stanje svijesti moće okvalifikovati kao *dolus eventualis* (treća kategorija UZP-a).

201. Na kraju, za ovaj konkretni predmet, relevantan je takozvani tip I udrućenog zloćinaćkog poduhvata, odnosno *mens rea* koju je potrebno dokazati i koja postavlja standard: namjera da se izvrći određeno krivićno djelo, zajednićko svim ućesnicima⁸.

202. Nije presudno da li su ti ostali ućesnici udrućenog zloćinaćkog poduhvata lićno ostvarili *actus reus* zloćina ili su se za to poslućili glavnim izvrćiocima koji nisu dijelili zajednićki cilj.

203. Ovaj pristup u praksi moće uroditi izvjesnim odstupanjima utoliko što se njime ne definiše nikakva formalna distinkcija izmeću ućesnika UZP-a ćiji je doprinos prevlaćujući i ućesnika UZP-a ćiji doprinos, iako znaćajan, nije tako velik.

204. Mećuđtim, treba podsjetiti da se svako takvo odstupanje na odgovarajući naćin rješava u fazi odmjeravanja kazne.

VIII. ĀINJENIĆNA UTVRĆDENJA SUDA (OSUĆDUJUĆI DIO)

A. PRINUDNO PRESELJENJE

1. Uvod

205. Razmatrajući izvedene dokaze u kontekstu navoda Tućilaštva da su optućeni krivi za prinudno preseljenje stanovništva sa podrućja općtine Prijedor konvojem od 21.08.1992. godine, Sud je razmotrio sljedeća, veoma vaćna pitanja: (1) Da li je u kritićnom periodu došlo do iseljavanja stanovništva sa podrućja općtine Prijedor; (2) Da li je iseljavanje bilo prinudno;

⁸ Presuda ųalbenog vijeća MKSJ u predmetu Tadić, para. 196. i 228.

(3) Da li je iseljavanje bilo sastavni dio zločinačkog plana, udruženog zločinačkog poduhvata; (4) Da li su Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić, kao pripadnici *Interventnog voda*, odnosno komandir SM Prijedor svjesno i sa namjerom sudjelovali u prinudnom preseljenju; (5) Da li su optuženi Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli prinudnom preseljenju stanovništva.

2. Ocjena dokaza

(a) Da li je u kritičnom periodu došlo do iseljavanja stanovništva sa područja opštine Prijedor 206. Tokom postupka saslušan je veliki broj svjedoka koji su potvrdili kako je u kritičnom periodu došlo do masovnog iseljavanja stanovništva sa područja opštine Prijedor.

207. U tu grupu spadaju: Boško Peulić, Milan Komljenović, Čedo Vukotić, Radovan Đukarić, Slobodan Udovičić i Drago Slavnić.

208. Svi ovi svjedoci su potvrdili kako imaju saznanja o konvojima koji su se kretali iz pravca opštine Prijedor preko planine Vlašić, u pravcu Travnika.

209. Boško Peulić, kao jedan od svjedoka Tužilaštva, koji je u kritično vrijeme komandovao brigadom kroz čiju zonu odgovornosti su prolazili konvoji, potvrdio je kako mu je poznato da su tokom ljeta 1992. godine kroz njegovu zonu odgovornosti prolazili konvoji. Prema njegovim riječima, često se dešavalo da kroz njegovu zonu odgovornosti prolaze konvoji sa civilima.

210. Dodao je, kako je iz sigurnosnih razloga, dao uputstvo da se konvoji ne upućuju glavnim putem, dolinom rijeke Ugar, već da idu drugim-šumskim putem, koji je daleko sigurniji.

211. Navodi svjedoka Boška Peulića u vezi sa konvojima, su u potpunoj saglasnosti sa iskazom svjedoka Milana Komljenovića, koji je u kritično vrijeme obavljao dužnost predsjednika skupštine opštine Kneževo i koji je zasigurno bio upućen u sva važnija zbivanja u opštini.

212. Svjedok Milan Komljenović, je identično kao i svjedok Boško Peulić, potvrdio da su preko područja opštine Kneževo prolazili konvoji sa civilima.

213. Išli su iz pravca Prijedora, Sanskog Mosta i Kotor Varoši u pravcu Travnika i planine Vlašić. Pojasnio je kako su konvoji išli jednom sedmično ili možda u petnaest dana, te da se

radilo o prebacivanju Hrvata i Muslimana na područje pod kontrolom Armije BiH, odnosno Hrvatskog vijeća obrane.

214. Poput prethodnih svjedoka, ali iz svoje perspektive, svjedok Čedo Vukotić je potvrdio da je u kritično vrijeme bio raspoređen na radnu obavezu u preduzeće Omar u Kneževu, te da je čuo kako su prolazili konvoji.

215. Pored svjedoka Čede Vukotića, Boška Peulića i Milana Komljenovića, o konvojima je govorio i svjedok Radovan Đukarić. On je u kritično vrijeme bio pripadnik rezervnog sastava milicije iz Kneževa, tako da je između ostalog bio raspoređen na dužnost obezbjeđenja putnih komunikacija.

216. Pojasnio je da se njihova aktivnost ograničavala na zaštitu od diverzija, postavljanja mina i drugih sličnih stvari. Prema njegovim riječima, konvoje koji su u kritično vrijeme prolazili kroz Kneževu nisu obezbjeđivali jer su oni imali svoju pratnju. Izuzetak je bio, ako bi im CJB Banja Luka izdao naredbu za obezbjeđivanje konvoja.

217. Navodi svjedoka Radovana Đukarića, su upečatljivi posebno ako se isti uporede sa navodima svjedoka Boška Peulića. Naime, oba ova svjedoka su potvrdila da su u početku konvoji išli glavnim putem (Vitovlje-Gostilj-Turbe) a da su kasnije, zbog sigurnosne situacije preusmjereni na drugi pravac (Kneževo-Korićani-Vlašić).

218. Na kraju, svjedok Drago Slavnić, stanovnik sela Korićani, je kao i svi prethodni svjedoci potvrdio da su u ljeto 1992. godine preko planine Vlašić proizilazi konvoji, koji su stizali iz pravca Banja Luke i išli prema Travniku.

219. Pored prethodnih svjedoka koji su govorili o konvojima koji su se kretali iz pravca Banja Luke, odnosno Prijedora, Sanskog Mosta i Kotor Varoši prema Travniku, treba istaći, da je značajan broj lica koji su bili prevoženi u istim konvojima, dalo svoj iskaz. U njih se ubrajaju Svjedok A, Svjedok B, Žerić Jusuf, Vlado Beben, Munib Sivac, Hakija Elezović, Nedžad Bašić, Sadik Suhonjić i KO-12.

220. Nadalje, Svjedok A, Svjedok B i Jusuf Žerić su na gotovo identičan način potvrdili kako su napustili Prijedor konvojem od 21.08.1992. godine, ali da je to bio samo jedan u nizu konvoja, odnosno da su ti konvoji bili redovna pojava. Svjedok A je dodao kako su konvoje organizovale lokalne vlasti, dok je Jusuf Žerić saglasno sa Svjedokom A, ustvrdio da je to bio jedini način da se izade iz logora Trnopolje.

221. Da su konvoji bili redovna pojava i da je kritični konvoj od 21.08.1992. godine bio samo jedan u nizu, direktno proizilazi iz iskaza svjedoka Vlade Bebana, koji je rekao da je nakon mobilizacije raspoređen da vozi autobus te da je u tri navrata prevezio ljude u pravcu Skender Vakufa (Kneževa).

222. Na kraju iskaze svih ovih svjedoka potvrđuje veći broj materijalnih dokaza i to prije svega dokaz Tužilaštva T-178 (*Izjave o radu Stanice javne bezbjednosti Prijedor za posjednjih 9 m.j. 1992.g.*) iz kojeg jasno proizilazi da je tokom relevantnog perioda sa područja opštine Prijedor organizovano više konvoja sa muslimanskim i hrvatskim stanovništvom i da su se ti konvoji uputili u pravcu Skender Vakufa (Kneževa), Bugojna, Karlovca i Gradiške.

223. Dakle, polazeći od svih prethodno navedenih dokaza, sud je izvan svake razumne sumnje zaključio kako je u relevantnom periodu (april-septembar 1992. godine), i to posebno tokom ljeta 1992. godine, putem organiziranih konvoja došlo do masovnog iseljavanja nesrpskog stanovništva sa područja opštine Prijedor.

(b) Da li je iseljavanje bilo prinudno

224. U vezi sa krivičnim djelom iz člana 172. stav 1. tačka d) KZ BiH (*deportacija ili prisilno presejerenje stanovništva*), najvažnije je utvrditi da li je preseljenje do kojeg je dolazilo bilo prinudno ili dobrovoljno. U vezi sa navedenim pitanjem, važno je istaći, da je sud imao u vidu širi kontekst događanja i da nije svoj zaključak ograničio na eventualno prinudno ukrcavanje ljudi u kamione i autobuse (konvoj od 21.08.1992. godine).

225. Svjedoci Erna Kadirić i Ferid Kovačević su na gotovo identičan način opisali razloge odlaska iz Prijedora.

226. Erna Kovačević je istakla kako je morala otići jer se njena porodica nije smjela kretati po Prijedoru i nisu smjeli izlaziti iz svoje kuće. Ostale komšije su ih odbacile i nisu sa njima komunicirali. Ona je bila izuzetak jer se družila sa svojim vršnjacima, ali ni ona nije smjela ići do centra Grada.

227. Prema njenim riječima, konačni razlog koji ih je nagnao na odlazak iz Prijedora, bilo je ubistvo jedne porodice. Erna Kadirić lično nije htjela otići, ali su joj roditelji rekli da nemaju izbora.

228. Identični razlozi su i Ferida Kovačevića natjerali na odlazak. Prvo je, tokom mjeseca aprila 1992. godine, prestao raditi, jer se nije mogao kretati po opštini Prijedor (živio je u Prijedoru a radio u Kozarcu), da bi potom bio odveden u logor Omarska.

229. Iz logora je izašao zahvaljujući pomoći prijatelja, ali ni tad se nije smio slobodno kretati po Prijedoru. Tačnije, svjedok je pojasnio kako je od milicije dobio potvrdu, odnosno dozvolu za kretanje, ali da se uprkos ovoj okolnosti nije osjećao sigurnim i slobodnim.

230. Često mu se, kao što je to i svjedokinja Erna Kadirić istakla, dešavalo da na ulici komšije i poznanici od njega okreću glavu, pa čak i da mu prijete. Prema kazivanju svjedoka Ferida Kovačevića, bilo je slučajeva i da se cijela porodica izvede i ubije.

231. Dakle, iz iskaza Erne Kadirić i Ferida Kovačevića, kojima su slični ili gotovo identični iskazi velikog broja drugih svjedoka (Sadik Suhonjić, Šefik Šanta, Berislav Herceg, Svjedok KO-12, Svjedok KO-8 i Svjedok KO-7), sud je izvan svake razumne sumnje zaključio, da su ljudi napuštali Prijedor zbog straha za vlastitu sigurnost.

232. Odvođenja, ubistva, prijetnje, vrijeđanja, zabrana kretanja i atmosfera straha su bili dio prijedorske svakodnevnice, koja je nagnala veliki broj ljudi da napuste svoje domove i imanja.

233. Nadalje, mnogo je svjedoka (Svjedok KO-5, Bekir Mujagić, Hakija Elezović, Husein Jakupović, Jusuf Žerić, Svjedok KO-15, Svjedok KO-18, Munib Sivac, Nedžad Bašić i Said Grabić), koji su određeno vrijeme proveli u različitim logorima (Omarska i Trnopolje), prije svega potvrdilo, da je prijavljivanje u konvoj bio jedini način da dođu do slobode.

234. Sva navedena lica napomenula su da je za njih konvoj bio jedini način izlaska.

235. Neki od navedenih svjedoka su dodali (Said Grabić, Sadik Suhonjić, Svjedok KO-12) kako je, da bi se dobila dozvola za odlazak iz Prijedora bilo potrebno otići u SJB i dati izjavu o odricanju od imovine, u korist srpskih vlasti.

236. Na kraju već ranije opisani dokaz Tužilaštva T-178 (*Izjave o radu Stanice javne bezbjednosti Prijedor za posjednjih 9 m.j. 1992.g.*), jasno potvrđuje da je jedini način prestanka/gašenja *sabirnih centara*, podrazumijevao organizovanje konvoja u pravcu različitih gardova u Bosni i Hercegovini ili R. Hrvatskoj.

237. Dakle, polazeći od svih citiranih dokaza, koji se međusobno dopunjuju i potvrđuju (na šta je ukazano u prethodnom dijelu teksta) sud je poklanjajući vjeru istim, izvan svake razumne sumnje zaključio kako je ranije opisano iseljavanje stanovništva sa područja opštine Prijedor bilo prisilno, odnosno da ljudi koji su tamo živjeli, objektivno posmatrano, nisu imali mogućnost da ostanu u svojim domovima.

238. Na kraju, da je prethodni zaključak suda osnovan potvrđuje činjenica da se više ljudi odreklo imovine (poput Svjedoka KO-12) ili različitih rukovodećih funkcija (poput svjedoka Berislava Hercega) samo da bi bez posljedica napustili Prijedor.

(c) Da li je iseljavanje bilo sastavni dio zločinačkog plana, udruženog zločinačkog poduhvata

239. Prilikom utvrđivanja krivične odgovornosti optuženih važno je bilo razmotriti i da li je prinudno iseljavanje nesrpskog stanovništva sa područja opštine Prijedor konvojem od 21.08.1992. godine, bilo rezultat određenog plana, odnosno koordiniranih aktivnosti koje su upravo za cilj imale takvo iseljavanje.

240. Razmotreni su brojni dokazi, kako subjektivni tako i objektivni. Mnogi svjedoci koji su u prethodnim paragrafima citirani, istakli su da su prethodno zatvoreni u različite logore ili sabirne centre. Ovi *centri* su bili osnovani odlukama civilnih vlasti iz Prijedora, koje su sasvim sigurno bile najodgovornije za zbivanja u Prijedoru tokom proljeća i ljeta 1992. godine.

241. Nadalje, treba izdvojiti i dokaz Tužilaštva T-178 (*Izještaj o radu Stanice javne bezbjednosti Prijedor za posljedrjih 9 m.j. 1992.g.*) koji jasno i nedvosmisleno potvrđuje da je još tokom proljeća 1992. godine, došlo do ilegalnog formiranja srpskih stanica milicije, koje su trebale izvršiti odgovarajuće pripreme i nakon toga, po naredbi Izvršnog odbora Srpske opštine Prijedor, izvršiti preuzimanje vlasti, a sve sa ciljem da opština Prijedor uđe u sastav Republike Srpske.

242. Ukoliko se događaji koji su opisani u dokazu Tužilaštva T-178, sagledaju u kontekstu dokaza Tužilaštva T-174 (*Odluka o strateškim ciljevima srpskog naroda u Bosni i Hercegovini*) i dokaza T-173 (*Uputstvo o organizovanju i djelovanju organa srpskog naroda u Bosni i Hercegovini u vanrednim okolnostima*), jasnim se nameće zaključak, da se zapravo radi o realizaciji prethodno utvrđenog plana, odnosno ranije definisanih ciljeva.

243. Tako cilj koji je naveden pod brojem 1. u dokazu Tužilaštva T-174 (*Odluka o strateškim ciljevima srpskog naroda u Bosni i Hercegovini*) “*Državno razgraničenje od druge dve nacionalne zajednice*”, predstavlja polaznu osnovu koja je naknadno operativno razrađena kroz Uputstvo o organizovanju i djelovanju organa srpskog naroda u Bosni i Hercegovini u vanrednim okolnostima (dokaz Tužilaštva T-173), gdje su data uputstva o preuzimanju vlasti od legalnih organa, u opštinama u kojima srpski narod nije u većini.

244. Nadalje, sprovedbu navedenog cilja, putem datog uputstva, za sobom je evidentno povlačilo nezakonita zatvaranja ali što je najvažnije, prinudno iseljavanje nesrpskog

stanovništva. O ovome svjedoče brojni dokazi, ali i gotovo svi svjedoci koji su bili žrtve navedenih zbivanja i koji su istakli da su se morali iseliti sa područja opštine Prijedor.

245. Dakle, polazeći od zacrtanih ciljeva, a imajući u vidu veličinu područja na kome je plan trebalo provesti, te posebno cijeneći okolnost da su civilne i vojne vlasti (uključujući i miliciju) igrale veoma aktivnu ulogu u procesu prinudnog iseljavanja stanovništva, ovo vijeće je izvan svake razumne sumnje izvelo zaključak da je prinudno preseljenje, uključujući i konvoj od 21.08.1992. godine, bilo dijelom plana udruženog zločinačkog poduhvata.

(d) Da li su Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić, kao pripadnici *Interventnog voda*, odnosno komandir SM Prijedor, svjesno i sa namjerom, sudjelovali u prinudnom preseljenju stanovništva sa područja opštine Prijedor konvojem od 21.08.1992. godine

246. Nakon što je Sud izvan svake razumne sumnje, a na osnovu predočenih dokaza izvelo zaključak, kako je došlo do prinudnog preseljenja stanovništva sa područja opštine Prijedor, te da je to preseljenje bilo rezultat realizacije zajedničkog zločinačkog plana, razmotreno je pitanje subjektivnog odnosa optuženih spram prinudnog preseljenja.

247. U tom kontekstu, treba krenuti od funkcija, odnosno dužnosti koje su obavljali optuženi.

248. Optuženi, Zoran Babić, Milorad Radaković⁹, Milorad Škrbić i Željko Stojnić su u kritično vrijeme bili pripadnici *Interventnog voda* pri SJB Prijedor.

249. Ovu okolnost potvrdili su brojni dokazi ali i svjedoci u svojim iskazima. Tu prije svega treba navesti dokaz Tužilaštva T-245 (*Naredba Kriznog štaba opštine Prijedor br.j 02-111-215/92 od 17.06.1992. godine*), dokaz Tužilaštva T-236 (*Informacija SJB Prijedor od 14.06.1992. godine*), dokaz Tužilaštva T-234 (*Informacija o realizaciji zaključaka Kriznog štaba opštine Prijedor br.j 02-111-236/92-3 od 13.07.1992. godine*), koji svi potvrđuju da je tokom mjeseca juna 1992. godine, došlo do osnivanja jedinstvenog *Interventnog voda* pri SJB Prijedor.

250. Naime, navedeni dokazi predstavljaju jednu logičnu cjelinu koja počinje od dokaza Tužilaštva T-245, odnosno naredbe za formiranje jedinstvenog *Interventnog voda* pri SJB

⁹ Za optuženog Milorada Radakovića se samo uvjetno može reći da je bio pripadnik *Interventnog voda*, ali ta okolnost će biti posebno obrazložena u oslobađajućem dijelu presude.

Prijedor, preko dokaza T-233 (*Dopis SJB Prijedor brčj 11-12Y-24 od 01.07.1992. godine*), kojim se Krizni štab SO Prijedor obavještava da je, između ostalog, SJB Prijedor formirala jedinstven *Interventni vod*, te konačno dokaz T-234, kojim Stručna služba SO Prijedor obavještava da je realiziran zaključak SO Prijedor koji se odnosi na formiranje *Interventnog voda*.

251. Nadalje, brojni su dokazi koji potvrđuju da su upravo optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Milorad Radaković i Željko Stojnić bili pripadnici *Interventnog voda*. Ovu okolnost su potvrdili, Damir Ivanković, Gordan Đurić, Ljubiša Četić, K-1, K-3, KA-1, a da su zaista bili pripadnici *Interventnog voda* potvrdili su i sami optuženici koji su, svjedočeći u svoju korist, dodali da su bili mobilisani i da su kasnije raspoređeni u *Interventni vod*.

252. Na kraju, da su optuženi bili pripadnici *Interventnog voda* potvrđuje i dokaz Tužilaštva T-103 (*spisak vodova za intervencije*).

253. Pored same činjenice što su optuženi Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić i Željko Stojnić bili pripadnici *Interventnog voda*, prilikom utvrđivanja subjektivnog odnosa spram djela navedenih optuženih, uključujući i optuženog Dušana Jankovića, za Sud je bilo relevantno da utvrdi koje poslove je obavljao *Interventni vod*.

254. Na taj način se mogu utvrditi činjenice koje su relevantne prilikom izvođenja zaključka da li su optuženi dijelili namjeru da doprinesu realizaciji plana prinudnog preseljenja stanovništva.

255. Takođe, u kontekstu analize činjenica koje su bile relevantne prilikom utvrđivanja subjektivnog odnosa spram prinudnog preseljenja, za optuženog Dušana Jankovića, bilo je relevantno utvrditi koju je dužnost obavljao u kritično vrijeme.

256. Prema optužnici, optuženi Dušan Janković nije bio pripadnik *Interventnog voda*, stoga je za ovog optuženog potrebno napraviti posebnu analizu, koja slijedi u nastavku i koja će (na drugom mjestu) biti detaljno obrazložena u korelaciji sa dokazima odbrane.

257. Tokom postupka, odbrana optuženog Dušana Jankovića, pokušavala je da dokaže kako je nakon proglašenja mobilizacije došlo do raspuštanja Stanice Milicije Prijedor i da je na njenom mjestu došlo do uspostavljanja rezervne Stanice Milicije Prijedor.

258. Dakle, nakon provođenja postupka mobilizacije, prema odbrani, optuženi Dušan Janković je prestao obavljati rukovodne dužnosti u Miliciji.

259. Činjenica da je nakon aktiviranja ratnih planova koji su imali unaprijed definisanu sistematizaciju i razrađenu rukovodnu strukturu, optuženi Dušan Janković kao mirnodopski komandir SM Prijedor, ostao bez funkcije a da je na mjesto komandira RSM Prijedor, postavljen Radovan Kečan, milicioner nižeg čina, sama po sebi čini tezu odbrane malo vjerovatnom

260. Sud je nadalje analizirao dokaz odbrane (što će biti predmet posebne analize) te zaključio, kako nakon proglašenja mobilizacije nije došlo do raspuštanja Stanice Milicije Prijedor (redovne milicije) te da je dužnost komandira ove SM obavljao upravo optuženi Dušan Janković.

261. Ovakav zaključak, sud je temeljio na više dokaza, a ovom prilikom biće izdvojena samo četiri. Prvi je dokaz Tužilaštva T-139 (*Kješer je CSB Barja Luka br.j 11-120-1/1376 od 17.06.1992. godine*), kojim se optuženi Dušan Janković raspoređuje na mjesto komandira stanice milicije Prijedor. Ovu činjenicu potvrđuje i dokaz Tužilaštva T-140 (*Personalni upitnik za Dušana Jankovića od 29.12.1992. godine*), iz kojeg jasno proizilazi da je optuženi Dušan Janković u periodu od 01.04.1992. godine pa najmanje do 31.12.1992. godine (zaključno sa kojim datumom je sačinjen personalni upitnik) obavljao dužnost komandira SM Prijedor i da je po činu bio viši inspektor prve klase (od 01.06.1992. godine).

262. Nasuprot navedenim dokazima, odbrana je ustvrdila kako se radilo o rješenjima koja su donesena samo radi uvezivanja penzijskog staža za optuženog Dušana Jankovića, te da u kritično vrijeme SM Prijedor nije ni postojala.

263. Pored brojnih dokaza koji opovrgavaju navedenu tezu odbrane (što će biti predmetom posebnog obrazlaganja) treba izdvojiti dokaze Tužilaštva T-104 i T-105 (*SJB-SM Pr.jedor Spisak radnika milicije za obračun ličnog dohotka u periodu od 16.03. do 15.04.1992. godine i SJB Pr.jedor-RSM Pr.jedor-Centar Spisak pripadnika rezervnog sastava milicije (za naknadu LD) angažovanih u maju 1992. godine*), iz kojih dokaza je jasno vidljivo da je i poslije mobilizacije postojala redovna stanica milicije Prijedor kao i da je paralelno sa istom funkcionisala i rezervna stanica milicije Prijedor-Centar.

264. Na kraju u kontekstu analize dokaza koji potvrđuju poziciju optuženog Dušana Jankovića i njegov odnos spram *Interventnog voda*, treba se ponovo vratiti na dokaz Tužilaštva T-245 (*Naredba Kriznog štaba opštine Pr.jedor br.j 02-111-215/92 od 17.06.1992. godine*), koji potvrđuje da je optuženi Dušan Janković zadužen da formira jedinstven *Interventni vod* (*naredba o formiranju je signirana na r.jega*).

265. Drugim riječima, ako se navedeni dokaz Tužilaštva posmatra u kontekstu ostalih (ranije citiranih) dokaza koji u suštini predstavljaju pismenu korespondenciju u vezi sa formiranjem *Interventnog voda*, jasnim se nameće sljedeći zaključak: Ne samo da je optuženi Dušan Janković po činu bio jedan od najstarijih policajaca u SJB Prijedor te po funkciji komandir SM Prijedor, već i da je on bio tvorac *Interventnog voda*, čiji su pripadnici bili, optuženi Zoran Babić, Milorad Radaković¹⁰, Milorad Škrbić i Željko Stojnić.

266. O poslovima koje je obavljao *Interventni vod* govorilo je više svjedoka, kojim imaju precizna saznanja o radu i funkcionisanju *Interventnog voda*.

267. Tako su Svjedoci K-3, Svjedok K-1, Svjedok KA-1, Damir Ivanković, Gordan Đurić i Ljubiša Četić potvrdili da su pripadnici *Interventnog voda* obavljali zadatke kao što su pretresi, prikupljanje naoružanje, pratnja konvoja, patrolna djelatnost i sl.

268. U suštini, kako je to i Svjedok K-1 istakao, radilo se o brzim-interventnim zadacima.

269. Nadalje, poslove koje je obavljao *Interventni vod* treba tumačiti u kontekstu prilika koje su vladale u kritično vrijeme u opštini Prijedor i cijeloj Bosni i Hercegovini.

270. Tako, prije svega treba istaći, da su se poslovi oduzimanja naoružanja odnosili samo na nesrpsko stanovništvo (utvrđena činjenica broj 31.) te da je Edin Mujadžić, svjedok Tužilaštva, upravo opisao da je u Tukovima vidio žuti kombi, koji je bio ozloglašen.

271. Naime, prema kazivanju ovog svjedoka, u kombiju je uvijek bilo 4-6 pripadnika *Interventnog voda* i oni su, prema riječima svjedoka, bili odgovorni za sva nedjela u Prijedoru.

272. Da su takvi stavovi svjedoka Edina Mujadžića bili opravdani, potvrđuju i svi drugi svjedoci koji su prevoženi konvojem i koji su potvrdili kako su bili vrijeđani od strane pratilaca (pripadnika *Interventnog voda*) na nacionalnoj osnovi. Tako je Svjedok KO-18 naveo da im je, dok su bili postrojeni na mjestu razdvajanja, jedan od pratilaca psovao *tursku majku*, dok je Svjedok A naveo kako su ih iste prilike udarali.

273. Svi ovi dokazi potvrđuju kako je *Interventni vod* u kritičnom periodu bio veoma važna karika u sigurnosnoj strukturi u Prijedoru, te da su optuženi, zasigurno sudjelujući u pretresima i oduzimanju oružja, sprovođenjima konvoja, privođenjima i zatvaranjima nesrpskog

¹⁰ Za optuženog Milorada Radakovića se samo uvjetno može reći da je bio pripadnik *Interventnog voda*, ali ta okolnost će biti posebno obrazložena u oslobađajućem dijelu presude.

stanovništva, znali i dijelili namjeru diskriminatornog postupanja prema nesrpskom stanovništvu, a sve sa ciljem da u konačnici dođe do iseljavanja nesrpskog stanovništva sa područja opštine Prijedor.

274. Dakle, završni događaju u svim zbivanjima koje su se dešavale u Prijedoru tokom proljeća i ljeta 1992. godine i čiji je cilj prinudno iseljavanje stanovništva sa područja opštine Prijedor (koji cilj su dijelili optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić), bio je kritični konvoj od 21.08.1992. godine.

(e) Da li su Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli prinudnom preseljenju

275. Krajnji uslov koji je bilo potrebno zadovoljiti da bi se optuženi oglasili krivim za sudjelovanje u udruženom zločinačkom poduhvatu čiji je cilj bilo prinudno iseljavanje stanovništva sa područja opštine Prijedor, jeste prag značajnog doprinosa.

276. Pojašnjenja radi, u slučaju da se utvrdi kako je konkretni optuženi bio pripadnik udruženog zločinačkog poduhvata (dijelio namjeru za izvršenje zajedničkog zločinačkog plana sa drugim osobama), ali se ne dokaže da je on objektivno posmatrano, značajno doprinio realizaciji utvrđenog zločinačkog plana, isti bi bio oslobođen od optužbe.

277. U kontekstu značajnog doprinosa, prije svega treba se vratiti na činjenicu da su optuženi bili pripadnici *Interventnog voda*, izuzev optuženog Dušana Jankovića, koji je bio komandir SM Prijedor i osoba koja je osnovala *Interventni vod*.

278. Optuženi su, kao pripadnici *Interventnog voda*, sudjelovali u različitim zadacima koji su se prije svega odnosili na pretrese, potrage za oružjem i što je najvažnije u pratnju konvoja.

279. Tako su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić naveli da su oni lično sudjelovali u pratnji, najmanje po dva konvoja, te da je generalno govoreći, pratnja konvoja bila jedan od uobičajenih zadataka za *Interventni vod*.

280. Ipak, ove činjenice istini za volju nisu obuhvaćene optužnicom, pa same po sebi ne mogu biti osnov za utvrđivanja krivične odgovornosti za prisilno preseljavanje, međutim one su relevantne kako bi se stvorila ispravna slika o radnjama koje su optuženi izvršili u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine.

281. Tako, prije svega treba istaći da je konvoj koji je krenuo dijelom iz logora Trnopolje a dijelom iz Tukova 21.08.1992. godine, bio najveći konvoj sa civilnim, nesrpskim stanovništvom iz Prijedora.

282. Pripadnici *Interventnog voda*, uključujući optužene Zorana Babića, Milorada Škrbića i Željka Stojnića, su kroz pratnju konvoja (što su potvrdili brojni svjedoci među kojima su Munib Sivac, Svjedok K-1, Damir Ivanković, Gordan Đurić, Svjedok K-3, Ljubiša Četić, Svjedok KA-1, Luka Gnjatović, Vitomir Lakić, Svjedok B, Jusuf Žerić, Vlado Beben, Sadik Suhonjić, Erna Kadirić i Svjedok KO-7), uključujući zabranu napuštanja konvoja, ukrcavanje ljudi u konvoj (koju činjenicu je za optužene Zorana Babića i Željka Stojnića potvrdila svjedok Erna Kadirić a za optuženog Milorada Škrbića svjedok Munib Sivac) i zabranu povratka natrag u Prijedor (o čemu je posebno govorio optuženi Milorad Škrbić) objektivno, predstavljaju značajan doprinos u realizaciji plana prinudnog preseljenja.

283. U ovom kontekstu, treba dodati kako je optuženi Dušan Janković sudjelovao u navedenom konvoju i to u svojstvu najstarijeg radnika Milicije iz Prijedora (po činu i funkciji) i osobe kojoj je povjereno osnivanje *Interventnog voda*. Dakle, izvan svake razumne sumnje se nameće zaključak da je optuženi Dušan Janković, u svojstvu najstarijeg starješine i zamjenika Sime Drljače, bez čijeg odobrenja *Interventni vod* nije mogao biti korišten (biće obrazloženo dalje u presudi), kroz vođenje i rukovođenje konvojem, u značajnoj mjeri doprinio realizaciji zajedničkog cilja udruženog zločinačkog poduhvata, koji je prije svega podrazumijevao prisilno preseljenje stanovništva nesrpske nacionalnosti sa područja opštine Prijedor, putem konvoja od 21.08.1992. godine.

3. Zaključak

284. Polazeći od svih prethodnih ključnih utvrđenja, Sud je izvan svake razumne sumnje zaključio da je u kritično vrijeme došlo do prinudnog preseljenja stanovništva sa područja opštine Prijedor i da je preseljenje bilo cilj udruženog zločinačkog poduhvata čiji su pripadnici, između ostalih, bili optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Željko Stojnić i Dušan Janković, te da su oni, svaki svojim radnjama (kako je prethodno opisano), u značajnoj mjeri doprinijeli realizaciji zajedničkog zločinačkog plana prinudnog iseljavanja nesrpskog stanovništva sa područja opštine Prijedor, putem konvoja od 21.08.1992. godine.

B. PLJAČKA (ODUZIMANJE IMOVINE U ŠIROKIM RAZMJERAMA)

1. Uvod

285. U dijelu presude, gdje je analizirano pitanje prinudnog preseljenja, istaknuto je da se optuženi u ovom predmetu terete za prinudno preseljenje putem konvoja od 21.08.1992.

godine, međutim pored samog prinudnog preseljenja, optužnica obuhvata i druge događaje (krivična djela) koji se vezuju za navedeni konvoj.

286. Ti događaji obuhvataju oduzimanje imovine (pljačku), ubistva, nezakonito zatvaranje i druga nečovječna djela.

287. U ovom dijelu presude biće analizirano pitanje oduzimanja imovine (pljačka), odnosno progon putem pljačke.

288. Tačnije, Sud će analizirati da li je Tužilaštvo uspjelo dokazati: (1) Da li se u konvoju od 21.08.1992. godine desila pljačka; (2) Da li je pljačka bila redovna i rasprostranjena pojava u konvoju od 21.08.1992. godine; (3) Da li su optuženi dijelili namjeru pljačkanja civila i da li su u njoj sudjelovali i (4) Da li su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli pljački.

2. Ocjena dokaza

(a) Da li se u konvoju od 21.08.1992. godine desila pljačka

289. U pogledu pljačke, odnosno oduzimanja imovine od civila koji su bili prevoženi konvojem, svoje iskaze je dao veliki broj svjedoka, među kojima su i Ferid Kovačević, Enes Džaferagić, Hasan Elkaz, Svjedok KO-7, Erna Kadirić, Šefik Šanta, Svjedok KO-8, Svjedok KO-18 i Svjedok A.

290. Svjedoci Ferid Kovačević je, odgovarajući na pitanje da li su u konvoju bili obezbjeđeni (jer su imali pratnju), istakao kako su se osjećali nesigurno, te da su od civila oduzimani novac i dragocjenosti.

291. Prema kazivanju svjedoka, sa oduzimanjem dragocjenosti se počelo još prilikom prvog stajanja u Kozarcu.

292. Oduzimanje se nastavilo i tokom puta prema Kneževu, tako da su dragocjenosti u vozilu u kome je bio svjedok oduzimate u četiri navrata.

293. Navodi svjedoka Ferida Kovačevića su gotovo identični sa navodima svjedoka Hasana Elkaza. Naime, ako se ova dva iskaza uporede, gube se dileme oko osobe koja je faktički oduzimala predmete. Tako je svjedok Ferid Kovačević naveo kako su novac i druge predmete predavali nekom licu koje je bilo u civilnoj odjeći, dok je svjedok Hasan Elkaz, pojasnio kako su novac predavali civilu-putniku iz konvoja, kome je prethodno neko iz pratnje dao kesu i

rekao da prikupi predmete od civila. Kao Ferid Kovačević, svjedok Hasan Elkaz je naveo da je imovina oduzimana u više navrata.

294. Nadalje, poput prethodnih svjedoka, Svjedok KO-7 i Šefik Šanta su potvrdili kako je tokom kretanja konvoja došlo do oduzimanja imovine odnosno novca i drugih vrijednih predmeta od putnika.

295. Svjedok Šefik Šanta je pojasnio kako je dok je sjedio u vozilu čuo da pratilac razgovara sa vozačem i navodi da trebaju uzeti neko dijete i dati mu kesu, da od ljudi iz konvoja pokupi zlato, nakit i satove.

296. Dakle, polazeći od navoda prethodno pomenutih svjedoka, poklanjajući im vjeru zbog njihove konzistentnosti, Sud je izvan svake razumne sumnje utvrdio da je u konvoju od 21.08.1992. godine, bilo oduzimanja novca, zlata, satova i drugih vrijednih predmeta od lica iz konvoja.

(b) Da li je pljačka bila redovna i rasprostranjena pojava u konvoju od 21.08.1992. godine

297. Da bi se utvrdilo da je udruženi zločinački poduhvat čiji je cilj bilo prinudno preseljenje civila sa područja Prijedora, obuhvatao i oduzimanje imovine (pljačku), potrebno je dokazati, ne samo da su se predmeti oduzimali, već da je to bio sastavni dio uobičajenog i rasprostranjenog postupanja, odnosno prethodno utvrđenog plana.

298. O oduzimanju predmeta, pored ranije navedenih svjedoka, govorili su i Svjedok B, Jusuf Žerić, Vlado Beben, KS-2, Hakija Elezović, Husein Jakupović, Berislav Herceg i Svjedok KO-12.

299. Svi navedeni svjedoci su potvrdili da je upravo na isti način vršeno oduzimanje imovine.

300. Obično bi pratilac izveo nekog od putnika (Svjedok B i Hakija Elezović su decidno naveli da su iz njihovih vozila izvedeni Suad Kadirić i mladić po imenu Samir), te bi mu davali kesu i naredili da se u istu sakupe novac, zlato, satovi i drugi vrijedni predmeti.

301. Imajući u vidu da su praktično svi svjedoci koji su prevoženi u konvoju istakli da su bili primorani da daju novac i druge predmete, te da je obrazac postupanja bio sličan ili gotovo isti, jasnim se nameće zaključak, da se radilo o raširenoj i dobro koordiniranoj pojavi.

302. Takode, kako bi se stekla odgovarajuća slika, potrebno se vratiti na iskaze Svjedoka A i Jusufa Žerića i vozila koja su krenula iz Trnopolja, gdje su navedeni svjedoci potvrdili da je i

od lica, koja su prethodno boravila u drugim logorima i na kraju završili u Trnopolju (dakle nisu krenuli od svojih kuća), vršeno oduzimanje novca i nakita.

303. Dakle, od ljudi koji već dugo vremena ne borave u svojim kućama i koji su bez osnovnih uvjeta za život (odjeća i sl.), traženo je da predaju novac i zlato, odnosno predmete koje zasigurno ne posjeduju.

304. Zaključak da je pljačka putnika bila redovna i planirana pojava potvrđuju svjedoci Vlado Beban i Svjedok KS-2, koji su bili vozači u konvoju od 21.08.1992. godine, te sudionici više konvoja.

305. Oni su istakli da se često dešavalo da Milicija iz Prijedora, od ljudi koji se prevoze konvojem oduzima novac i druge predmete.

306. Nadalje, da su novac i drugi vrijedni predmeti oduzimani, posebno potvrđuju i svjedoci Damir Ivanković, Ljubiša Četić, Gordan Đurić, Svjedok K-3, Svjedok K-1, Svjedok KA-1, koji su imali neposredna saznanja o poslovima *Interventnog voda* (praktično redovni pratioci konvoja) i bili upoznati sa procedurama pratnji konvoja.

307. Svi ovi svjedoci su jedinstveni u stavu kako je uobičajeno bilo da se prilikom pratnji konvoja od lica u konvoju oduzimaju novac i drugi vrijedni predmeti.

308. Neki od njih su navodili kako se radilo o neprijatnim iskustvima (Gordan Đurić). Međutim, većina pratilaca je uz prijetnje da će ubiti ili na drugi način nauditi putnicima, vršilo oduzimanje novca i drugih predmeta.

309. Ne ulazeći u analizu da li su se navedene prilike prijatno osjećali, po ocjeni Suda bilo je važno utvrditi da su se optuženi saglasili, odnosno da su dijelili zajednički cilj prinudnog preseljenja i oduzimanja imovine, te da su preduzeli određene radnje sa ciljem izvršenja zajedničkog plana.

310. Na kraju, činjenica da je oduzimanje predmeta vršeno isključivo zbog naredbe pretpostavljenih i da su se pratioci navodno protivili takvoj praksi, gubi smisao obzirom na činjenicu da su, iako je većina opljačkanih predmeta završavala kod rukovodilaca u SJB Prijedor, određeni novac završavao kod pripadnika *Interventnog voda* (pratilaca) i vozača, što su svjedoci Ljubiša Četić (istakao kako je od Svjedoka K-1 dobio novac i zlato), Damir Ivanković (naveo da su jedne prilike dobili po 100,00 DM) i Luka Gnjatović (naveo kako je jedan policajac zašao i svim vozačima podijelio po 100,00 DM, te da je njegov kolega Vitomir

Lakić intervenisao, zbog toga što su njih dvojica u kabini, pa su zato dobili dodatnih 100,00 DM) jasno i nedvosmisleno potvrdili u svojim iskazima.

311. Dakle, polazeći od svih ranije navedenih dokaza, kojima je Sud poklonio vjeru, obzirom da su isti uvjerljivi, dosljedni te da posmatrano u vezi sa ostalim dokazima čine jednu logičnu i konzistentnu cjelinu, Sud je izvan svake razumne sumnje zaključio kako je pljačkanje putnika, bilo rasprostranjena pojava u konvoju od 21.08.1992. godine, te da je ona, bez obzira na činjenicu što je inicijativa potekla od pretpostavljenih u SJB Prijedor, bila sastavnim dijelom plana udruženog zločinačkog poduhvata.

(c) Da li su optuženi dijelili namjeru pljačkanja civila i da li su u njoj sudjelovali

312. U prethodnim dijelovima presude na prilično opsežan način analizirano je pitanje i uloga *Interventnog voda* u zbivanjima u Prijedoru. Detaljno su objašnjeni poslovi i zadaci koje je obavljala ova jedinica.

313. Jedan od zadataka je bio pratnja konvoja, i u najvećem broju slučajeva, prema kazivanju brojnih svjedoka (Gordana Đurića, Svjedoka KA-1, Svjedoka K-3, Svjedoka K-1, Ljubiša Četić i Damira Ivankovića) radne zadatke bi pripadnici *Interventnog voda* dobijali od Miroslava Paraša ili Pere Čivčića, dakle od lica koja su im bila neposredno nadređena.

314. Svi ovi svjedoci su potvrdili kako su navedena dvojica (Miroslav Paraš i Petar Čivčić), ovisno o vrsti zadataka određivali izvršioce, a kad se radilo o pratnji konvoja, obično bi bilo određen dovoljan broj ljudi, tako da su u svakom vozilu bila po dva pratioca.

315. Međutim, kada je riječ o konvoju od 21.08.1992. godine, ponovo se treba vratiti na navode brojnih svjedoka, i to prije svega Damira Ivankovića i Ljubiše Četića koji su potvrdili kako je ovaj konvoj bio najveći, te da su praktično svi pripadnici *Interventnog voda* (I odjeljenja kojim je komandovao Petar Čivčić) sudjelovali u njegovoj pratnji. Jedini pripadnik *Interventnog voda*, za koga su se svi svjedoci saglasno odredili da nije bio u pratnji navedenog konvoja, je Miljan Zubanović.

316. Takođe, polazeći od navoda svih svjedoka, kako pripadnika *Interventnog voda*, tako i lica koja su bila prevožena u konvoju, Sud je izveo zaključak kako je za vrijeme putovanja od Prijedora prema planini Vlašić, obično u trenucima kada bi konvoj zastao (pravio pauzu) dolazilo do oduzimanja predmeta.

317. Takvo oduzimanje se zasigurno nije moglo desiti bez saglasnosti i sudjelovanja pratilaca. Naime, kako je još ranije istaknuto, polazeći od činjenice da je konvoj od 21.08.1992.

godine (što su potvrdili skoro svi svjedoci) bio jedan od najvećih konvoja, te da je *Interventni vod* (I odjeljenje) brojao dvadesetak pripadnika i da se konvoj sastojao od najmanje šesnaest vozila, očigledan je zaključak da je u većini vozila pratnju činio samo jedan pripadnik *Interventnog voda*.

318. Ako se navedenoj okolnosti, doda činjenica da je osnovni zadatak pratilaca bio da se pobrinu da stanje u vozilu bude korektno i da se preduprije svi neplanirani događaji, jasnim se nameće zaključak da se bez znanja i dopuštenja pratilaca nije moglo izvršiti oduzimanje imovine.

319. Kada se takav zaključak stavi u kontekst navoda brojnih svjedoka da je naredba za oduzimanje predmeta stizala sa vrha SJB Prijedor i da su dio oduzetih predmeta dobijali kako pripadnici *Interventnog voda*, tako i vozači, jedini mogući zaključak jeste da je pljačka putnika bila unaprijed isplanirana i dobro razrađena, te da su njeni glavni nosioci bili upravo pratioci pojedinih vozila, koji su pljačku činili tako što bi izveli nekog od putnika i naredili da sakupi novac i nakit, ili bi eventualno omogućili drugim licima (pripadnicima *Interventnog voda*) da pljačkaju putnike.

320. Dakle, polazeći od ustaljene rutine, da su pripadnici *Interventnog voda* sudjelovali u pratnji konvoja te da je ona podrazumijevala oduzimanje novca, nakita, satova i drugih vrijednih predmeta od ljudi u konvoju i da je tako prikupljen novac konačno dijeljen između pratilaca i vozača, jasnim se nameće zaključak da se radilo o organizovanoj/planskoj akciji i da su svi pratioci pojedinih vozila imali značajnu ulogu u provođenju akcija pljačke.

321. Odnos optuženih se dakle treba posmatrati, prije svega, u kontekstu prethodnih navoda, odnosno, u kontekstu opšteg zaključka da su pripadnici *Interventnog voda* (pratioci) predstavljali već dobro organizovan tim, koji je imao iskustva u pljačkanju putnika iz konvoja. Drugim riječima, svi oni koji su sudjelovali u sprovođenju konvoja od 21.08.1992. godine, znali su da će doći do pljačke, pa su uprkos toj činjenici odlučili da sudjeluju u pratnji.

322. Na kraju, trebaju se imati u vidu i navodi Svjedoka KO-8, Svjedoka B, Sadika Suhonjića i Muniba Sivca koji su potvrdili ne samo da je u njihovim vozilima došlo do oduzimanja novca i drugih predmeta, već da su u njihovim vozilima upravo optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić oduzimali predmete.

323. Naime, svjedoci Sadik Suhonjić i Svjedok B, saglasno su potvrdili kako je putnike iz njihovog vozila opljačkao optuženi Željko Stojnić. Tačnije, oba svjedoka su potvrdila kako je

iz kamiona izveden Suad Kadirić, kome je optuženi Željko Stojnić prislonio pištolj uz glavu i rekao da mora sakupiti novac od putnika, te da je Suad Kadirić postupio po Stojnićevoj naredbi.

324. Postupak oduzimanja novca se ponovio u nekoliko navrata, da bi na kraju, što su potvrdili i Svjedok B i Sadik Suhonjić, optuženi Željko Stojnić zaprijetio da će dijete baciti u kanal ukoliko ne sakupe još novaca.

325. Nadalje, da je optuženi Milorad Škrbić sudjelovao u oduzimanju novca i drugih predmeta od putnika u konvoju potvrdio je svjedok Munib Sivac. On je istakao da je krenuo sa dijelom konvoja iz Trnopolja, te da je u njegovom autobusu došlo do oduzimanja predmeta. Nadalje, svjedok je u iskazu iz istrage naveo da je pratilac u njegovom vozilu bio mlađi čovjek, mršav, tamne puti, dok je na glavnom pretresu dodao da je njihov pratilac i čovjek koji je oduzimao novac mogao biti Milorad Škrbić.

326. Navode svjedoka Muniba Sivca treba tumačiti u kontekstu dijela iskaza optuženog Milorada Škrbića koji je također potvrdio da je bio u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine, te da je, što je naročito važno sudjelovao u pratnji jednog od autobusa koji je krenuo iz Trnopolja.

327. Ovu činjenicu potvrdio je i svjedok KO-18.

328. Dakle, imajući u vidu navode svjedoka Muniba Sivca i tvrdnju optuženog Milorada Škrbića, sud je zaključio da je i optuženi Milorad Škrbić, kao i svi drugi pratioci, oduzimao novac i druge vrijedne predmete od ljudi u vozilu koje je pratio.

329. Nadalje, da je i optuženi Zoran Babić sudjelovao u pljački civila iz konvoja, odnosno da je bio samo jedan od lica koja su pljačkala, potvrdio je Svjedok KO-8.

330. Odgovarajući na pitanja u vezi sa pravljjenjem pauza, Svjedok KO-8 istakao je kako je bilo više zaustavljanja te da se prilikom tih zaustavljanja vršila pljačka.

331. Vršili su je pripadnici *Interventnog voda*, a na poseban upit da li se sjeća ko je pljačkao kamion u kojem je bio svjedok, istakao je da je prvo došao vozač i rekao da se sakupi novac pa potom, prilikom nekog od narednih zaustavljanja optuženi Zoran Babić, koji je rekao da će neko biti ubijen ukoliko se ne napuni kesa.

332. Na kraju, kada je riječ o optuženom Dušanu Jankoviću i njegovom sudjelovanju u pljački, treba još jednom podcrtati činjenicu kako je on u konvoju od 21.08.1992. godine, bio

najstariji po činu i funkciji od svih pripadnika rezervnog i redovnog sastava milicije iz Prijedora, te da je pljačka vršena upravo po naredbi ljudi iz vrha SJB Prijedor.

333. Dakle, polazeći od činjenice da se radilo o uobičajenoj i raširenoj pojavi (pljački), da je novac i drugi vrijedni predmeti koji su prikupljeni dijeljeni između policajaca i vozača kao i da je velika većina pripala rukovodnim radnicima Milicije iz Prijedora, jasno je da je optuženi Dušan Janković bio upoznat sa pojavom pljačke i da je, imajući u vidu dužnost koju je obavljao i njegovu funkciju u konvoju, najmanje izdao prećutnu saglasnost da se izvrši pljačka, te da je oduzimanje koje je vršeno po naredbi pretpostavljenih, bio svjestan i najmanje kroz pasivno držanje htio da sudjeluje u planu pljačke civila iz Prijedora.

(d) Da li su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli pljački

334. Nakon što je Sud utvrdio kako su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić, dijelili namjeru da kroz svoje radnje doprinesu udruženom zločinačkom poduhvatu koji je obuhvatao prinudno preseljenje civila (iz konvoja od 21.08.1992. godine) i njihovu pljačku, bilo je potrebno utvrditi da li su njihove radnje, objektivno posmatrano, dostigle takav kvalitet da se može zaključiti kako su oni u značajnoj mjeri doprinijeli izvršenju zločinačkog plana.

335. Imajući u vidu da je u prethodnom dijelu, kad je analiziran subjektivni odnos optuženih spram pljačke, izvan svake razumne sumnje izveden zaključak, da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić neposredno sudjelovali u pljački, na način da bi nekom od civila iz vozila koje su pratili, dali kesu i rekli da istu napuni sa novcem, zlatom, satovima i drugim vrijednim predmetima, postavlja se pitanje, da li su oni objektivno posmatrano značajno doprinijeli pljački.

336. Polazeći od činjenice da se navedeni optuženi pojavljuju kao neposredni izvršioc i te da su se neki od njih (optuženi Željko Stojnić) posebno izdvojili u prijetnjama civilima (da će nekog ubiti ili baciti dijete), jasnim se nameće zaključak da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli pljački civila iz konvoja.

337. Sa druge strane, kada je riječ o optuženom Dušanu Jankoviću, Tužilaštvo nije predočilo dovoljno dokaza da je on neposredno sudjelovao u pljački. Čak štaviše, ako se analiziraju izvedeni dokazi, nameće se zaključak da optuženi Dušan Janković nije neposredno izvršio nijedno od krivičnih djela koja mu se stavljaju na teret.

338. Međutim, kada se govori o optuženom Dušanu Jankoviću, prije svega mora se uzeti u obzir njegova funkcija i uloga u konvoju. On je bio najviši oficir milicije u konvoju i praktično drugi čovjek u SJB Prijedor, te kako je bio u pratnji istog, nikako nije moguće da je oduzimanje kod optuženog prošlo nezapaženo.

339. Pored optuženog Dušana Jankovića, među tri najvažnija rukovodioca u SJB Prijedor, po kazivanju većine svjedoka, ubrajaju se Simo Drljača (načelnik SJB Prijedor) i Milutin Čađo (po svemu sudeći komandir RSM Prijedor).

340. Dakle, imajući u vidu da u pratnji konvoja nisu sudjelovali Simo Drljača i Milutin Čađo, (za razliku od optuženog Dušana Jankovića) te da se on nalazio u policijskom autu koje se nalazilo na čelu kolone (što je potvrdio veliki broj svjedoka), jasan je zaključak da je optuženi Dušan Janković najodgovorniji za sve stvari koje su se dešavale u konvoju, uključujući i pljačku.

341. Nadalje, treba istaći kako su mnogi svjedoci potvrdili da je pljačka putnika iz konvoja vršena po naređenju pretpostavljenih i da se zapravo radilo o uobičajenoj pojavi, izvan svake razumne sumnje se nameće zaključak da se optuženi Dušan Janković, najmanje složio sa takvom naredbom i praksom.

342. Budući da se, kako je već ranije istaknuto radilo o redovnoj pojavi (potvrdili gotovo svi svjedoci koji su bili pripadnici *Interventnog voda*) te da optuženi Dušan Janković nije ništa poduzeo sa ciljem sprječavanja takve pojave (a što je kao nadređena osoba bio dužan) jasno je da je on, najmanje pasivnim držanjem, u značajnoj mjeri doprinio pljački civila iz konvoja.

3. Zaključak

343. Dakle, imajući u vidu sve prethodno izvedene zaključke u pogledu ključnih činjenica, poklanjajući vjeru iskazima nabrojanih svjedoka, zbog njihove uvjerljivosti, konzistentnosti i međusobne podudarnosti, Sud je izvan svake razumne sumnje zaključio kako su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Željko Stojnić i Dušan Janković, svaki na svoj način, u značajnoj mjeri doprinijeli realizaciji zajedničkog cilja koji je pored prinudnog preseljenja obuhvatao i pljačku putnika (bilo u svojstvu neposrednog izvršioca ili rukovodioca koji je najmanje dao prećutnu saglasnost) u konvoju od 21.08.1992. godine, te ih oglasio krivim za progon zločin protiv čovječnosti (progon-pljačkom).

C. UBISTVA

1. Uvod

344. Analizirajući izvedene dokaze u kontekstu navoda optužbe da su optuženi odgovorni za ubistvo, Sud je razmotrio nekoliko važnih pitanja: (1) Da li se desilo ubistvo civila iz konvoja; (2) Da li je ubistvo izvršeno na način kako je to opisano u optužnici; (3) Da li su optuženi svjesno i sa namjerom sudjelovali u ubistvima (da li su željeli sudjelovati u UZP-u koji je pored prisilnog preseljenja i pljački obuhvatao i ubistva); (4) Da li su optuženi Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli ubistvima.

2. Ocjena dokaza

(a) Da li se desilo ubistvo civila iz konvoja od 21.08.1992. godine

345. Prvu činjenicu koju je Tužilaštvo bilo u obavezi da dokaže je, da se zaista desilo ubistvo civila iz konvoja.

346. Ovu činjenicu je potvrdio veliki broj svjedoka kao i brojni materijalni dokazi.

347. Prije svega treba se prisjetiti iskaza Boška Peulića (u zoni odgovornosti brigade kojom je on komandovao se nalaze Korićanske stijene) svjedoka Tužilaštva, koji je potvrdio kako je 21.08.1992. godine bio na sastanku van komadnog mjesta u Kneževu, te da je po povratku od dežurnog obaviješten da je u njegovoj zoni odgovornosti došlo do ubistva ljudi iz konvoja.

348. Po saznanju da se desilo ubistvo, svjedok je uputio vanredni operativni izvještaj komandi 1. Krajiškog korpusa.

349. Ove navode svjedoka Boška Peulića potvrđuje dokaz Tužilaštva T-2 (*Vanredni izvještaj operativni br. 21/08 od 21.08.1992. godine*), iz kojeg je vidljivo da komandant 22. LPBR Boško Peulić obavještava komandu 1. Krajiškog korpusa o ubistvima ljudi iz konvoja.

350. Nadalje, da je došlo do ubijanja ljudi iz konvoja od 21.08.1992. godine potvrdili su i brojni drugi svjedoci, među kojima su Čedo Vukotić, Drago Slavnić, Dragomir Marković zv. *Mureći*, Jevto Janković, Milan Komljenović, Milovoje Pavičić, Nebojša Pantić, Nenad Krejić, Ostoja Barišić, Radovan Đukarić, Ranko Mijić, Slobodan Jovičić i Živorad Pelengić.

351. Radi se o svjedocima koji su pripadali 22. LPBR, odnosno licima koja su na osnovu različitih svojstava dolazili na lokalitet Korićanskih stijena. Uglavnom se radi o licima koja su predstavnici vlasti iz Kneževa i pripadnici krim-tehnike sa područja CSB Banja Luka. Svi oni su potvrdili kako su bili na Korićanskim stijenama krajem mjeseca avgusta 1992. godine ili

početkom mjeseca septembra iste godine, te da su bili u prilici da vide dvije gomile leševa koji su bili razbacani u kanjonu rijeke Ilomske.

352. Tako je svjedok Milivoje Pavičić opisao da je u više navrata išao na lokalitet Korićanskih stijena. Potvrdio je kako je jedne prilike izašao na teren sa postupajućim istražnim sudijom Jevtom Jankovićem i postupajućim tužiocem Nebojšom Pantićem, te da je ove prilike sačinio video zapis. Prema riječima svjedok Milivoja Pavičića, na uvidaju su pored Jevte Jankovića i Nebojše Pantića došli i Branko Buhovac, Zdenko Tešanović, Srdan Oljača čije je prisustvo potvrdio svjedok Jevto Janković.

353. Konačno navodi svjedoka Jevte Jankovića i Boška Peulića, Nenada Kerjića i Milana Komljenovića su u potpunoj saglasnosti sa dokazom Tužilaštva T-3A (*rokovnik svjedoka Milana Komljenovića u kome se nalaze bižiješke sa sastanka od 30.08.1992. godine*), koji potvrđuje da je u vezi sa ubistvima civila na lokalitetu Korićanskih stijena u CSB Banja Luka, dana 30.08.1992. godine organizovan sastanak kojim su predsjedavali pukovnik Subotić i Đuro Bulić ispred CSB-a, te da je, između ostalog, zaključeno kako je potrebno izaći na lice mjesta i izvršiti identifikaciju tijela.

354. Navedene činjenice potvrđuju, između ostalog i dokazi Tužilaštva T-161 (*Borbene izvještaj Komande 1. krčjiškog korpusa brcj 44-1/314 od 22.08.1992. godine upućen Glavnom štabu Vcjske Republike Srpske*), T-162 (*Redovni borbeni izvještaj Komande 1. krčjiškog korpusa brcj 44-1/315 od 22.08.1992. godine upućen Glavnom štabu Vcjske Republike Srpske*), T-163 (*Dcpis CSB Banja Luka brcj 11-1/02-2-345 od 11.09.1992. godine upućen SJB Pr.jedor-načelniku*), T-164 (*Dcpis CSB Banja Luka brcj 11-1/02-2-345 od 01.09.1992. godine upućen SJB Pr.jedor-načelniku*) kojim se prenosi naredba ministra unutrašnjih poslova Miće Stanišića) i T-165 (*Dpeša SJB Pr.jedor brcj 11-12-2267 od 14.09.1992. godine, odgovor na T-164*), iz kojih proizilazi da je grupa milicionera iz Prijedora i Sanskog Mosta iz kolone koja je išla prema Travniku 21.08.1992. godine izdvojila i pogubila između 100 i 150 Muslimana.

355. Dakle, polazeći od svih prethodno nabrojanih dokaza, koji se međusobno podudaraju i upotpunjuju, Sud je van svake razumne sumnje zaključio kako se 21.08.1992. godine u poslijepodnevnim satima (16:30h), kolona koja se kretala iz pravca Sk. Vakuf – Vlašić –

Travnik zaustavila u rejonu Korićanskih stijena, gdje je izdvojeno 100-150 izbjeglica koji su ubijeni i bačeni u kanjon rijeke Ilomske¹¹.

(b) Da li je ubistvo izvršeno na način kako je to opisano u optužnici

356. Tokom postupka, saslušani su brojni svjedoci koji su potvrdili kako se konvoj, koji je 21.08.1992. godine išao iz pravca Tukova (Prijevor) i logora Trnopolje u pravcu Travnika (planine Vlašić) zaustavljao u nekoliko navrata, te da se posljednje zaustavljanje desilo kod rijeke Ilomske na planini Vlašić.

357. Ovu činjenicu su između ostalih potvrdili svjedoci Bekir Mujagić, Berislav Herceg, Erna Kadirić, Ferid Kovačević, Hakija Elezović, Hasan Elkaz, Husein Jakupović, Jusuf Žerić, Svjedok K-3, Svjedok KO-5, Svjedok KO-7, Svjedok KO-18, Svjedok KS-1, Svjedok KS-2, Luka Gnjatović, Vitomir Lakić, Munib Sivac, Sadik Suhonjić, Svjedok A, Svjedok B, Vitomir Lakić i Vlado Beben, koji su saglasno izjavili da je prilikom posljednjeg zaustavljanja napravljena duža pauza.

358. Pojedini svjedoci su potvrdili kako su prilikom ovog zaustavljanja čuli buku i komješanje dok su drugi istakli kako su vidjeli postrojene ljude, odnosno da ih postrojava *Dado Mrda* (prije svega potvrdili Svjedok KS-1 i Svjedok KS-2).

359. Nadalje, da je prilikom posljednjeg zaustavljanja napravljena ne samo pauza, nego da je tad došlo do izdvajanja ljudi iz konvoja (prije svega onih koji su krenuli autobusom iz Trnopolja), između ostalih potvrdili su svjedoci Husein Jakupović, Jusuf Žerić, Svjedok KO-7, Svjedok KO-8, Svjedok KS-1, Svjedok KS-2, Svjedok KO-18, Luka Gnjatović, Munib Sivac, Svjedok A, Vitomir Lakić, Vlado Beben, Bekir Mujagić, Ferid Kovačević, Hakija Elezović, Damir Ivanković, Gordan Đurić i Željko Stojnić.

360. Navedeni svjedoci su saglasno, svako iz svoje perspektive, potvrdili da je prilikom posljednjeg zaustavljanja došlo do razdvajanja muškaraca od žena i djece iz konvoja.

361. Tako su svjedoci Jusuf Žerić, Munib Sivac, Bekir Mujagić i Hakija Elezović potvrdili kako su i oni bili, odnosno trebali biti izdvojeni zajedno sa ostalim muškarcima ali da su preživjeli zahvaljujući činjenici što su ih vozači ili *vojnici* iz pratnje sakrili u vozila kojim su išli, ili su im pak rekli da se vrate nazad u svoja vozila.

¹¹ *Vanredni izvještaj operativni br. 21/08 od 21.08.1992. godine.*

362. Od lica koja su izbjegla izdvajanje posebno je upečatljiv iskaz dao svjedok Munib Sivac koji je potvrdio da je prilikom posljednje pauze, stražar dozvolio da izađu iz autobusa i da se osvježe a da je potom, kad su pošli da se vrate u autobus došao jedan od pratilaca i naredio da svi, osim starih i bolesnih, izađu iz vozila.

363. Među ljudima koji su izašli bio je Munib Sivac sa svojim sinovima. Nakon postrojavanja, svjedoku je naredeno da se vrati u šleper (ne u autobus, u kome je prethodno putovao), tako da je svjedok našao mjesto tek u trećem kamionu, dok su njegovi sinovi ostali postrojani u vrsti. Oni su kasnije ubijeni, što potvrđuju dokazi Tužilaštva T-212 i T-212A (*DNK Izvještaji*).

364. Nadalje, svjedoci Tužilaštva Svjedok KS-1, Svjedok KS-2, Luka Gnjatović, Vitomir Lakić i Vlado Beben koji su bili vozači u konvoju od 21.08.1992. godine, su saglasno potvrdili kako je prilikom posljednjeg zaustavljanja došlo do razdvajanja, odnosno da su izdvojeni muškarci i to prije svega iz autobusa koji su krenuli iz Trnopolja.

365. Konačno, da je došlo do razdvajanja prilikom posljednjeg zaustavljanja, između ostalih potvrdili su i Svjedok KO-7 i Ferid Kovačević (iz vozila vidjeli postrojene ljude) i Damir Ivanković, Gordan Đurić, K-3 i Ljubiša Četić.

366. Nakon što su ljudi izdvojeni, ušli su u dva autobusa. Prvi autobus je vozio svjedok KS-2 (autobus koji je bio bliže Travniku), dok je drugi autobus vozio svjedok KS-1 (autobus koji je bio bliže Kneževu).

367. Svjedoci KS-2 i Gordan Đurić su potvrdili kako je autobus koji je vozio KS-2 krenuo prvi, da je u njemu bio i optuženi Željko Stojnić, te da se nakon petnaestak minuta zaustavio iznad neke provalije.

368. Poslije zaustavljanja, svjedok KS-2 krenuo je prema jednoj krivini i tom prilikom je vidio kako iz njegovog (prvog) autobusa pratioci izvode dva po dva muškarca i ubijaju ih. Ovu činjenicu je potvrdio i svjedok KO-18, koji je istakao kako je nakon što se autobus zaustavio, počelo izvođenje.

369. Svjedok KO-18 opisuje kako bi bila izvedena dvojica ili trojica, potom bi se začula pucnjava i sve tako dok nije došao red na njega.

370. Kad je svjedok osjetio cijev na leđima, rečeno mu je da izađe. Izašao je sa još dvojicom civila. Vidio je pet *plavaca* kako stoje. Od te petorice, kod provalije su stajala trojica. Išli su

prema njima, kad su im okrenuli leđa, svjedok je čuo psovke a potom je osjetio metak u leđima. Bio je pogođen u predio ramena ali je uspio preživjeti zahvaljujući činjenici što je prilikom pada naletio na jelke.

371. U pratnji drugog autobusa, kojeg je vozio Svjedok KS-1, bili su svjedoci Damir Ivanković i Ljubiša Četić te oštećeni Husein Jakupović, Svjedok A i svjedok KO-15.

372. Svi ovi svjedoci su bili saglasni do najsitnijih detalja. Tako je svjedok Husein Jakupović, između ostalih, bio u potpunosti saglasan sa svjedokom Munibom Sivcem. Oba ova svjedoka su potvrdila kako su prilikom pauze počeli ulaziti u autobus da bi im tad bilo naredeno da izadu. Svjedok Munib Sivac je prešao u kamion, dok je svjedok Husein Jakupović, nakon postrojavanja, ušao u jedan od dva parkirana autobusa (u drugi autobus).

373. Svi nabrojani svjedoci potvrdili su kako je vožnja trajala nekih petnaest minuta da bi nakon zaustavljanja svi civili bili izvedeni i postrojani. Za to vrijeme su ih okruživali pratoci.

374. Uslijedila je naredba da se okrenu i primaknu ivici provalije a potom kleknu kao da se mole bogu. Kad su kleknuli, počela je pucnjava. U postrojene civile pucali su (što su potvrdili svjedoci Damir Ivanković i Ljubiša Četić) pratoci-pripadnici Interventnog voda, među kojima i osuđeni Damir Ivanković, osuđeni Ljubiša Četić, optuženi Zoran Babić i optuženi Milorad Škrbić.

375. Prema kazivanju navedenih svjedoka, nakon što su svi civili popadali u provaliju, osuđeni Damir Ivanković je po naređenju *Dade* Mrđe, sišao u provaliju kako bi ubio eventualno preživjele civile.

376. Na kraju, kada je riječ o optuženom Željku Stojniću koji je sudjelovao u ubistvu muškaraca iz prvog autobusa, treba se prisjetiti iskaza Svjedoka K-3 koji je potvrdio kako je u njegovo vozilo u povratku (200m-300m prije mjesta gdje je izvršeno strijeljanje) ušao optuženi Željko Stojnić i da je prilikom ulaska izjavio: “*Šta uradismo, svi ćemo zaglaviti na Turjici!*”¹², što kad se dovede u vezu sa iskazima svjedoka Gordana Đurića i KO-18, koji čine logičnu i konzistentnu cjelinu, jasno upućuje na zaključak da je i optuženi Željko Stojnić, pucajući u ljude iz prvog autobusa, sudjelovao u njihovom ubistvu.

¹²Tunjice-KPZ u Banja Luci.

377. Naime, kod izvođenja prethodnog zaključka, Sud je imao u vidu i navode svjedoka B, Jusufa Žerića, Vlade Bebena, Sadika Suhonjića, Erne Kadirić koji svjedoci su saglasno potvrdili kako je optuženi Željko Stojnić sudjelovao u pratnji konvoja, te da se nakon posljednjeg zaustavljanja optuženi Željko Stojnić nije vratio u vozilo koje je pratio.

378. Konačno, zaključak o krivičnoj odgovornosti optuženog Željka Stojnića Sud temelji i na iskazima svjedoka Husein Jakupović, Svjedok A, Gordana Đurić, Damir Ivanković, Ljubiša Četić i Svjedok KS-1 i Svjedok KS-2. Naime, svi navedeni svjedoci su potvrdili kako su u ubistvu učestvovali svi pratilci autobusa od mjesta razdvajanja do Korićanskih stijena. Izuzetak je bio jedino Gordana Đurić koji je dobio naređenje da čuva stražu za vrijeme dok traje ubijanje.

379. Dakle, polazeći od svih izvedenih dokaza, Sud je van svake razumne sumnje zaključio da je optuženi Željko Stojnić, sudjelovao u pratnji prvog autobusa od mjesta razdvajanja do *Korićanskih stijena*, da je bio među milicajcima koji su stajali kod prvog autobusa, nakon što su se dovezli do pomenutog lokaliteta, te da su svi pratilci sudjelovali u ubijanju (potvrdio Svjedoka KO-18) i konačno da je nakon što je završeno ubijanje ljudi iz prvog autobusa, ušao u vozilo u kome je bio Svjedok K-3 te izjavio “*Šta uradismo, svi ćemo zaglaviti na Turjici!*”.

380. Nadalje, vezano za pitanje krivične odgovornosti optuženih Milorada Škrbića i Zorana Babića treba se ponovo vratiti na iskaze svjedoka Muniba Sivca, Gordana Đurića, Ljubiše Četića, Svjedok KA-1, Svjedok KO-8 koji su saglasno potvrdili da su optuženi Milorad Škrbić i Zoran Babić sudjelovali u pratnji konvoja, te da su viđeni na posljednjoj pauzi, kad je izvršeno izdvajanje muškaraca iz kolone.

381. Na njihove iskaze se u potpunosti saglasno i logično nadovezuju iskazi svjedoka Damira Ivankovića, Svjedoka KO-15, Svjedoka KS-1, Svjedoka KS-2, Gordana Đurića, Huseina Jakupovića, Svjedoka A i Svjedoka KO-15, koji su svi saglasno potvrdili kako su, nakon što je izvršeno razdvajanje i kolona produžila dalje prema Smetovima, dva autobusa sa muškarcima došla do Korićanskih stijena.

382. Svi nabrojani svjedoci potvrdili su, da je poslije zaustavljanja drugog autobusa, slijedila naredba da svi muškarci izađu. Nakon izlaska, postrojeni su u dvije vrste, a potom im je naredeno da se primaknu uz rub provalije, te da kleknu.

383. Poslije toga uslijedila je paljba. Nije bilo nikakve naredbe za pucanje¹³, jednostavno su svi zapucali.

384. Konačno, svjedoci Damir Ivanković i Ljubiša Četić potvrdili su da su u postrojene ljude pucali Paraš, Mrđa, Zečević, Bulić, Ivanković i Četić, te optuženi Zoran Babić i Milorad Škrbića.

385. Navodi pomenuta dva svjedoka su u potpunosti saglasni sa navodima svjedoka Huseina Jakupovića, Svjedoka A i Svjedoka KO-15, koji su potvrdili da je na navedeni način došlo do ubijanja, odnosno da su pripadnici *Interventnog voda* okruživali postrojene ljude upravo na način kako je to opisao svjedok Tužilaštva, Damir Ivanković.

386. Dakle, poklanjajući vjeru iskazima nabrojanih svjedoka koji su konzistentni, saglasni, uvjerljivi i vjerodostojni, Sud je izvan svake razumne sumnje izveo zaključak da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić, pucajući iz pušaka u postrojene ljude, sudjelovali u ubistvu najmanje 150 izdvojenih muškaraca.

387. Nadalje, prilikom odlučivanja o krivičnoj odgovornosti i stepenu krivnje optuženog Dušana Jankovića, Sud je imao u vidu njegovu funkciju i ulogu.

388. Podsjećanja radi, polazeći od brojnih izvedenih dokaza, Sud je zaključio da je optuženi Dušan Janković po činu (viši inspektor milicije prve klase¹⁴) i funkciji (komandir SM Prijedor) bio najstariji oficir u pratnji konvoja, te da je on imajući u vidu činjenicu da Simo Drljača (kao jedini pretpostavljeni optuženom Dušanu Jankoviću u SJB Prijedor) nije bio u pratnji konvoja, zasigurno rukovodio kretanjem konvoja i izdavao naređenja pratiocima (pripadnicima *Interventnog voda*).

389. Nadalje, u navedenom kontekstu treba analizirati iskaze Svjedoka K-3, Šefika Šante, Edin Mujadžić i Svjedok KA-1 koji su saglasno potvrdili da je optuženi Dušan Janković sudjelovao u pratnji konvoja.

¹³ Potvrdio svjedok Ljubiša Četić.

¹⁴ Čin *viši inspektor milicije prve klase* bio je drugi najviši milicijski čin u kritičnom vremenu. Iznad čina *viši inspektor milicije prve klase* bio je čin *glavni inspektor milicije*, dok su ispod bili činovi *viši inspektor milicije*, *samostalni inspektor*, *inspektor milicije prve klase* i *inspektor milicije*, pri čemu je inspektor milicije najniži čin. Ovdje su nabrojani samo činovi za koje je bila potrebna visoka stručna sprema. Postojali su i činovi za lica sa srednjom stručnom spremom i sa višom stručnom spremom.

Pogledati Službeni list Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine, broj 14 od 26.04.1986. godine, Uredbu o uniformi, zvanjima i oznakama u miliciji.

390. Ova činjenica je u potpunoj saglasnosti i predstavlja logičnu cjelinu sa navodima Svjedoka K-1, Damira Ivankovića, Ranka Mijića, Luke Gnjatovića, Vitomira Lakića, Miljana Zubanovića i Velimira Vrabičića te u konačnici i Ljubiše Četića, koji su naveli da je optuženi Dušan Janković sudjelovao u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine, da je on bio zamjenik Sime Drljače-načelnika SJB i u konačnici da je, nakon što je optuženi Dušan Janković obavio razgovor sa Parašom¹⁵ i Mrđom, uslijedilo razdvajanje, a nakon što je ostatak kolone otišao, ulazak i uz pomoć dva autobusa sprovođenje muškaraca do Korićanskih stijena, gdje su isti pogubljeni.

391. Na kraju, završnu tačku u cjelini koja se odnosi na optuženog Dušana Jankovića i njegovu krivičnu odgovornost, predstavljaju iskazi Damira Ivankovića, Svjedoka K-3 i Vitomira Lakića koji su saglasno potvrdili da je optuženi Dušan Janković viden u povratku u Kneževu.

392. Dakle, polazeći od svih prethodno navedenih i analiziranih dokaza, poklanjajući vjeru istim, Sud je zaključio kako je optuženi Dušan Janković, prilikom razgovora sa Parašom¹⁶ i Mrđom (koji se desio na mjestu razdvajanja), izdao naredbu da se izvrši razdvajanje a potom i pogubljenje dijela muškaraca iz konvoja, odnosno da je odgovoran za izvršena ubistva.

(c) Da li su optuženi svjesno i sa namjerom sudjelovali u ubistvima (da li su željeli sudjelovati u UZP-u koji je obuhvatao i ubistva)

393. Kod utvrđivanja krivične odgovornosti optuženih za učešće u udruženom zločinačkom poduhvatu koji predviđa izvršenje progona nesrpskog civilnog stanovništva sa područja opštine Prijedor konvojem od 21.08.1992. godine putem prinudnog preseljenja, pljačke i ubistava, potrebno je bilo utvrditi da li su optuženi preduzimali određene radnje koje su usmjerene na ostvarivanje jednog od planiranih krivičnih djela.

394. U konkretnom slučaju, pored prinudnog preseljenja, oduzimanja imovine odnosno pljačke, bilo je potrebno utvrditi da li je udruženi zločinački poduhvat uključivao i krivično djelo ubistva, te da li su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić, učestvovali u istom.

¹⁵ Brojni dokazi potvrđuju da je Paraš bio komandir *Interventne čete*, odnosno *Interventnog voda* koji se sastojao iz dva odjeljenja.

¹⁶ Ibid.

395. Kada se govori o vremenu kada je nastao dogovor koji se odnosi na strijeljanje ljudi iz konvoja, treba se prisjetiti iskaza svjedoka, Vlade Bebena, Nedžada Bašića, Bekira Mujagića, Huseina Jakupovića, Svjedoka KO-5, Svjedoka K-3, Edina Mujadžića, Ljubiše Četića, Svjedoka KA-1, Svjedoka KO-18, Damira Ivankovića, Hakije Elezovića, Muniba Sivca i Jusufa Žerića.

396. Naime, ovi svjedoci (što će biti u nastavku obrazloženo) su opisali kako i kad je ko od njih saznao da se priprema likvidacija ljudi iz konvoja, odnosno da će se nešto loše desiti.

397. Tu prije svega treba skrenuti pažnju na iskaze Svjedoka K-1 i Svjedoka KA-1, koji su bili potpuno saglasni prilikom davanja iskaza na glavnom pretresu. Naime, ovi svjedoci su još prije dolaska u Tukove saznali da se svašta sprema¹⁷, odnosno da se priprema likvidacija ljudi iz konvoja¹⁸.

398. Njihov iskaz se doima posebno uvjerljivim zbog činjenice što su oni na isti način bili povezani sa konvojem od 21.08.1992. godine.

399. Na iskaze prethodnih svjedoka se nadovezuje iskaz svjedoka Edina Mujadžića, koji je izjavio kako je u momentu kad je vidio žuti kombi u Tukovima, znao da će se nešto loše desiti. Pojasnio je, taj žuti kombi je bio ozloglašen, to je bio znak da će se nešto loše desiti.

400. Pored činjenice koja proizilazi iz iskaza prethodno navedenih svjedoka (u Tukovima se znalo da se priprema likvidacija ljudi iz konvoja) treba se osvrnuti i na iskaze svjedoka, Vlade Bebena, Nedžada Bašića, Bekira Mujagića, Huseina Jakupovića i konačno svjedoka KO-18.

401. Svi nabrojani svjedoci se vezuju za logor Trnopolje i međusobno su u potpunosti saglasni.

402. Naime, svjedok Vlado Beben koji je bio vozač u konvoju od 21.08.1992. godine i koji je došao u Trnopolje, istakao je da mu se još u Trnopolju činilo da nešto nije u redu.

403. Pomenuti zaključak svjedoka Vlade Bebena je u potpunosti saglasan sa iskazima svjedoka Nedžada Bašića, Bekira Mujagića i Huseina Jakupovića. Svi oni su potvrdili kako su prije kretanja konvoja iz Trnopolja dobili sugestije da ne idu u konvoju. Svjedoku Nadžadu

¹⁷ Potvrdio svjedok KA-1.

¹⁸ Potvrdio svjedok K-1.

Bašiću je Božo Stamenić, kojeg je svjedok poznao i koji je bio stražar u logoru Trnopolje, sugerisao da ne ide konvojem, govoreći: “Marš mi s očiju, da te ne vidim!”.

404. Takođe, svjedok Bekir Mujagić je potvrdio kako mu je Goran Nišović, stražar u logoru Trnopolje i njegov prijatelj, rekao da izađe iz vozila, govoreći da ima i drugih konvoja.

405. Konačno, svjedok Husein Jakupović je potvrdio navode prethodna tri svjedoka ističući da je jedan stražar koji je bio komšija od jednog od njegove braće, njega i njegovu braću, te sina od sestre izbacio iz vozila, govoreći da taj konvoj nije za njih.

406. Ipak, na kraju je svjedok Husein Jakupović odlučio da se priključi konvoju, ali je na svu sreću, uspio preživjeti strijeljanje na Korićanskim stijenama.

407. Navodi svih prethodno nabrojanih svjedoka su u potpunosti saglasni i sa navodima Svjedoka KO-18 koji je naveo da je još u Trnopolju čuo kako *plavci*¹⁹ između sebe komentarišu: “Radimo sada, kako smo se dogovorili!”.

408. Na kraju, pored svih navedenih svjedoka, a posebno u kontekstu izjave svjedoka KO-18, treba se prisjetiti i iskaza Melise Bajrić, koja je potvrdila kako joj je, dan ili dva prije, Dragoljub Gligić²⁰ sugerisao da prenese bratu i ocu da ne kreću konvojem od 21.08.1992. godine, jer se svašta sprema i da je *sve to dogovoreno*.

409. Dakle, imajući u vidu sve prethodno navedene dokaze, Sud je zaključio da je još prije polaska konvoja postojao plan da se izvrši ubijanje određenog broja ljudi. Međutim, prilikom utvrđivanja krivične odgovornosti optuženih Zorana Babića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića, za Sud je bilo neophodno utvrditi, kada su oni postali dio prethodno definisanog plana.

410. Polazeći od načela *in dubio pro reo*, Sud je zaključio da svi optuženi možda i nisu znali za plan likvidacije prije polaska, ali da su za njega saznali i postali njegovim dijelom najkasnije prilikom razdvajanja.

411. Ovaj zaključak Sud temelji prije svega na izjavama Svjedoka K-3, Ljubiše Četića, Hakije Elezovića, Bekira Mujagića i Muniba Sivca.

¹⁹ Plavci-pratioci, odnosno pripadnici *Interventnog voda*.

²⁰ Dragoljub Gligić je bio komandir jednog od dva odjeljenja *Interventnog voda*.

412. Analizirajući pitanje da li je svim pripadnicima pratnje (uključujući i optužene) moralo biti jasno da se muškarci izdvajaju radi ubijanja, Sud je prije svega imao u vidu saglasne iskaze svjedoka Muniba Sivca i Hakije Elezovića.

413. Govoreći o načinu kako je izbjegao strijeljanje, svjedok Munib Sivac je istakao kako je i on, prilikom razdvajanja, stajao u stroju ali da mu je jedan vojnik rekao da izađe iz stroja i da uđe u jedno od vozila iz konvoja.

414. Svjedok Hakija Elezović je u potpunosti potvrdio navode svjedoka Muniba Sivca, pojašnjavajući; Kad je neko od vojnika rekao Munibu Sivcu da izađe iz stroja, svjedoku Hakiji Elezoviću je to bilo sumnjivo pa je i on odlučio da se pokuša ukrcati u neko od vozila iz konvoja u čemu mu je pomogao jedan od vojnika iz pratnje.

415. Nadalje, govoreći o načinu kako je izbjegao strijeljanje, svjedok Jusuf Žerić je naveo da njega i jednog Mujkanovića vozač Vlado Beben, vratio nazad u vozilo te su zahvaljujući toj činjenici, izbjegli strijeljanje.

416. Slično iskustvo je prošao i svjedok Bekir Mujagić. On je naime potvrdio da je, zahvaljujući činjenici što se sakrio ispod klupe i pokrio dekom, izbjegao izdvajanje.

417. Dakle, iz iskaza prethodno nabrojanih svjedoka, jasno proizilazi da su određeni putnici u konvoju te pojedini vozači iz čijih su autobusa izvođeni ljudi, bili svjesni činjenice da se muškarci ne izdvajaju radi razmjene.

418. Konačno, treba se prisjetiti i saglasnih iskaza svjedoka Ljubiše Četića i Svjedoka K-3, koji čine logičnu cjelinu sa iskazom Svjedoka K-1.

419. Naime, prilikom posljednjeg zaustavljanja kad je počelo razdvajanje, bilo je jasno da se ti ljudi izdvajaju radi ubijanja, potvrdio je Svjedok K-3. Takode, iste prilike svjedok Ljubiša Četić je izjavio da mu je Svjedok K-1 potvrdio da se priprema likvidacija, koji navodi su potpuno logični i uvjerljivi, obzirom na činjenicu da je svjedok K-1 potvrdio da se još prije polaska konvoja iz Tukova, znalo da se priprema likvidacija ljudi iz konvoja.

420. Dakle, imajući u vidu navode svih prethodno nabrojanih svjedoka koji čine logičnu cjelinu, Sud je izvan svake razumne sumnje zaključio da su pojedini pratnici još prije polaska konvoja iz Tukova znali da će doći do likvidacije i da je kad je počelo razdvajanje kod rijeke Ilomske, postalo očigledno da se ti ljudi razdvajaju radi ubijanja, te da su konačno svi pratnici,

uključujući i optužene Zorana Babića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića (nakon njegove naredbe je počelo razdvajanje²¹) i Željka Stojnića, znali da se ti ljudi izdvajaju radi ubijanja.

421. Nakon što su ljudi izdvojeni, ušli su u dva autobusa, koje činjenice su potvrdili brojni svjedoci (prethodno obrazloženo), te nakon što je bilo jasno da se ti ljudi vode na strijeljanje, optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić su sudjelovali u sprovođenju autobusa sa muškarcima od mjesta razdvajanja kod rijeke Ilomske do Korićanskih stijena.

422. Kad su civili dovedeni na Korićanske stijene, došlo je do njihovog pogubljenja, u kome su lično sudjelovali optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić (kako je to prethodno obrazloženo).

423. Pogubljenje civila iz prvog autobusa koji je bio bliže Travniku (sudjelovao Željko Stojnić), prema kazivanju svjedoka KO-18, trajalo je znatno duže, obzirom na činjenicu da su muškarci izvođeni u manjim grupama (2 do 3 osobe).

424. Dakle, polazeći od činjenice da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić, od mjesta razdvajanja sudjelovali u sprovođenju muškaraca te da su, sudjelovali u ubistvu, pucajući u postrojene ljude, što ako se ima u vidu da je ubijanje trajalo duže vremena (dvije grupe od 70 do 80 muškaraca), jasno upućuje na zaključak da su optuženi dijelili namjeru i cilj udruženog zločinačkog poduhvata da se izdvojeni muškarci ubiju, odnosno koji je uključivao i krivično djelo ubistva.

425. Na kraju, kada je u pitanju optuženi Dušan Janković, imajući u vidu činjenicu (prethodno obrazloženo) da je on izdao naredbu da se izvrši izdvajanje i pogubljenje muškaraca, jasnim se nameće zaključak da je on dijelio namjeru da se izvrši krivično djelo ubistva, koje djelo je bilo obuhvaćeno planom udruženog zločinačkog poduhvata.

(d) Da li su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli ubistvima

426. Polazeći od prethodnih zaključaka, da je na Korićanskim stijenama izvršeno ubistvo najmanje 150 muškaraca te da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić sa namjerom sudjelovanja u izvršenju krivičnog djela ubistva, pucali u postrojene ljude, dok je optuženi Dušan Janković izdao naredbu da se izvrši izdvajanje i ubijanje, prilikom utvrđivanja krivične odgovornosti za sudjelovanje u udruženom zločinačkom poduhvatu, bilo je potrebno

²¹ Potvrdio svjedok Ljubiša Četić.

utvrditi da li su optuženi, svojim radnjama, objektivno posmatrano, u značajnoj mjeri, doprinijeli izvršenju cilja udruženog zločinačkog poduhvata.

427. Prema doktrini udruženog zločinačkog poduhvata, njegovi članovi, pravno posmatrano imaju status izvršilaca, dok se terminološki posmatrano, lica koja poduzimaju radnju izvršenja krivičnog djela koje je utvrđeno planom, udruženog zločinačkog poduhvata označavaju kao glavni izvršioци.

428. Nadalje, da li će lice koje se označava kao glavni izvršilac biti smatran dijelom udruženog zločinačkog poduhvata, zavisiće od njegovog umišljaja. Odnosno, ukoliko on preduzima radnju izvršenja krivičnog djela sa ciljem da na taj način doprinese izvršenju zajedničkog plana udruženog zločinačkog poduhvata.²²

429. Dakle, polazeći od činjenice da su optuženi (Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić) ubijajući izdvojene ljude, postupali sa namjerom da doprinesu izvršenju zajedničkog plana koji je obuhvatao krivično djelo ubistva (što je prethodno obrazloženo), očiglednim se čini zaključak da su oni, poduzimajući *actus reus* djela koje im se stavlja na teret, u značajnoj mjeri doprinijeli izvršenju zajedničkog plana.

430. Konačno, kada je u pitanju optuženi Dušan Janković, prije svega treba ukazati na raniji zaključak Suda da je, nakon što je optuženi Dušan Jankovića (kao, po lancu komandovanja najstarija i najodgovornija osoba u konvoju) obavio razgovor sa podređenim *Dadom* Mrdom i Miroslavom Parašom, uslijedilo razdvajanje a potom odvoženje ljudi na Korićanske stijene i konačno, njihovo ubistvo, odnosno da je Dušan Janković ovom prilikom naredio da se započne sa realizacijom plana koji je po svemu sudeći još mnogo prije postojao (pogledati dio gdje se analizira pitanje od kojeg trenutka su optuženi postali dijelom plana da se izvrše ubistva), jasnim se nameće zaključak da je ova osoba odigrala ključnu ulogu u ubistvu najmanje 150 muškarac iz konvoja. Drugim riječima, optuženi Dušan Janković je zasigurno, kroz naređivanje, u značajnoj mjeri doprinio izvršenju plana ubistva ljudi iz konvoja.

3. Zaključak

431. Dakle, imajući u vidu sve prethodno izvedene zaključke u pogledu ključnih činjenica, sud je izvan svake razumne sumnje zaključio kako su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Željko Stojnić i Dušan Janković, svaki na svoj način, u značajnoj mjeri doprinijeli realizaciji

zajedničkog cilja koji je, pored prinudnog preseljenja i pljačke putnika obuhvatao i krivično djelo ubistva, te ih oglasio krivim za krivično djelo ubistva, kao djelo u osnovi krivičnog djela zločina protiv čovječnosti.

D. PROGON

1. Uvod

432. Optuženi se terete, ne samo da su preduzeli krivična djela koja im se stavljaju na teret, već da su ona izvršena na diskriminatornoj osnovi, zbog pripadnosti određenoj političkoj, rasnoj, nacionalnoj, etničkoj, kulturnoj, vjerskoj ili spolnoj skupini.

2. Analiza

(a) Poslovi koje je obavljao *Interventni vod*

433. U dijelu presude gdje je analizirano pitanje prinudnog preseljenja, razmotreni su i poslovi koje je obavljao *Interventni vod*.

434. U tom kontekstu treba se ponovo vratiti na materijalne dokaze koji su uloženi tokom glavnog pretresa.

435. Tako dokaz Tužilaštva T-178 (*Izveštaj o radu SJB Prijedor za posljednjih devet mjeseci 1992. godine*) potvrđuje da je u praksi došlo do implementacije strateških ciljeva srpskog naroda u Bosni i Hercegovini dokaz Tužilaštva T-174 (*Odluka o strateškim ciljevima srpskog naroda u Bosni i Hercegovini*) i to upravo na način kako je to definisano *Uputstvom o organizovanju i djelovanju organa srpskog naroda u Bosni i Hercegovini u vanrednim uslovima* (dokaz Tužilaštva T-173).

436. Naime, u prethodno navedenom izvještaju (dokaz Tužilaštva T-178) se prije svega ističe da se u noćnim satima 29./30. april 1992. godine, oko 400 pripadnika milicije okupilo u Čirkin Polju i oko 04:00 h zauzelo sve vitalne objekte u Gradu (Prijedoru).

437. Nadalje, iz navedenog dokaza proizilazi (strana 4.) da je: “Na poslovima neposrednog fizičkog obezbjeđenja ovih centara²³ bilo je do 21.08.1992. god. angažovano 187 radnika Milicije. Ti prihvatni centri su osim Trnopolja rasformirani 21.08.1992. god. od kada je prestala potreba za njihovim daljim obezbjeđivanjem. Međutim, prihvatni centar “Trnopolje” je ostao sve do novembra i u njemu je od žena i djece bio koncentrisan veći broj vojno

²² Presuda Apelacionog vijeća MKSJ u predmetu Tužilac protiv Radoslava Brđanina od 03.04.2007. godine, para. 410.

sposobnih pripadnika muslimanskog naroda a među njima je bilo i onih koji su zbog posrednog ili neposrednog učešća u oružanoj pobuni proveli više vremena u “Omarskoj” i “Keratermu”. Pošto je organizovano više konvoja, za prijevoz tih lica, u pravcu Skender Vakufa, Bugojna, Karlovca i Gradiške, radnici Milicije su učestvovali u praćenju i obezbjeđivanju tih konvoja.” Drugim riječima, ne samo da je Milicija iz Prijedora sudjelovala u preuzimanju vlasti nego je odigrala ključnu ulogu u implementaciji prvog strateškog cilja (Državno razgraničenje od druge dve nacionalne zajednice). Naime, pomenuti citat upućuje na zaključak kako su se lica (Muslimani) koja se nalaze u Trnopolju iseljavali iz Prijedora u konvojima koji su išli u različitim pravcima i koji su upravo značili da Muslimani ne mogu nastaviti živjeti u svojim domovima u Prijedoru.

438. Nadalje, iz prethodnog citata proizilazi kako su milicionari iz SJB Prijedor sudjelovali u obezbjeđivanju navedenih *sabirnih centara*, te da su u konačnici sudjelovali u prinudnom preseljenju Muslimana kroz pratnju konvoja.

439. Dakle, prethodni dokaz sasvim jasno potvrđuje kako je veliki broj pripadnika SJB Prijedor, sudjelovao u zatvaranju i prinudnom preseljenju Muslimana sa područja opštine Prijedor.

440. U kontekstu svih navedenih događaja koji su zadesili Prijedor od proljeća do jeseni 1992. godine, uklapa se i *naredba Kriznog štaba opštine Prijedor od 17.06.1992. godine* (dokaz Tužilaštva T-231) kojom se SJB Prijedor i Regionalna komanda Prijedor zadužuju da formiraju jedinstven *Interventni vod*.

441. Taj vod je kasnije služio za obavljanje brzih-interventnih zadataka, koje nije mogla obaviti redovna Milicija, kao što su pretresi objekata i oduzimanje oružja (potvrdili svjedoci Damir Ivanković, Ljubiša Četić, Gordan Đurić, Svjedok K-1, Svjedok KA-1 i Svjedok K-3 i Svjedok KO-12) te za pratnju konvoja.

442. Kad se navedene aktivnosti dovedu u vezu sa činjenicama iz rješenja o utvrđenim činjenicama broj X-KR-08/549 od 29.06.2009. godine, pod rednim brojem 22., 27., 28., 29., 31., 38. i 39. jasnim se nameće zaključak kako su se ti interventni zadaci odnosili na postupanje prema ne-srbima što je u konačnici i eksplicitno potvrdio svjedok Damir Ivanković, koji je u svom kazivanju istakao da su među zadatke *Interventnog voda* spadali i sprovođenje

²³ Odnosi se na Keraterm, Trnopolje i Omarsku. Pogledati 4. stranu.

Muslimana do logora Omarska i Keraterm te iseljenje Muslimana i Hrvata iz Prijedora u pravcu Doboja.

(b) Da li su optuženi dijelili diskriminatornu namjeru

443. Prethodno je analizirano pitanje poslova i zadataka koje je obavljao *Interventni vod*, te je izveden zaključak da su isti prije svega bili usmjereni prema nesrpskom stanovništvu, odnosno da su pripadnici *Interventnog voda* vršili pretrase objekata u vlasništvu nesrba te sprovođenje konvoja i prinudno iseljavanje Muslimana i Hrvata sa područja opštine Prijedor.

444. Imajući u vidu navedeno, kao i činjenicu da su optuženi bili pripadnici *Interventnog voda* još od samog početka (njegovog osnivanja) što su, između ostalog potvrdili i sami optuženi, te da je optuženi Dušan Janković bio uključen u aktivnosti koje su prethodile osnivanju SJB Prijedor što potvrđuje dokaz Tužilaštva T-225 (*Bilten CJB Prijedor strana 13.*), jasnim se nameće zaključak da su svi optuženi bili svjesni činjenice da su okolnosti koje su bile aktuelne u kritičnom periodu na području opštine Prijedor i koje su nagnale na odlazak veliki broj civila, prije svega Muslimana i Hrvata, te naknadno pljačke i ubistva ljudi u konvoju od 21.08.1992. godine, odražavale trend etničkih netrpeljivosti i tenzija koje su vladale u Prijedoru tokom 1992. godine (činjenice pod rednim brojem 15. i 22.).

445. Konačno, da je sam konvoj od 21.08.1992. godine i sva krivična djela koja su izvršena tokom njegove pratnje bili rezultat netrpeljivosti i pripadnosti političkoj, rasnoj, nacionalnoj, etničkoj, kulturnoj, vjerskoj ili spolnoj skupini, potvrdili su u svojim iskazima i svjedoci Vlado Beben, Svjedok KO-18 (istakao da su im pratioci, nakon pogubljenja, psovali tursku majku), Svjedok A (čuo nakon strijeljanja kako pratioci pitaju da li je neko preživio i psuju tursku majku), Svjedok K-3 (u konvoju bio uglavnom nesrpski živalj od kojih ljudi je veliki broj ubijen, pri čemu se Draško Krndija hvalio i da je to za njega bio “*doživljaj*”).

446. Navedeni zaključak potvrđuje i dokaz Tužilaštva T-163 (*Dopis CSB Barja Luka broj 11-1/02-2-345 od 11.09.1992. godine upućen SJB Prijedor-načelniku*) iz kojeg jasno proizilazi da se radi o stradanju oko 150 lica muslimanske nacionalnosti. Dakle, u ovom dopisu se potvrđuje da je nacionalna pripadnost žrtava predstavljala njihovu glavnu odrednicu.

3. Zaključak

447. Polazeći od svih utvrđenja Suda koja se odnose na konvoj od 21.08.1992. godine, događaje u Prijedoru od proljeća do jeseni 1992. godine te činjenice da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić kao pripadnici *Interventnog voda* i Dušan Janković kako komandir SM Prijedor, bili svjesni i dijelili diskriminatornu namjeru (obzirom na period kroz

koji su oni sudjelovali u poduzimanju radnji koje su imale diskriminatoran karakter), u poslovima koje su obavljali a posebno kada se radi o prinudnom preseljenju civila konvojem od 21.08.1992. godine, njihovom pljačkanju i ubistvu najmanje 150 lica-muškaraca iz konvoja od 21.08.1992. godine.

E. OPŠTI ELEMENTI KRIVIČNOG DJELA ZLOČINI PROTIV ČOVJEČNOSTI

1. Uvod

448. U prethodnom dijelu analizirana je odgovornost optuženih Zorana Babića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića za djela koja im se optužnicom stavljaju na teret. Međutim, prilikom odlučivanja o krivičnoj odgovornosti optuženih, za krivično djelo zločini protiv čovječnosti, bilo je potrebno da se utvrdi, (1) da li su radnje za koje se terete optuženi izvršene u vrijeme širokorasprostranjenog i sistematičnog napada; (2) da li su optuženi bili svjesni postojanja napada i (3) da li su radnje za koje se optuženi terete, objektivno posmatrano, predstavljale dio tog napada.

2. Analiza

(a) Širokorasprostranjen ili sistematičan napad

449. Tokom postupka, odbrane optuženih su se prije svega koncentrisale na dokazivanje okolnosti i činjenica iz kojih bi proizašao zaključak, da njihovi branjenici nisu sudjelovali u izvršenju djela za koja se terete.

450. Međutim, bez obzira na strategiju koju je koristila odbrana, Sud je bio u obavezi da utvrdi da li je na području opštine Prijedor u kritičnom periodu (kraj mjeseca aprila-kraj mjeseca septembra 1992. godine) postojao širokorasprostranjen ili sistematičan napad usmjeren protiv bilo kojeg civilnog stanovništva.

451. Brojni dokazi, kako subjektivni tako i objektivni (uključujući i činjenice koje je Sud primio na znanje rješenjem broj X-KR-08/549 od 29.06.2009. godine), potvrđuju da je na području opštine Prijedor postojao širokorasprostranjen i sistematičan napad usmjeren protiv civilnog stanovništva.

452. Tako činjenice koje je Sud tokom postupka (rješenjem broj X-KR-08/549 od 29.06.2009. godine) primio na znanje, u najboljoj mjeri potvrđuju i oslikavaju karakter napada na civilno stanovništvo u opštini Prijedor.

453. Naime, u početku je došlo do smjene predstavnika prije svega Muslimana sa dužnosti koje se obavljali. Potom je uslijedilo otpuštanje sa radnih mjesta, da bi konačno stanje kulminiralo.

454. Počeli su pretresi i pljačke kuća, rušenje domova i vjerskih objekata, onemogućeno je kretanje stanovništva. Na kraju je pozivano na uništenje svega što pripada *bal.jama*²⁴.

455. Nakon napada na Hambarine, kao i napada koji su uslijedili na širem području Brda, došlo je do hapšenja, zatočavanja i deportacije nesrpskog civilnog stanovništva.

456. Konačno, na meti navedenih zbivanja, našla se većina nesrpskih stanovnika opštine Prijedor.

457. Navedene zaključke tokom postupka potvrdili su brojni materijalni dokazi (prije svega oni koji govore o osnivanjima i gašenjima *sabirnih centara*) te svjedoci koji su potvrdili kako su se spletom okolnosti našli u jednom od *sabirnih centara* ili su pak bili prinudeni da napuste opštinu Prijedor i presele se u druge gradove u Bosni i Hercegovini (prinudno preseljenje) ili da pak da odu u neku drugu državu (deportacija).

458. Dakle, imajući u vidu činjenice da se intenzitet napada usmjerenog protiv nesrpskog civilnog stanovništva tokom vremena pojačavao, odnosno da je u početku obuhvatao otpuštanje sa radnih mjesta a kasnije uništavanje vjerskih objekata i domova, te da je njime bila pogođena većina nesrpskog stanovništva sa područja opštine Prijedor, nameće zaključak kako je u kritičnom periodu došlo do širokorasprostranjenog i sistematičnog napada usmjerenog protiv nesrpskog civilnog stanovništva na području opštine Prijedor.

(b) Da li su optuženi bili svjesni postojanja napada

459. Nakon što je Sud utvrdio da je u kritičnom periodu na području opštine Prijedor postojao širokorasprostranjen i sistematičan napad usmjeren protiv civilnog stanovništva, bilo je potrebno razmotriti pitanje da li su optuženi bili svjesni njegovog postojanja.

460. Kako je prethodno obrazloženo, *Interventni vod* je formiran upravo sa ciljem da se pri SJB Prijedor organizuje jedinica koja će biti u stanju da se bavi poslovima koji su prevazilazili redovne policijske zadatke.

²⁴ Činjenica broj 42.

461. Tačnije, bila je potrebna formacija koja će vršiti pretrese raznih objekata, sprovođenje konvoja prema nekom od *sabirnih centara* i sprovođenje konvoja do Travnika, Bugojna i drugih mjesta i R. Hrvatske, odnosno kako je to svjedok Damir Ivanković naveo, iseljavati Muslimane i Hrvate iz Prijedora.

462. Slijedom takvog stanja stvari, Krizni štab opštine Prijedor je donio odluku o osnivanju jedinstvenog *Interventnog voda* pri SJB Prijedor.

463. Za izvršenje poslova u vezi sa formiranjem jedinstvenog *Interventnog voda*, zadužena je SJB Prijedor na čijem čelu se nalazio Simo Drljača, a sama naredba signirana je na optuženog Dušana Jankovića, koji je, po svemu sudeći, povjereni mu zadatak uspješno obavio. Naime, iz dokaza Tužilaštva T-233 (*Dcpis SJB Pr.jedor br.cj 11-12Y-24 od 01.07.1992. godine*, kojim se Krizni štab SO Prijedor, obavještava da je između ostalog, SJB Prijedor formirala jedinstven *Interventni vod*) proizilazi da je realizirana naredba Kriznog štaba opštine Prijedor i da je formiran jedinstven *Interventni vod*.

464. Dakle, imajući u vidu okolnosti koje su dovele do formiranja *Interventnog voda*, namjene za koje je on korišten te činjenicu da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Željko Stojnić bili njegovi pripadnici odnosno da je optuženi Dušan Janković bio osnivač *Interventnog voda*, jasnim se nameće zaključak kako su navedeni optuženi bili svjesni postojanja širokorasprostranjenog i sistematičnog napada koji je usmjeren protiv prije svega muslimanskog i hrvatskog stanovništva opštine Prijedor.

(c) Da li su radnje za koje se optuženi terete, predstavljale dio napada i da li su optuženi bili toga svjesni

465. Posljednje pitanje u kontekstu analize činjenica vezano za elemente krivičnog djela zločini protiv čovječnosti iz člana 172. KZ BiH, jeste da li su optuženi znali da njihove radnje predstavljaju, ili mogu predstavljati dio širokorasprostranjenog ili sistematičnog napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva opštine Prijedor²⁵.

466. Kada je riječ o postojanju *nexusa* između radnji za koje se terete optuženi i napada koji je usmjeren protiv civilnog stanovništva, ponovo se treba vratiti na dio obrazloženje gdje je

²⁵ Presuda Apelacionog vijeća MKSJ u predmetu Tužilac protiv Dragoljuba Kunarca od 12.06.2002. godine, para. 102.: ...[P]očimilac mora ne samo imati namjeru da počini krivično djelo ili djela u osnovi, nego da mora i "znati da je došlo do napada na civilno stanovništvo i da njegova djela predstavljaju dio tog napada", odnosno mora u najmanju ruku "rizikovati da njegovo djelo postane dio tog napada".

analizirano pitanje da li je preseljenje stanovništva putem konvoja (općenito govoreći) bilo prisilno ili dobrovoljno.

467. Naime, tom prilikom Sud je, analizirajući same prilike koje su vladale i razloge koji su bili od ključnog značaja prilikom donošenja odluke da se pojedinci uključe u konvoj, izveo zaključak kako su ljudi, prije svega Muslimani i Hrvati, bilo neposredno ili posredno prisiljeni da odu iz Prijedora.

468. Tačnije prilikom donošenja odluke da napuste Prijedor, ključni razlog je bio što je većina ljudi strahovala od mogućeg zatvaranja u neki od *sabirnih centara*, odnosno želilo da ih napuste (pojedini su potpisali i izjave o odricanju od imovine samo kako bi dobile dozvolu za izlazak iz *sabirnog centra* ali uz uslov da napuste Prijedor). Takođe stanovnici su strahovali i od propagande koja je vladala te činjenice da su pojedinci, a čak u nekim slučajevima i cijele porodice bile ubijane.

469. U kontekstu navedenog ponovo se treba prisjetiti zadataka *Interventnog voda*, koji su upravo između ostalog podrazumijevali sprovođenja do nekog od *sabirnih centara*, hapšenja pretrese i iseljavanja. Dakle, osnovni zadatak *Interventnog voda* je bio da sudjeluje u radnjama koje predstavljaju radnje napada na civilno stanovništvo, a konvoj od 21.08.1992. godine (i sva krivična djela koja se za njega vezuju) predstavljaju samo jedan od vidova napada.

470. Drugim riječima, napad na civilno stanovništvo je bio svakodnevica *Interventnog voda*, pa je dosljedno toj činjenici, jasan zaključak da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić bili svjesni postojanja napada i činjenice da njihove radnje koje se vezuju za konvoj od 21.08.1992. godine predstavljaju dio tog napada.

3. Zaključak

471. Polazeći od prethodne analize Sud je izvan svake razumne sumnje izveo zaključak kako je u kritičnom periodu (kraj aprila-kraj septembra 1992. godine) na području opštine Prijedor postojao širokorasprostranjen i sistematičan napad usmjeren protiv civilnog nesrpskog stanovništva, da su radnje optuženih koje se vezuju za konvoj od 21.08.1992. godine, bile dio tog napada te da su optuženi bili svjesni činjenice da njihove radnje predstavljaju dio istog, odnosno da su ostvareni svi opšti elementi krivičnog djela zločini protiv čovječnosti iz člana 172. KZ BiH.

F. ZAKLJUČNA RAZMATRANJA U VEZI SA OSTALIM UČESNICIMA UDRUŽENOG ZLOČINAČKOG

PODUHVATA

1. Uvod

472. U prethodnom dijelu presude analizirano je pitanje učešća optuženih Zorana Babića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića u udruženom zločinačkom poduhvatu, koji je za cilj imao progon nesrpskog civilnog stanovništva (prije svega Muslimana i Hrvata) sa područja opštine Prijedor i to konvojem od 21.08.1992. godine, koji udruženi zločinački poduhvat je uključivao krivična djela prinudnog preseljenja, pljačke i ubistva.

473. Međutim, navedeni optuženi nisu bili jedini pripadnici udruženog zločinačkog poduhvata koji je za cilj imao nabrojana krivična djela, već je tužilac tvrdio, a Sud prihvatio kao dokazano izvan svake razumne sumnje, da su u navedenom udruženom zločinačkom poduhvatu sudjelovale vojne i civilne vlasti iz Prijedora, uključujući Damira Ivankovića, Gordana Đurića, Ljubišu Četića, Simu Drljaču (načelnik SJB Prijedor), Milomira Stakića (predsjednik Kriznog štaba Prijedor) i Slobodana Kuruzovića (upravnik logora Trnopolje).

474. U narednim paragrafima će biti analizirano pitanje učešća prethodno navedenih lica u udruženom zločinačkom poduhvatu koji je za cilj imao prinudno preseljenje, pljačku i ubistva ljudi iz konvoja od 21.08.1992. godine.

2. Analiza

475. Ovom presudom se okončava prvostepeni postupak u odnosu na optužene Zorana Babića, Milorada Radakovića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića.

476. Međutim prvobitna optužnica Tužilaštva BiH broj KT-RZ-48/06 od 08.01.2009. godine, pored prethodno navedenih lica, obuhvatala je i optužene (sad osudene) Damira Ivankovića, Gordana Đurića i Ljubišu Četića.

477. Tokom postupka optuženi Damir Ivanković, Gordan Đurić i Ljubiša Četić, sa Tužilaštvom BiH su zaključili sporazume o priznanju krivnje vezano za krivična djela nad civilima u konvoju od 21.08.1992. godine.

478. Ove presude su postale pravosnažne, tako da optuženi Damir Ivanković, Gordan Đurić i Ljubiša Četić imaju status pravosnažno osuđenih lica za zločine protiv čovječnosti iz člana 172. KZ BiH nad civilima iz konvoja od 21.08.1992. godine, i to za progon, između ostalog, putem ubistva i prisilnog preseljenja.

479. Prvobitna optužnica nije posebno izdvajala progon putem pljačke, pa oni u tom pogledu nisu ni osuđeni.

480. Nadalje, Milomir Stakić koji je u kritičnom periodu obavljao funkciju predsjednika Kriznog štaba opštine Prijedor je, između ostalog, potpisao naredbu o osnivanju jedinstvenog *Interventnog voda* pri SJB Prijedor (dokaz Tužilaštva T-245-*Naredba Kriznog štaba opštine Prijedor broj 02-111-215/92 od 17.06.1992. godine*).

481. Nakon okončanog postupka pred MKSJ, Milomir Stakić kao predsjednik Kriznog štaba opštine Prijedor, odnosno predstavnik civilne vlasti u Prijedoru, oglašen je krivim za učešće u udruženom zločinačkom poduhvatu, koji je između ostalog uključivao ubistva oko 200 ljudi na Korićanskim stijenama, dana 21.08.1992. godine.

482. Nadalje, kada je riječ o Slobodanu Kuruzoviću, treba imati u vidu iskaze svjedoka Sadika Suhonjića, KO-15 i KO-18 koji su saglasno potvrdili kako je Slobodan Kuruzović, bio upravnik logora Trnopolje. Takođe, treba imati u vidu i prethodna utvrđena Suda koja se odnose na činjenicu da su određeni civili koji su krenuli konvojem od 21.08.1992. godine iz logora Trnopolje potvrdili da su od strane stražara upozoravani da ne kreću konvojem.

483. Na kraju svjedoci Bekir Mujagić, Edin Mujadžić i Hasan Elkaz, saglasno su potvrdili da su stražari u Trnopolju nosili vojne a ne policijske uniforme te da je 21.08.1992. godine, Slobodan Kuruzović prisustvovao ulasku ljudi u vozila u Tukovima i da je ovom prilikom na sebi imao vojnu maskirnu uniformu.

484. Dakle, navedeni svjedoci su potvrdili da je Slobodan Kuruzović bio predstavnik vojnih vlasti u Prijedoru, što posredno potvrđuje i dokaz Tužilaštva T-178 (*Izveštaj o radu Stanice javne bezbjednosti Prijedor za posljednjih 9 mjeseci 1992.g.*), iz kojeg je vidljivo da je nakon 21.08.1992. godine došlo do raspuštanja logora Omarska i Keraterm (sa funkcionisanjem je nastavio logor Trnopolje), od kada su pripadnici SJB Prijedor angažovani samo na pratnji konvoja sa civilima. Dakle, od 21.08.1992. godine, pripadnici SJB Prijedor nisu sudjelovali u obezbjeđenju nijednog od tri logora (Omarska, Keraterm i Trnopolje) pri čemu su, ako se imaju u vidu iskazi prethodno navedenih svjedoka, pripadnici vojske vršili obezbjeđenje logora Trnopolje, čiji upravnik je bio Slobodan Kuruzović, dakle predstavnik vojnih vlasti iz Prijedora.

485. Dakle imajući u vidu činjenicu da su stražari u Trnopolju bili svjesni postojanja plana ubistva ljudi iz konvoja i da je dosljedno tome, a imajući u vidu njegovu aktivnu ulogu

(21.08.1992. godine nazočio ukrcavanju ljudi u vozila u Tukovima) Slobodan Kuruzović morao znati da će doći do ubistva ljudi, uprkos kojoj činjenici je kao najodgovorniji u logoru Trnopolje dozvolio da ljudi iz Trnopolja krenu u izvjesnu smrt, jasnim se nameće zaključak da je on, dijelio namjeru da se izvrši zločin nad ljudima iz konvoja (uključujući prinudno preseljenje, pljačke i ubistva) te značajno doprinio izvršenju nabrojanih dijela.

486. Na kraju, potrebno je još utvrditi da li je Simo Drljača, zajedno sa svim prethodno navedenim licima a prije svega optuženim Zoranom Babićem, Miloradom Škrbićem, Dušanom Jankovićem i Željkom Stojnićem, bio pripadnik UZP-a da se na diskriminatornoj osnovi izvrši prinudno preseljenje, pljačku i ubistva ljudi iz konvoja od 21.08.1992. godine.

487. Kako je još ranije analizirano, zadaci *Interventnog voda* su, između ostalog, bili upravo prinudno preseljenje nesrpskog stanovništva sa područja opštine Prijedor.

488. Naredbu o formiranju *Interventnog voda* donio je Krizni štab opštine Prijedor, a za izvršenje naredbe zadužena je SJB Prijedor, sa Simom Drljačom na čelu.

489. Nadalje, nakon što je izvršeno ubistvo ljudi iz konvoja, Simo Drljača (koju činjenicu su potvrdili brojni svjedoci) je istakao da u postupku pripadnika *Interventnog voda* ne vidi ništa sporno, pa je čak na jednom od sastanaka pohvalno istakao da su oni (SJB Prijedor i vlasti u Prijedoru) obavili svoj dio posla (potvrdio svjedok Boško Peulić).

490. Na kraju, nema nikakvih dokaza da je Simo Drljača, kao pretpostavljeni poduzeo bilo koju radnju u pravcu sankcionisanja postupaka svojih podređenih, pripadnika *Interventnog voda*, već sasvim suprotno, dokazi Tužilaštva T-164 (*Dopis CSB Banja Luka br.j 11-1/02-2-345 od 01.09.1992. godine upućen SJB Prijedor-načelniku* kojim se prenosi naredba ministra unutrašnjih poslova Miće Stanišića), T-165 (*Depeša SJB Prijedor br.j 11-12-2267 od 14.09.1992. godine*, odgovor na T-164), T-166 (*Depeša CSB Banja Luka br.j 11-1/02-2-370 od 07.10.1992. godine*, urgencija u vezi T-165) i T-167 (*Depeša SJB Prijedor br.j 11-12-3344 od 13.10.1992. godine*, odgovor na T-166) potvrđuju odsustvo saradnje načelnika SJB Prijedor Sime Drljače sa CSB Banja Luka u vezi sa kažnjavanjem izvršilaca ubistva.

491. Dakle, sve prethodno ukazuje da je Simo Drljača, posebno ako se imaju u vidu navod Svjedoka K-1 i Svjedok KA-1 koji su potvrdili da je još prije polaska konvoja od 21.08.1992. godine iz Tukova, postojao plan da se izvrši ubistvo ljudi iz konvoja, upućuju na zaključak da je Simo Drljača bio pripadnik udruženog zločinačkog poduhvata sa ciljem da se izvrši progon

nesrpskog stanovništva (prije svega Muslimana i Hrvata) sa područja opštine Prijedor konvojem od 21.08.1992. godine i to putem prinudnog preseljenja, pljačke i ubistva.

3. Zaključak

492. Polazeći od prethodno analiziranih dokaza, Sud je izvan svake razumne sumnje zaključio kako su u udruženom zločinačkom poduhvatu koji je za cilj imao progon nesrpskog civilnog stanovništva (prije svega Muslimana i Hrvata) sa područja opštine Prijedor, konvojem od 21.08.1992. godine, putem krivičnih djela prinudnog preseljenja, pljačke i ubistva, pored optuženih Zorana Babića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića, sudjelovali i osuđeni Damir Ivanković, Gordan Đurić, Ljubiša Četić i Milomir Stakić te Simo Drljača (načelnik SJB Prijedor) i Slobodan Kuruzović (upravnik logora trnopolje i predstavnik vojnih vlasti iz Prijedora).

G. ZAKLJUČNA RAZMATRANJA O KRIVIČNOJ ODGOVORNOSTI OPTUŽENIH ZORANA BABIĆA, MILORADA ŠKRBIĆA, DUŠANA JANKOVIĆA I ŽELJKA STOJNIĆA

1. Uvod

493. U dijelu presude gdje su analizirana pojedina pravna pitanja relevantna za ovaj postupak, razmatrano je pitanje primjene instituta udruženog zločinačkog poduhvata te činjenice koje je potrebno dokazati prilikom odlučivanja o krivičnoj odgovornosti.

494. Zaključeno je da je potrebno dokazati (1) da se radi o više osoba; (2) da postoji zajednički projekat, plan ili svrha koja predstavlja ili uključuje počinjenje krivičnog djela i koja ne mora biti izričito formulisana niti ranije dogovoren, već može biti improvizovana na licu mjesta i (3) da optuženi učestvuje u ostvarivanju zajedničke svrhe bilo tako što izvrši neko konkretno krivično djelo, bilo tako što na drugi način pomaže ili doprinosi izvršenju zajedničkog plana ili svrhe.

2. Analiza

495. Tokom analiziranja radnji optuženih Zorana Babića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića, Sud je zaključio kako je svaki od ovih optuženih učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu te da su postali njegov sastavni dio u odnosu na krivično djelo ubistva najkasnije prilikom razdvajanja muškaraca iz konvoja koje se desilo 21.08.1992. godine, prilikom pauze pored rijeke Ilomske.

496. Dakle, polazeći od navedenog utvrđenja Suda, jasnim se nameće zaključak da je prvi kriteriji koji je naveden u uvodnom dijelu (da se radi o više osoba) zadovoljen.

497. Međutim, Tužilaštvo je tvrdilo, a Sud prihvatio kao dokazanim da su u udruženom zločinačkom poduhvatu, pored optuženih sudjelovali i Milomir Stakić, Slobodan Kuruzović i Simo Drljača, kako predstavnici vojnih i civilnih vlasti iz Prijedora²⁶.

498. Dakle, slijedom prethodno navedenog, Sud je izvan svake razumne sumnje našao dokazanim da je prvi uslov (da se radi o više osoba) naveden u uvodu, ispunjen.

499. U prethodnim dijelovima presude Sud je analizirao pitanje zajedničkog projekta, plana ili svrhe, te zaključio kako je postojao plan progona nesrpskog civilnog stanovništva sa područja opštine Prijedor i da je on, kada je riječ o konvoju koji je 21.08.1992. godine krenuo iz Tukova (a drugi dio kolone iz logora Trnopolje), uključivao i podrazumijevao izvršenje krivičnog djela prinudnog preseljenja, pljačke i ubistva.

500. Postoje dokazi da je navedeni plan da se prilikom kretanja konvoja od 21.08.1992. godine izvrši prisilno preseljenje, pljačka i ubistva, sačinjen čak dan ili dva prije polaska konvoja (potvrdo svjedok Melisa Bajrić), međutim, u konkretnom slučaju za Sud je bilo relevantno da utvrdi od kog momenta su optuženi pristupili tom planu, posebno u kontekstu pojedinih krivičnih djela.

501. Polazeći od činjenice da je iseljavanje stanovništva iz Prijedora bila raširena pojava, da je za istu uzrok bila loša bezbjednosna situacija u Prijedoru za koju je bila najodgovornija milicija u Prijedoru i to *Interventni vod* u prvom redu, Sud je zaključio kako su optuženi, od momenta kad su pristupili pratnji konvoja postali članovi udruženog zločinačkog poduhvata koji je za cilj, između ostalog, imao namjeru da se na diskriminatornoj osnovi izvrši prinudno preseljenje civilnog stanovništva (prije svega Muslimana i Hrvata) sa područja opštine Prijedor.

502. Nadalje, polazeći od činjenice da je sprovođenje konvoja sa civilima praktično u pravilu pratila pljačka civila iz konvoja (prethodno obrazloženo), Sud je zaključio da su optuženi od momenta kad su se uključili u pratnju konvoja od 21.08.1992. godine, postali članovi udruženog zločinačkog poduhvata koji je za cilj imao na diskriminatornoj osnovi zasnovan progon nesrpskog stanovništva (prije svega Muslimana i Hrvata) sa područja Prijedora i to putem krivičnih djela prinudnog preseljenja i pljačke.

²⁶ Pogledati dio presude pod naslovom Zaključna razmatranja u vezi sa ostalim članovima udruženog zločinačkog poduhvata.

503. Konačno, posebna je pažnja posvećena pitanju krivičnog djela ubistva.

504. Kako je ranije naznačeno, Sud se nije posebno bavio pitanjem od kada datira plan da se izvrši izdvajanje i pogubljenje određenog broja civila iz konvoja od 21.08.1992. godine, međutim pažljivo je analizirano pitanje od kog momenta su optuženi postali dijelom tog plana.

505. Polazeći od iskaza velikog broja svjedoka koji su saglasno potvrdili da je presudan trenutak u vezi sa sudbinom muškaraca u konvoju bio prilikom zaustavljanja kod rijeke Ilomske te da je u tom momentu postalo očigledno da se planira pogubljenje izdvojenih muškaraca (potvrdio veliki broj svjedoka-prethodno obrazloženo), Sud je zaključio da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić, najkasnije od tog momenta postali članovi udruženog zločinačkog poduhvata koji je za cilj imao na diskriminatornoj osnovi zasnovan progon nesrpskog stanovništva (prije svega Muslimana i Hrvata) sa područja Prijedora i to putem krivičnih djela prinudnog preseljenja, pljačke i ubistva.

506. Konačno, Sud je prilikom analiziranja radnji i postupaka utvrdio kako su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić i Zoran Babić putem ukrcavanja ljudi u vozila, sprovođenja vozila, pljačke i oduzimanja novca, nakita, satova i drugih vrijednih predmeta, te na kraju putem izdvajanja, sprovođenja izdvojenih muškaraca i njihovog pogubljenja, u značajnoj mjeri i to kao neposredni izvršioци djela koja su planirana udruženim zločinačkim poduhvatom, sudjelovali u realizaciji plana udruženog zločinačkog poduhvata koji je za cilj imao na diskriminatornoj osnovi zasnovan progon nesrpskog stanovništva (prije svega Muslimana i Hrvata) sa područja Prijedora, konvojem od 21.08.1992. godine i to putem krivičnih djela prinudnog preseljenja, pljačke i ubistva.

507. Na kraju, kada je riječ o optuženom Dušanu Jankoviću a imajući u vidu da je on bio po činu i funkciji najstarija osoba u konvoju od 21.08.1992. godine, Sud je zaključio da je on upravo kroz rukovođenje cijelom operacijom i izdavanjem naredbi doprinio izvršenju zajedničkog plana udruženog zločinačkog poduhvata koji je za cilj imao na diskriminatornoj osnovi zasnovan progon nesrpskog stanovništva (prije svega Muslimana i Hrvata) sa područja Prijedora konvojem od 21.08.1992. godine i to putem krivičnih djela prinudnog preseljenja, pljačke i ubistva.

3. Zaključak

508. Polazeći od svih prethodnih zaključaka, Sud je imajući u vidu sve predočene dokaze, izvan svake razumne sumnje zaključio da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan

Janković i Željko Stojnić zajedno sa Milomirom Stakićem, Slobodanom Kuruzovićem i Simom Drljačom, Damirom Ivankovićem, Gordanom Đurićem i Ljubišom Četićem bili pripadnici udruženog zločinačkog poduhvata koji je za cilj imao, putem konvoja od 21.08.1992. godine koji je krenuo iz Tukova-Prijedor, (a drugi dio iz logora Trnopolje) na diskriminatornoj osnovi zasnovan progon nesrpskog civilnog stanovništva (prije svega Muslimana i Hrvata) sa područja opštine Prijedor i to putem krivičnih djela prinudnog preseljenja, pljačke i ubistva, pa ih je oglasio krivim za krivično djelo zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) u vezi sa tačkama a), d) i h) i sve u vezi sa članom 180. stav 1., sve KZ BiH.

IX. ČINJENIČNA UTVRĐENJA SUDA (OSLOBADAJUĆI DIO)

OPTUŽENI MILORAD RADAKOVIĆ

1. Uvod

509. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, poput svih optuženih u ovom predmetu, optuženog Milorada Radakovića tereti da je učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu koji je za cilj imao progon nesrpskog civilnog stanovništva sa područja opštine Prijedor, konvojem od 21.08.1992. godine i to putem ubistava, nezakonitog zatvaranja, prinudnog preseljenja, pljačke i nečovječnih djela učinjenim u namjeri nanošenja velike patnje ili ozbiljne fizičke ili psihičke povrede ili narušenja zdravlja.

510. U ovom dijelu presude biće analizirano pitanje sudjelovanja optuženog Milorada Radakovića u udruženom zločinačkom poduhvatu čiji je cilj bio progon putem ubistva, pljačke i prinudnog preseljenja, dok će u posebnom dijelu presude biti obrazloženo zašto Sud nije prihvati tezu tužioca koja se odnosi na progon putem nezakonitog zatvaranja i nečovječnih djela učinjenih u namjeri nanošenja velike patnje ili ozbiljne fizičke ili psihičke povrede ili narušenja zdravlja.

511. Prilikom odlučivanja o krivičnoj odgovornosti optuženog Milorada Radakovića, Sud je razmotrio: (1) da li je optuženi Milorad Radaković bio pripadnik *Interventnog voda* i koja je bila njegova uloga u *Interventnom vodu*; (2) da li je optuženi Milorad Radaković dijelio umišljaj za izvršenje ciljeva udruženog zločinačkog poduhvata i (3) da li je optuženi Milorad Radaković u značajnoj mjeri doprinio izvršenju ciljeva udruženog zločinačkog poduhvata.

2. Ocjena dokaza

(a) Da li je optuženi Milorad Radaković bio pripadnik *Interventnog voda* i koja je bila njegova uloga u *Interventnom vodu*

512. Tokom postupka Tužilaštvo je tvrdilo da je optuženi Milorad Radaković sudjelovao u izvršenju radnji koje mu se stavljaju na teret, dok je odbrana tvrdila da jeste tačno da je optuženi Milorad Radaković bio prisutan u konvoju od 21.08.1992. godine. ali sa svrhom osiguranja i pružanja ljekarske pomoći pripadnicima *Interventnog voda*.

513. Na okolnosti statusa optuženog Milorada Radakovića, govorio je veći broj svjedoka, uglavnom pripadnika *Interventnog voda*.

514. Svjedoci, Damir Ivanković, Gordan Đurić, Ljubiša Četić i Svjedok K-3 su saglasno izjavili kako su optuženog Milorada Radakovića smatrali svojim kolegom i pripadnikom *Interventnog voda*.

515. Međutim, odbrana je tvrdila da optuženi Milorad Radaković u suštini nije bio pripadnik *Interventnog voda* već da je imao specifičan status odnosno da je bio raspoređen u rezervni sastav milicije, ali da se vodio i dalje pri bataljonskom sanitetu.

516. U takovom statusu, prema kazivanju optuženog Milorada Radakovića, pomogao mu je Miroslav Paraš koji mi je omogućio da pređe u SJB Prijedor na poziciju bolničara.

517. Optuženi Milorad Radaković pojasnio je da je bio raspoređen na dežurstvo zajedno sa pripadnicima 1. odjeljenje *Interventnog voda* (odnosno prvog voda *Interventne čete*), zajedno sa, kako je naveo, mlađim momcima, većinom iz Tukova.

518. Navedene činjenice potvrđuju i dokazi Tužilaštva T-103 (*spisak vodova za intervencije*) i T-130 (*fotokopija većnog kartona*); koji su uvedeni i kao dokaz odbrane O2-1 i O2-3.

519. Naime iz navedenih dokaza proizilazi kako je optuženi Milorad Radaković imao status u *Interventnom vodu* koji je nešto drugačiji od statusa optuženih Zorana Babića, Željka Stojnića i Milorada Škrbića, te da je po VES-u (vojna evidenciona specijalnost) bio bolničar.

520. Na kraju, da je optuženi Milorad Radaković imao status bolničara u okviru *Interventnog voda*, pored samog optuženog potvrdio je i svjedok Tužilaštva K-1 koji je pojasnio kako je optuženi Milorad Radaković bio pripadnik *Interventnog voda*, ali da je više bio sanitetlija.

521. Dakle, polazeći od prethodnih dokaza, Sud je zaključio kako je optuženi Milorad Radaković dežurao sa pripadnicima 1. odjeljenja *Interventnog voda*, ali da je u okviru *Voda* imao status sanitetskog osoblja.

(b) Da li je optuženi Milorad Radaković dijelio umišljaj za izvršenje ciljeva udruženog zločinačkog poduhvata

522. Tokom analize stanja svijesti ostalih optuženih u ovom predmetu, Sud je prije svega polazio od njihovih ličnih izjava, postupaka i ostalih okolnosti vezano za zadatke koje su obavljali.

523. U poredenju sa optuženim Zoranom Babićem, Miloradom Škrbićem, Dušanom Jankovićem i Željkom Stojnićem, za optuženog Milorada Radakovića nema dokaza da je sudjelovao u borbenim zadacima niti da je na neki drugi način poduzimao radnje koje su bile zasnovane na diskriminatornoj namjeri.

524. U poredenju sa optuženim Zoranom Babićem, Miloradom Škrbićem i Željkom Stojnićem, ne postoje dokazi da je optuženi Milorad Radaković sudjelovao u pljački putnika niti da je aktivno sudjelovao u sprovođenju (prisilnom preseljenju) civila.

525. Dakle, činjenica da je neko od svjedoka vidio, odnosno potvrdio prisustvo optuženog Milorada Radakovića u pratnji konvoja samo po sebi ne implicira njegovo stanje svijesti, niti daje dovoljno podataka o njegovim zadacima u pratnji konvoja.

526. Drugim riječima, za razliku od ostalih optuženih, koji su bili pripadnici *Interventnog voda* (izuzev Dušana Jankovića) i koji su upravo zbog zadataka koje su obavljali i radnji koji su preduzimali u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine (pljačka, sprovođenje, ukrcavanje civila u vozila i njihovo ubistvo) morali posjedovati stanje svijesti koje povlači krivičnu odgovornost, optuženi Milorad Radaković je bez preuzimanja bilo koje od prethodno navedenih radnji, sudjelovao u konvoju kao lice koje treba da pruži pomoć pripadnicima *Interventnog voda*, u slučaju da dode do njihovog povrjeđivanja.

527. Dakle, polazeći od prethodnih razloga a imajući u vidu činjenicu da Tužilaštvo nije pružilo dovoljno dokaza koji bi u dovoljnoj mjeri diskreditovali tezu odbrane i potvrdili krivičnu odgovornost optuženog Milorada Radakovića, Sud je zaključio da nije dokazano da je optuženi Milorad Radaković dijelio namjeru udruženog zločinačkog poduhvata.

528. Drugim riječima, imajući u vidu da je optuženi Milorad Radaković ima sasvim drugi status i zadatke u odnosu na ostale pripadnike *Interventnog voda* koji su obavljali, operativna

zadatke iz osnovne djelatnosti Voda i koji su najčešće bili borbenog karaktera, Sud nije našao izvan svake razumne sumnje dokazanim da je optuženi Milorad Radaković dijelio plan udruženog zločinačkog poduhvata.

(c) Da li je optuženi Milorad Radaković u značajnoj mjeri doprinio izvršenju ciljeva udruženog zločinačkog poduhvata

529. U prethodnom dijelu presude analizirano je pitanje stanja svijesti optuženog Milorada Radakovića i to prije svega u kontekstu poslova i zadataka koje je on obavljao u *Interventnom vodu* (uopšteno govoreći) ali i u vezi sa konvojem od 21.08.1992. godine.

530. Tom prilikom zaključeno je da optuženi Milorad Radaković nije sudjelovao u pljački civila i njihovom prinudnom sprovođenju, odnosno da je on bio zadužen za sanitetsko zbrinjavanje pripadnika *Interventnog voda* u slučaju da dođe do njihovog povrjeđivanja.

531. Međutim, ključna optužba u odnosu na optuženog Milorada Radakovića odnosi se na sudjelovanje u ubistvu muškaraca iz konvoja, na način da je on dalje predao metke koji su kasnije korišteni za ubijanje.

532. Na navedenu okolnost svoje iskaze su dali svjedoci Tužilaštva Damir Ivanković i Svjedok K-1, te svjedoci odbrane Željko Stojnić i sam optuženi Milorad Radaković.

533. Svjedoci Tužilaštva su ustvrdili kako je optuženi Milorad Radaković u jednoj običnoj najlonskoj kesi predao metke.

534. Međutim, u ovom dijelu Svjedok K-1 ističe kako je on neku kesu sa metcima preuzeo od optuženog Milorada Radakovića i istu predao dalje Miroslavu Parašu, dok je svjedok Damir Ivanković ustvrdio kako je optuženi Milorad Radaković kesu sa metcima predao optuženom Željku Stojniću, koji je navedenu činjenicu opovrgao.

535. U svakom slučaju, kada je riječ o primopredaji, treba istaći činjenicu da je moguće da se radilo o metcima koji su se nalazili u *običnij* najlon kesi, koju je po svemu sudeći Milorad Radaković predao dalje, ali niko od saslušanih svjedoka na ove okolnosti nije mogao sa sigurnošću tvrditi niti je to i rekao, a to je da je zaista Milorad Radaković baš metke proslijedio dalje.

536. Nadalje, ovdje treba istaći kako nema dokaza da su, ako su u kesi i bili metci, koje je optuženi Milorad Radaković predao, dalje korišteni za pogubljenje ljudi. Čak šta više, ne postoji niti jedan drugi dokaz pa na kraju niti Damir Ivanković i Svjedok K-3 ne navode da su

kesu sa metcima vidjeli u bilo kojem drugom kontekstu niti na bilo kojem mjestu, što je još jedan dokaz da Sud sa sigurnošću nije mogao utvrditi šta je stvarno bilo u toj najlon kesi. Ta činjenica je naročito značajna, ako se dovede u vezu sa činjenicom da su se Miroslav Paraš i Damir Ivanković nalazili u neposrednoj blizini prilikom ubijanja ljudi iz drugog autobusa, te da navedene prilike Damir Ivanković kod Miroslava Paraša nije vidio kesu sa metcima.

537. Dakle, sve navedeno potvrđuje kako tužilac nije ponudio dokaze iz kojih izvan svake razumne sumnje proizilazi da je optuženi Milorad Radaković u značajnoj mjeri doprinio progonu nesrpskog stanovništva putem ubistva, niti da je dijelio namjeru za sudjelovanje u udruženom zločinačkom poduhvatu čiji je cilj bio progon nesrpskog civilnog stanovništva sa područja opštine Prijedor konvojem od 21.08.1992. godine, putem krivičnog djela ubistva, prinudnog preseljenja i pljačke.

538. Na kraju, kada je riječ o navodima svjedoka Damira Ivankovića kako je optuženi Milorad Radaković znao da metke predaje radi ubijanja, treba naglasiti da se radilo o zaključku navedenog svjedoka a ne interpretaciji činjenica koje su bile predmetom njegove neposrednog opažanja.

539. Dakle, ne osporavajući kredibilitet svjedoka Damira Ivankovića u vezi sa činjenicama koje su bile predmetom njegovog neposrednog opažanja, ovaj Sud ističe da se ne slaže sa njegovim mišljenjem o znanju i svijesti optuženog Milorada Radakovića u odnosu na predaju najlon kese u kojoj po njegovom zaključku su bili metci i njihovog korištenja za pogubljenje ljudi.

540. Nadalje, u ovom kontekstu treba istaći kako se razdvajanje, prijevoz i pogubljenje desilo u veoma kratkom periodu te da je ipak bilo dovoljno vremena da i sam svjedok Damir Ivanković primjeti ako bi Željko Stojnić, kom je navodno optuženi dao najlon kesu sa metcima, iste metke iz kese izvadi i upotrijebi. Te činjenice svjedok Damir Ivanković nije isticao a sama tvrdnja da su u najlon kesi bili metci a da iste nije neporedno i video, za Sud nije dovoljna da bi se optuženi Milorad Radaković oglasio krivim.

541. Takođe, nejasno je pitanje porijekla metaka, prije svega zbog činjenice da niko od svjedoka nije potvrdio kako je optuženi Milorad Radaković prethodno posjedovao kesu u kojoj su se nalazili metci, već je on po svemu sudeći uradio potpuno identičnu stvar kao i Svjedok K-1, odnosno samo proslijedio kesu koja se kod njega našla, s tim što u istoj, Sud nije našao za utvrđenim, šta se nalazilo.

3. Zaključak

542. Polazeći od svih prethodno navedenih razloga, Sud je zaključio kako Tužilaštvo kroz ponudene dokaze nije izvan svake razumne sumnje uspjelo dokazati da je optuženi Milorad Radaković preduzeo radnje koje bi se mogle okarakterisati kao značajan doprinos u izvršenju plana/cilja udruženog zločinačkog poduhvata, niti da je dijelio namjeru za realizaciju njegovih ciljeva.

543. Drugim riječima, tokom postupka, Tužilaštvo nije uspjelo dokazati da je (1) optuženi Milorad Radaković bio sudionik udruženog zločinačkog poduhvata koji je za cilj imao progon nesrpskog civilnog stanovništva sa područja opštine Prijedor putem konvoja od 21.08.1992. godine, kroz izvršenje krivičnih djela ubistva, prinudnog preseljenja i pljačke, niti da je (2) sudjelovao u izvršenju bilo kojeg od krivičnih djela koja se vezuju za konvoj od 21.08.1992. godine, pa je slijedom ovih razloga, na osnovu odredbe iz člana 284. stav 3. ZKP BiH, donio presudu kojom se optuženi Milorad Radaković oslobađa svih optužbi.

X. OCJENA DOKAZA SUPROTNE STRANE

A. ZORAN BABIĆ

1. Uvod

544. Tokom postupka, odbrana optuženog Zorana Babića bazirala se na tezi kako 21.08.1992. godine, optuženi Zoran Babić nije bio u pratnji konvoja već da je samo bio prisutan prilikom ukrcavanja ljudi u vozila u Tukovima.

545. Kao objašnjenje zašto nije sudjelovao u pratnji, optuženi Zoran Babić u svom svjedočenju naveo je da je on bio član posade BRDM-a²⁷ te da nije bio običaj da posada BRDM-a prati konvoje.

2. Ocjena dokaza

546. Tokom postupka odbrana je saslušala veći broj svjedoka, od kojih posebno treba izdvojiti iskaz Svjedoka O-4 i Marnika Ljepoje.

547. Svjedok O-4, koji je saslušan kao svjedok odbrane optuženog Ljubiše Četića (koji je zaključio sporazum o priznanju krivnje i oglašen krivim za krivično djelo zločini protiv čovječnosti iz člana 172. KZ BiH), odgovarajući na pitanja odbrane prvooptuženog Zorana Babića istakao je kako je 21.08.1992. godine, vidio optuženog Zorana Babića u Tukovima sa

psom, te da je istog dana u Prijedoru, oko 18:00h vidio optuženog Zoran Babić u Prijedoru kako prolazi u autu.

548. Tvrdnja Svjedok O-4 je u potpunoj kontradikciji sa tvrdnjom optuženog Zorana Babića, jer je on prema vlastitoj tvrdnji trebao da dežura pored BRDM-a a ne da vozi auto po Prijedoru.

549. Ostali svjedoci koji su dali svoje iskaze na okolnost sudjelovanja optuženog Zorana Babića u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine (Marinko Ljepoja, Đuro Radinović, Ljubiša Četić, Boško Stupar, Milovan Đurđević, Milorad Škrbić i dr.), potvrdili su da je optuženi Zoran Babić bio prisutan u Tukovima 21.08.1992. godine, ali da ga kasnije tokom kretanja konvoja nisu vidjeli, a svjedok Marinko Ljepoja je dodao i kako je vidio da je optuženi, 21.08.1992. godine iz Tukova otišao u bijelom kombiju.

550. Nasuprot navedenih dokaza odbrane, koji na posredan način potvrđuju da optuženi Zoran Babić nije sudjelovao u pratnji konvoja, te uz uvjetno rečeno logično obrazloženje optuženog Zorana Babića da posada BRDM-a ne sudjeluje u pratnji konvoja, nalazi se veliki broj svjedoka koji su potvrdili da su upravo tog 21.08.1992. godine vidjeli optuženog Zorana Babića, ne samo u Tukovima (što ni odbrana ne spori) nego i na nekoliko drugih lokacija te konačno na mjestu pogubljenja (potvrdio Svjedok KO-15).

551. Svi svjedoci koji su predloženi od strane Tužilaštva predstavljaju logičnu i konzistentnu cjelinu. Tako Svjedok B, Sadik Suhonjić i dr. potvrđuju da je optuženi Zoran Babić bio prisutan u Tukovima, dok je Svjedok K-3 potvrdio kako je Petar Čivčić (komandir 1. odjeljenja *Interventnog voda*) za pratnju konvoja odredio optuženog Zorana Babića.

552. Iskaze prethodno navedenih svjedoka podupiru i na njih se nadovezuju iskazi Svjedoka KS-1 i Gordana Đurića. Tako je Svjedok KS-1 potvrdio kako je na mjestu razdvajanja neko doziva nadimak Zorana Babića *Bakin* dok je Gordana Đurić istakao kako je optuženog Zorana Babića vidio upravo na tom mjestu.

553. Konačno, svjedoci Damir Ivanković i Svjedok KO-15 su saglasno potvrdili da su na mjestu gdje je izvršeno pogubljenje muškaraca na Korićanskim stijenama, vidjeli optuženog Zorana Babića, a svjedok Damir Ivanković je dodao kako je vidio da optuženi Zoran Babić puca u postrojene ljude.

²⁷ Izviđački oklopni transporter

3. Zaključak

554. Plazeći od svih prethodno navedenih dokaza, kako Tužilaštva tako i odbrane, a posebno iskaza Svjedoka K-3, koji je jako dobro poznao optuženog Zorana Babića kao i ostale okolnosti vezano za organizovanje i pratnju konvoja od 21.08.1992. godine, kojem iskazu je Sud u cijelosti poklonio vjeru i koji iskaz zajedno sa iskazima ostalih navedenih svjedoka Tužilaštva, predstavljaju logičnu cjelinu, Sud nije bio u mogućnosti da pokloni vjeru iskazima Svjedoka O-4 i optuženog Zorana Babića.

555. Sud je, naime imao u vidu da je optuženi Zoran Babić zasigurno imao jak motiv da da iskaz koji bi isključio njegovu krivičnu odgovornost.

556. Sa druge strane, Svjedok O-4 koji nije djelovao uvjerljivo i koji je kako ističe direktno komunicirao sa Svjedokom K-2, pri čemu se ne sjeća da li je Svjedok K-2 u vozilu bio sam ili je sa njim bio još neko, jeste potvrdio je da istog dana u popodnevnim satima u Prijedoru vidio optuženog Zorana Babića.

557. Budući da iz prethodno nabrojanih razloga Svjedok O-4 i optuženi Zoran Babić nisu bili dovoljno uvjerljivi, nisu se činili pouzdanim te su u koliziji sa svim ostalim dokazima ali i međusobno, Sud im nije mogao pokloniti vjeru, iz kojih razloga nije ni prihvaćena teza odbrane prvooptuženog Zorana Babića.

B. MILORAD ŠKRBIĆ

1. Uvod

558. Tokom postupka, odbrana optuženog Milorada Škrbića bazirala se na tezi kako je 21.08.1992. godine, optuženi Milorad Škrbić bio u pratnji konvoja, ali da on nije ni došao do mjesta gdje je izvršeno razdvajanje već da je ostao čuvati autobus koji se u putu od Kneževa prema Smetovima pokvario.

559. Tek narednog dana su ljudi iz autobusa kojeg je pratio optuženi Milorad Škrbić stigli do Smetova.

560. Sa druge strane Tužilaštvo nije sporilo da je optuženi Milorad Škrbić čuvao civile iz pokvarenog vozila, ali je tužilac tvrdio da se optuženi priključio čuvanju civila tek nakon što je sudjelovao u ubistvu.

2. Ocjena dokaza

561. Na okolnosti sudjelovanja optuženog Milorada Škrbića u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine saslušan je veliki broj svjedoka, kako Tužilaštva, tako i odbrane.

562. Od svjedoka odbrane posebnu pažnju treba pokloniti iskazu Svjedoka O-3 koji je zapravo jedini jasno ustvrdio kako je optuženi Milorad Škrbić bio u pratnji njegovog autobusa, prije nego što se autobus pokvario.

563. Navedeni svjedok je tvrdio kako se prilikom stajanja kod Banja Luke, pratnji njihovog autobusa priključio optuženi Milorad Škrbić, te da su nastavili dalje, dok se autobus nije pokvario.

564. U iskazu Svjedoka O-3 postoje mnoge nelogičnosti kao i protivrječnosti ako se isti uporedi sa iskazima svih drugih svjedoka ali i sa samim sobom.

565. Prije svega, Svjedok O-3 je jedini svjedok koji je istakao da se u pratnji vozila iz konvoja bila po tri policajca, dok su svi ostali svjedoci isticali da su u vozilima bila po najviše dva pratioca.

566. Nadalje, Svjedok O-3 je istakao kako su u Tukovima ljude u vozila gurali policajci koji su imali pendreke dužine od 80 cm i da su ljude nagurali, *kao stoku*.

567. Ovu činjenicu niko drugi nije potvrdio.

568. Svjedok O-3 ističe kako su pratioci imali čarape na glavi, ali se uprkos toj činjenici sjeća da je u pratnji njihovog vozila od Banja Luke bio optuženi Milorad Škrbić.

569. Postavlja se pitanje, kako je navedeni svjedok mogao vidjeti Milorada Škrbića ako su pratioci imali čarape na glavi, a na sve ove okolnosti se nadovezuje jedna dodatna nelogičnost. Naime, Svjedok O-3 ističe da su ih pratioci pljačkali tokom cijelog puta ali se nije mogao izjasniti da li je u pljački sudjelovao optuženi Milorad Škrbić jer ne zna ko ih je pljačkao.

570. Zaista, nelogičnom se čini tvrdnja kako Svjedok O-3, nije gledao u ljude koji ih pljačkaju.

571. Na kraju, Svjedok O-3 je istakao da tokom vožnje nisu mijenjali autobus kad se isti pokvario.

572. Sve navedene činjenice i tvrdnje Svjedoka O-3 su u potpunoj suprotnosti sa iskazom svih ostalih svjedoka.

573. Prije svega treba istaći da su dokazi odbrane u kontradikciji sa samim sobom. Optuženi Milorad Škrbić je, navodeći da se u pratnji autobusa priključio poslije Kneževa, negirao tvrdnje Svjedoka O-3, koji je istakao da se optuženi Milorad Škrbić pridružio pratnji kod Banja Luke.

574. Nadalje, optuženi Milorad Škrbić je naveo kako je on nakon što se prebacio u pratnju pokvarenog autobusa, nastavio sa sprovođenjem a da su onda promijenili autobus, ali i da se taj drugi autobus pokvario, koje činjenice su u suprotnostima sa navodima Svjedoka O-3.

575. Konačno Svjedok O-3 je istakao da se u njegovom vozilu pljačka odvijala cijelim putem, od Tukova do Smetova, dok je optuženi Milorad Škrbić, ustvrdio da u vrijeme dok je on pratio autobus, nije bilo pljačke.

576. Na kraju kada je riječ o svim ostalim svjedocima odbrane, treba istaći kako se isti ne kose sa dokazima Tužilaštva. Naime, ostali svjedoci ističu kako je u pratnji njihovog autobusa bio optuženi Milorad Škrbić ali se, poput npr. svjedoka Velida Blaževića i Enesa Džaferagića, nisu mogli decidno izjasniti kad se Milorad Škrbić priključio njihovom vozilu. Tako je svjedok Enes Džaferagić istakao da nije siguran kad se pojavio optuženi Milorad Škrbić, dok je svjedok Velid Blažević naveo da se optuženi Milorad Škrbić pojavio nekad u sumrak.

3. Zaključak

577. Polazeći od svih prethodno istaknutih nelogičnosti i protivrječnosti, posebno u vezi iskaza Svjedoka O-3 te optuženog Milorada Škrbića, čiji motiv za svjedočenje u vlastitu korist je neupitan, te činjenice da ostali dokazi odbrane nisu u kontradikciji sa tezom tužioca, kako u pogledu drugih izvedenih dokaza tako i u pogledu navoda iz optužnice, Sud nije mogao pokloniti vjeru tezi odbrane trećeoptuženog Milorada Škrbića.

C. DUŠAN JANKOVIĆ

1. Uvod

578. Odbrana optuženog Dušana Jankovića, se bazirala na dokazivanju dviju činjenica.

579. Prva tvrdnja odbrane optuženog Dušana Jankovića se odnosila na dokazivanje kako ovaj optuženi nije obnašao nikakvu rukovodnu dužnost u SJB Prijedor, već da se bavio MTS-om.

580. Druga tvrdnja se odnosila na činjenicu da optuženi Dušan Janković nije sudjelovao u pratnji konvencija od 21.08.1992. godine, već da je taj dan bio u selu Sreflije (opština Dubica), na proslavi, kod Milana Kukića.

2. Ocjena dokaza

(a) Položaj optuženog Dušana Jankovića u SJB Prijedor

(i) Uvod

581. Ključna razlika između teze odbrane i Tužilaštva, kada je u pitanju optuženi Dušan Janković odnosila se na njegov položaj, odnosno poziciju u SJB Prijedor i u skladu s tim, njegovu funkciju i ulogu u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine.

582. Odbrana je tvrdila da je optuženi Dušan Janković bio komandir SM Prijedor u periodu od 19.08.1991. godine do 20.09.1991. godine, a da je u kritičnom periodu (april-septembar 1992. godine) bio zadužen za poslove sa MTS-om, te da je zapravo, na taj način degradiran.

583. Prema viđenju odbrane, razlog za nazadovanje u službi se ogleda u činjenici da je optuženi Dušan Janković bio navodno stari kadar, koji nije dijelio stavove SDS-a.

584. Sa druge strane Tužilaštvo je tvrdilo da je optuženi Dušan Janković u kritično vrijeme obavljao dužnost komandira SM Prijedor, te da je naređivao i rukovodio konvojem od 21.08.1992. godine.

(ii) Ocjena dokaza

585. Na okolnosti položaja optuženog Dušana Jankovića, odbrana je saslušala niz svjedoka među kojima Vasu Škondrića (koji je potvrdio da je mobilizacija rezervnog sastava milicije i aktiviranje rezervnih stanica milicije (RSM), došlo do raspuštanja mimodopskih stanica milicije-SM, pa tako i SM Prijedor), Milutina Čađu (potvrdio da je on obavljao dužnost komandira RSM Prijedor 1, da je proglašenjem mobilizacije prestala postojati SM Prijedor, da je Radovan Kečan po ratnim planovima postavljen za komandira RSM Prijedor 1, a da je optuženi Dušan Janković bio nadležan za MTS), Radovana Kečana (potvrdio da je proglašenjem mobilizacije prestala postojati SM Prijedor, a da je on imenovan od strane republičkog SUP-a za komandira RSM Prijedor), Bogoljuba Kosa (potvrdio da je u kritično vrijeme komandir PS Prijedor 1 bio Milutin Čađo), Milan Gavrilović (potvrdio da je poslije mobilizacije došlo do raspuštanja SM Prijedor i da je počela funkcionisati RSM Prijedor, da je Radovan Kečan bio komandir RSM Prijedor a nakon njega Milutin Čađo) Slobodan Brdar (potvrdio da je došlo do raspuštanja SM Prijedor i da je Milutin Čađo obavljao dužnost komandira RSM Prijedor), Radovan Rajlić (potvrdio da je Milutin Čađo bio komandir SM opšte nadležnosti u Prijedoru) i Đuro Prpoš (potvrdio da je nakon aktiviranja RSM, SM Prijedor prestala sa radom, da je nakon aktiviranja RSM komandir RSM Prijedor bio Radovan Kečan a da je nakon preuzimanja vlasti na njegovo mjesto imenovan Milutin Čađo).

586. Pored navedenih svjedoka, odbrana je uložila više materijalnih dokaza iz kojih navodno proizilazi da je proglašavanjem mobilizacije rezervnog sastava prestala funkcionisati SM Prijedor.

587. Sud je pažljivo analizirao iskaze, istini za volju brojnih svjedoka, te zaključio kako istima ne može pokloniti vjeru. Ovakav stav se temelji na više okolnosti, među koje spadaju, često veoma nesigurno terminološko razgraničenje između SJB Prijedor, SM Prijedor, RSM Prijedor i Stanica milicije za bezbjednost saobraćaja-SMBS.

588. Naime, veći broj svjedoka je u svom kazivanju veoma često na jako nesiguran način isticalo i koristilo navedene pojmove pri čemu se sticao utisak da zapravo svjedoci iste miješaju. U tome se posebno isticao svjedok Radovan Kečan (navodni komandir RSM Prijedor 1).

589. Činjenica da svjedok, koji je ključan za kozistentnost teze odbrane, da je 20.09.1991. godine došlo do proglašenja mobilizacije rezervnog sastava i samim time prestanka rada SM Prijedor, miješa ključne pojmove, podriva kredibilitet cjelokupne odbrane optuženog Dušana Jankovića.

590. Nadalje, činjenica je da su prethodno nabrojani svjedoci dugogodišnje kolege saradnici, pa čak i podređeni optuženog Dušana Jankovića, u velikoj mjeri čini upitnim njihovu iskrenu nakanu da pomognu utvrđivanju materijalne istine u vezi događanja u Prijedoru 1992. godine (a naročito konvoju od 21.08.1992. godine), te rasvjetljavanju činjenica vezanih za odgovornost optuženog Dušana Jankovića.

591. Pored navedene okolnosti vezano za odnos sa optuženim Dušanom Jankovićem, ako bi se uzelo da su iskazi svih prethodno navedenih svjedoka, koji istini za volju u većoj mjeri jesu saglasni, istiniti i vjerodostojni, bilo bi apsolutno nemoguće objasniti sadržaj i karakter dokaza Tužilaštva T-109 (*Spisak ovlaštenih radnika*).

592. U navedenom dokazu treba izdvojiti nekoliko ključni činjenica. Prva od njih se odnosi na zaglavlje navedenog dokumenta.

593. U njemu se navodi SJB-Stanica milicije Prijedor. Dakle, ukoliko bi se uzelo da su tačni iskazi svjedoka odbrane i da je od 20.09.1991. godine SM Prijedor prestala postojati, radilo bi se o aktu nepostojećeg organa.

594. Nadalje, na navedenom aktu je jasno naznačeno da se isti dostavlja MUP-u RS-a, CSB Banja Luka, kao odgovor odnosno reakcija na depeše od 16.07.1992. godine i 31.07.1992. godine, što bi značilo, ako bi se slijedila tvrdnja odbrane, da CSB Banja Luka komunicira se nepostojećim organom, što je praktično nevjerojatno, obzirom na činjenicu da je SM Prijedor, samo jedna od organizacionih jedinica, na čijem čelu se nalaze upravo MUP RS i CSB Banja Luka.

595. Nadalje, pored teze da prema tvrdnji odbrane *nepostojeći organ* dostavlja podatke i sačinjava akte (što bi se, mada veoma teško, moglo objasniti tvrdnjom da se radi o grešci u pisanju zaglavlja), taj isti *nepostojeći organ* ima uposlenike i to ovlaštene službene osobe za koje se upravo od MUP-a RS-CSB Banja Luka traži izdavanje službenih iskaznica.

596. Drugim riječima, Sud ukoliko bi odlučio da pokloni vjeru iskazima svjedoka odbrane, trebalo bi objasniti kako nepostojeći organ (SM Prijedor) komunicira sa višim organizacionim jedinicama u okviru MUP-a RS i ima ovlaštena službena lica u svom sastavu.

597. Jasno je da bi svaki razuman prosuditelj teško mogao prihvatiti tezu odbrane da je SM Prijedor, nepunu godinu dana ranije prestala postojati i da je na mjesto ovog organa uspostavljena RSM Prijedor 1.

598. Da je dokaz Tužilaštva T-109 (*Spisak ovlaštenih radnika*) vjerodostojan potvrđuje dokaz Tužilaštva T-110 (*Spisak radnika SJB Prjedor u avgustu 1992. godine*), gdje je tačno, poimenično navedeno ko od radnika djeluje u kojoj organizacionoj jedinici u okviru SJB Prijedor.

599. Tako se u navedenom aktu jasno određuju SM Prijedor (dakle prema tvrdnji odbrane *nepostojeći organ*), Stanično odjeljenje milicije – Kozarac, Stanično odjeljenje milicije Ljubija, Stanično odjeljenje milicije Omarska, SMBS Prijedor, Odsjek veze i KDZ, Krim. služba i Odjeljenje za pravne i upravne poslove.

600. Na dokaze T-109 i T-110, logično se nadovezuje dokaz Tužilaštva T-111 (*Spisak pripadnika rezervnog sastava milicije za avgust 1992. godine*).

601. Navedeni dokaz potvrđuje, ne samo da je pravljena razlika između pripadnika rezervnog i redovnog sastava milicije, nego da se zapravo radilo o dvije potpuno razgraničene strukture. Tako se za razliku od dokaza T-110 gdje se navode SM i Stanična odjeljenja, u dokazu T-111 navode RSM Prijedor – Centar, RSM Prijedor – Pećani i RSM Prijedor – Raškovac.

602. Ista struktura rezervnog sastava milicije vidljiva je iz dokaza Tužilaštva T-112 (*Spisak pripadnika rezervnog sastava milicije za septembar 1992. godine*).

603. Takođe dokazi T-109, T-110 i T-111, ne samo da potvrđuju da je u kritičnom periodu postojala SM Prijedor i da je ista imala uposlenike, već i da su ti uposlenici primali plaću. Naime, pored svakog imena postoji i potpis da je navedeno lice zaista i primilo lični dohodak za mjesec avgust 1992. godine.

604. U konačnici, u dokazu T-110 postoji i potpis upravo optuženog Dušana Jankovića, da je on, prema tezi odbrane, kao uposlenik *nepostojećeg* organa (SM Prijedor), primio plaću.

605. Da je navedena interpretacija dokaza Tužilaštva T-109, T-110 i T-111 ispravna potvrđuje i dokaz Tužilaštva, T-240 (*Depeša SJB Prijedor brcj 11-12-2-2042 od 05.06.1992. godine kcja je upućena CSB Barja Luka, kcja predstavlja odgovor na depešu brcj 11-1-01—51 od 04.06.1992. godine* i u kojoj se jasno i nedvosmisleno ističe da u Prijedoru postoji jedna Stanica milicije opšte nadležnosti sa tri stanična odjeljenja (Omarska, Ljubija i Kozarac), te da je u navedenoj stanici milicije popunjeno mjesto komandira.

606. Ova informacija je u potpunoj saglasnosti sa dokazom Tužilaštva T-109 (*Spisak ovlaštenih radnika*) iz koje je vidljivo da je optuženi Dušan Janković, ne samo bio pripadnik SM Prijedor, već da je obavljao dužnost komandira u SM Prijedor (redni broj 10.) te da je za njega zatraženo izdavanje službene legitimacije.

607. Nadalje, da je SM Prijedor u kritičnom periodu postojala, funkcionisala, koordinirala i saradivala sa drugim organizacionim jedinicama u okviru MUP-a SR BiH, te imala svoje rukovodstvo potvrđuje dokaz Tužilaštva T-139 (*Fješerje MUP-s SR BiH brcj 11-120-1/1376 od 17.06.1992. godine*) koji potvrđuje da je optuženi Dušan Janković od 01.04.1992. godine, privremeno raspoređen na poslove komandira u SM Prijedor.

608. Zaista, kad bi se poklonila vjera tezi odbrane, ne bi se moglo objasniti zašto je optuženi Dušan Janković raspoređen na *nepostojeću* poziciju u *nepostojećem* organu.

609. Objašnjenje odbrane da je navedeno rješenje doneseno radi ostvarivanja prava iz radnog odnosa, te da se radilo o čisto formalnom preuzimanju na poziciju na kojoj je optuženi Dušan Janković bio raspoređen prije mobilizacije, postaje potpuno nelogično ako se poveže sa dokazom Tužilaštva T-140 (*personalni upitnik za optuženog Dušana Jankovića od 29.12.1992. godine*).

610. Iz navedenog dokaza proizilazi ne samo da je optuženi Dušan Janković bio komandir, prema odbrani *nepostjećeg* organa od 01.04.1992. godine, već da je u vrijeme kada SM Prijedor *nije postojala* i kad je optuženi Dušan Janković navodno radio na poslovima MTS-a dobio unaprjedenje.

611. Naime, iz dokaza T-140 jasno proizilazi da je u vrijeme kada je optuženi Dušan Janković bio u navodnoj *nemilosti* civilnih vlasti u Prijedoru i kad je bio angažovan na *nepostjećj* funkciji komandira u *nepostjećj* SM Prijedor, odnosno kada je bio degradiran i kad je radio na poslovima MTS-a, unaprijeđen u čin višeg inspektora milicije prve klase²⁸, praktično drugi najviši čin u okviru cijelog MUP-a SR BiH.

612. Nadalje, da su podaci navedeni u dokazu Tužilaštva T-140 tačni potvrđuje i dokaz Tužilaštva T-145 (*personalni upitnik MUP-a RS za optuženog Dušana Jankovića, od 15.10.1994. godine*) iz kojeg je jasno vidljivo da je optuženi Dušan Janković u okviru srpskog MUP-a, od 01.04.1992. godine bio raspoređen na funkciju komandira SP u okviru SJB Prijedor.

613. Dakle, ako bi se za trenutak vratili na tezu odbrane koja se odnosi na dokaz Tužilaštva T-139 da je rješenje kojim se optuženi Dušan Janković raspoređuje na funkciju komandira u okviru SM Prijedor doneseno samo radi osiguranja kontinuiteta u stažu, ostaje nejasno zašto je isti podatak (da je optuženi Dušan Janković komandir SM Prijedor) naveden u personalnim upitnicima i to upravo u dijelu koji se odnosi na angažovanje i kretanje u službi u okviru srpskog MUP-a.

614. Dakle, sve ove materijalne dokaze, po ocjeni Suda ne može pobiti nekoliko svjedoka, radnih kolega optuženog Dušana Jankovića i posredno tumačenje odredbe iz člana 261. Zakona o opštenarodnoj odbrani BiH iz 1984. godine, koja predviđa da se popuna rezervnog sastava milicije vrši licima koja su u miru zaposlena u stalnim sastavima milicije, licima iz rezervnog sastava i dobrovoljcima.

615. Dakle, slijedom svi navedenih dokaza, Sud nije mogao pokloniti vjeru dokazima odbrane optuženog Dušana Jankovića i tezi da je on u kritičnom periodu bio lice koje je angažovano na poslovima MTS-a.

²⁸ Rubrike pod rednim brojem 74. i 75., optuženom Dušanu Jankoviću od 01.06.1992. godine, utvrđen čin višeg inspektora milicije prve klase.

616. Naime, prema ocjeni Suda, a imajući u vidu izvedene dokaze, optuženi Dušan Janković je u kritičnom periodu obavljao dužnost komandira SM Prijedor i bio je među prva tri čovjeka u SJB Prijedor.

617. Naime, po svemu sudeći glavni rukovodni kadar u SJB Prijedor bili su Simo Drljača (načelnik SJB Prijedor), Dušan Janković (komandir PS Prijedor), te Milutin Čađo (po svemu sudeći, komandir RSM Prijedor 1).

618. Da je ovakva interpretacija rukovodne strukture u okviru SJB Prijedor tačna, te da je optuženi Dušan Janković smatran za zamjenika Sime Drljače, potvrdili su brojni svjedoci, među kojima Damir Ivanković, Ranko Mijić, Svjedoka K-3, Luka Gnjatović, Svjedok KA-1, Miljan Zubanović (istakao da je optuženi Dušan Janković bio prvi do Sime Drljače i nadređen Milutinu Čađi) i Velimir Vrabičić.

619. Dakle, svi navedeni svjedoci, pored prethodno istaknutih materijalnih dokaza, su potvrdili kako je optuženi Dušan Janković bio komandir SM Prijedor i prvi do načelnika SJB Prijedor (njegov zamjenik) Sime Drljače.

620. Nadalje, da je optuženi Dušan Janković bio najbliži saradnik načelnika SJB Prijedor, Sime Drljače, potvrđuje i materijalni dokaz Tužilaštva T-225 (*Bilten CJB Pr.jedor str. 13*), gdje Simo Drljača ističe da su u preuzimanju vlasti i organizaciji (Centar javne bezbjednosti) CJB Prijedor, njegovi najbliži saradnici bili Dušan Janković i Milutin Čađo²⁹.

621. Da je optuženi Dušan Janković imao izuzetno važnu ulogu u organizaciji i funkcionisanju u SJB Prijedor, potvrđuje navedeni dokaz T-225, gdje se na str. 5 ističe da je optuženi Dušan Janković prvi načelnik srpskih ratnih stanica milicije³⁰.

622. Dakle, kako je već ranije zaključeno, optuženi Dušan Janković je bio komandir PS Prijedor i očigledno čovjek koji je bio prvi do Sime Drljače, načelnika SJB Prijedor, a kasnije CJB Prijedor, pri čemu je, već od 15.04.1993. godine bio pomoćnik načelnika SJB Prijedor (dokaz Tužilaštva T-143, *Fješer je MUP-a RS, br.cj 09-6492 od 27.12.1993. godine*), a kasnije (od 25.05.1994. godine) nakon transformacije i nove sistematizacije kada je SJB Prijedor

²⁹ "Sa radnim i ratnim kolegama u prvom redu Dušanom Jankovićem i Milutinom Čadom, pristupio sam organizaciji CJB Prijedor."

³⁰ U navedenom tekstu se jasno ističe kako je optuženi Dušan Janković načelnik ratnih stanica milicije, a ne rezervnih stanica milicije.

prerastao u CJB Prijedor, pomoćnik načelnika CJB Prijedor (dokaz Tužilaštva T-144, *Kješer je MUP-a RS brčj 09-6731 od 27.05.1994. godine*).

623. Prethodno nabrojana kretanja u službi optuženog Dušana Jankovića, evidentirana su i u dokazu Tužilaštva T-145 (*personalni upitnik MUP-a RS za optuženog Dušana Jankovića, od 15.10.1994. godine*), koja dokazu T-145 daju dodatnu vjerodostojnost.

624. Na kraju, da je optuženi Dušan Janković bio čovjek od izuzetnog povjerenja Sime Drljače načelnika SJB Prijedor (a kasnije CSB Prijedor) te da mu je Simo Drljača povjeravao najvažnije zadatke, potvrđuju i dokazi Tužilaštva T-175 (*Naredba SJB Pr.jedor brčj 11-12-20 od 31.05.1992. godine*, koja se odnosi na formiranje *privremenog sabirališta Omarska* (logor Omarska) i ispitivanje lica koja su zatvorena logoru), gdje je optuženi Dušan Janković određen kao lice koje će nadzirati izvršenje navedene naredbe SJB Prijedor (da se formira logor Omarska i vrši ispitivanje zatvorenika), te dokaz Tužilaštva T-245 (*Naredba Kriznog štaba opštine Pr.jedor brčj 02-111-215/92 od 17.06.1992. godine*), gdje je optuženom Dušanu Jankoviću signirana (dakle on je zadužen za provođenje) naredba za formiranje jedinstvenog *Interventnog voda*.

625. Dakle, jasnim i izvan svake razumne sumnje dokazanim se nameće zaključak da je optuženi Dušan Janković bio komandir SM Prijedor i osoba od najvećeg povjerenja načelnika SJB/CJB Sime Drljače.

626. Na kraju, kada je riječ o dokazima odbrane i tezi da je došlo do raspuštanja, odnosno transformacije SM u RSM, treba se prisjetiti kako odbrana optuženog Dušana Jankovića, pokušava da poveže depešu broj 331 od 26.09.1991. godine i depešu broj 11-12-2177 od 05.08.1992. godine (O4-54).

627. U ovoj činjenici se ogleda i ključna nelogičnost u tezi odbrane. Naime, odbrana optuženog Dušana Jankovića pokušava da poveže depešu broj 331 od 26.09.1991. godine i depešu broj 11-12-2177 od 05.08.1992. godine, koje kako je vidljivo datiraju iz dva potpuno različita vremenska perioda (prva depeša datira iz 1991. godine, dok druga iz 1992. godine), što je potpuno nelogično ako se ima u vidu da se radi o poslovima i zadacima od najvišeg državnog značaja i u kojima je potrebna naročita hitnost u postupanju.

628. Nadalje, prva depeša je upućena od strane MUP-a RBiH, dok je druga (koja navodno predstavlja odgovor na prvu depešu) upućena od strane SJB Prijedor, CSB Banja Luka.

629. Konačno, ove dvije depeše se (pored činjenice što depeša broj 11-12-2177 od 05.08.1992. godine predstavlja odgovor na depešu broj 11-1/07-55 od 30.07.1992. godine a ne na depešu broj 331 od 26.09.1991. godine, kako to odbrana tvrdi) pored činjenice što datiraju iz dva veoma različita vremenska perioda i konteksta, odnose se i na dva potpuno različita pitanja.

(iii) Zaključak

630. Dakle, slijedom svih nabrojanih razloga i argumenata, Sud nije mogao pokloniti vjeru svjedocima odbrane, već je zaključio da je optuženi Dušan Janković, u kritičnom periodu obavljao funkciju komandira SM Prijedor i bio najbliži saradnik načelnika SJB Prijedor, Sime Drljače, koga su pripadnici SJB Prijedor, smatrali za zamjenika Sime Drljače.

(b) Da li je optuženi Dušan Janković sudjelovao u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine

(i) Uvod

631. Druga ključna razlika između teze odbrane i Tužilaštva kada je u pitanju optuženi Dušan Janković, odnosila se na činjenicu da on nije bio prisutan u Prijedoru i u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine.

632. Odbrana je tvrdila da je optuženi Dušan Janković, 21.08.1992. godine bio kod Milana Kukića u selu Sreflije (opština Dubica), na proslavi.

(ii) Ocjena dokaza

633. U svrhu dokazivanja prisustva optuženog Dušana Jankovića u selu Sreflije 21.08.1992. godine, odbrana optuženog je saslušala svjedoke Dragicu Delić, Mirka Zlojutra i Milana Kukića.

634. Svjedok Dragica Delić je bila veoma kratka u svom kazivanju i potvrdila je da se njen brat zove Milan Kukić i da proslavlja 21.08., na koji datum je imao nezgodu kao dijete.

635. Prema njenom kazivanju, Milan Kukić je proslavljao 21.08. i te 1992. godine, a među gostima su pored Vase Krnete, Mirka Dimića bili optuženi Dušan Janković i njegov sin.

636. Svjedok Milan Kukić je potvrdio da je 21.08.1992. godine, kod njega na proslavi bio i optuženi Dušan Janković, sa sinom Mladenom (došao oko 10:00h i ostao do 16:00h), koju činjenicu je potvrdio i svjedok Zlojutro Mirko.

637. Kada su navedena tri svjedoka u pitanju, prije svega treba ukazati na utisak njihove opšte nesigurnosti.

638. U tome se posebno ističe svjedok Milan Kukić koji je bio domaćin navodnog okupljanja. Ovaj svjedok je u uvodnom dijelu svog izlaganja, na posredan način, istakao kako je razgovarao sa optuženim Dušanom Jankovićem prilikom obilježavanja preobraženja, koje se slavi 19.08. ali je potom dodao da 19.08.1992. godine, zbog ratnih uslova, uopšte nije bilo skupa preobraženja.

639. Nadalje, imajući u vidu da je optuženi Dušan Janković bio u krugu najužih prijatelja i komšija koji su došli kod Milana Kukića na pomen (21.08.1992. godine bilo ih je ukupno desetak), potpuno je neshvatljivo, da je upravo svjedok Milan Kukić u nekoliko navrata istakao da mu nije poznato koje poslove je obavljao optuženi Dušan Janković.

640. Takva tvrdnja je uistinu neshvatljiva, posebno zbog činjenice da svjedok nije ni pokušao dati odgovor na navedenu okolnost.

641. Naime, nalazeći da bi bilo veoma korisno da se dobije informacija o funkciji koju je obavljao optuženi Dušan Janković, od osoba/svjedoka koji u kritično vrijeme nisu bili uposlenici SJB Prijedor i podređeni optuženom Dušanu Jankoviću, predsjednik vijeća je postavio pitanje o svojstvu optuženog.

642. U početku, svjedok je odbio dati odgovor (što dodatno narušava njegov kredibilitet), da bi na kraju, nakon insistiranja predsjednika vijeća, izjavio da je optuženi Dušan Janković bio komandir stanice milicije.

643. Takva tvrdnja je u potpunosti u koliziji sa cjelokupnom tezom odbrane optuženog Dušana Jankovića.

644. Konačno, kada je u pitanju opšti dojam koji je ostavio svjedok Milan Kukić treba napomenuti da je prilikom davanja svog iskaza pokazivao znakove opijenosti.

645. Nadalje, kako je već istaknuto, pored opšteg utiska nesigurnosti kod svjedoka Dragice Delić (sestre svjedoka Milana Kukića) treba istaći kako ovaj svjedok nije dao praktično nikakvo objašnjenje o tome koliko dugo i koliko dobro poznaje optuženog Dušana Jankovića.

646. Ako bi se uzela za istinitu tvrdnja da je optuženi Dušan Janković već dugo godina bio redovan gost na pomenu kod Milana Kukića, onda bi svjedok Dragica Delić, sasvim sigurno morala istaći da dobro a ne “*onako*”, poznaje optuženog Dušana Jankovića.

647. Na kraju kada je u pitanju svjedok Mirko Zlojutro, po ocjeni Suda, a imajući u vidu činjenicu njegove opšte nesigurnosti (što je karakteristično za sve svjedoke na kojima optuženi

Dušan Janković bazira tezu alibija), treba istaći da isti upravo nije znao ni kojim povodom se tog navodno 21.08.1992. godine našao kod Milana Kukića. Naime, svjedok je govoreći gdje je navodno bio prisutan 21.08.1992. godine istakao sljedeće: “Mićo ima nekakav pomen 21.08., te je, na taj dan, baba je pričala, da je imao nekakvu nesreću, pa to obilježava...”.

648. Dakle, sama činjenica da je svjedok rekao *nekakav pomen* i *nekakva nesreća*, dovoljno govore o pouzdanosti njegovog iskaza.

649. Drugim riječima, svjedok tvrdi da je bio prisutan na događaju, pri čemu mu nije jasno o kakvom događaju je riječ i pri čemu ne zna koji je povod za taj događaj.

(iii) Zaključak

650. Polazeći od prethodno analiziranih razloga zbog kojih je Sud utvrdio da iskazi navedenih svjedoka koji navodno potvrđuju alibi optuženog Dušana Jankovića, nisu uvjerljivi, te da nasuprot istim postoji veliki broj svjedoka čiji iskazi su veoma uvjerljivi, koji su potvrdili da je tog 21.08.1992. godine optuženi Dušan Janković bio u Tukovima i sudjelovao u pratnji konvoja (što je nemoguće ako je isti 21.08.1992. godine bio u Sreflijama u periodu između 9:00h i 17:00h), među koje spadaju Damir Ivanković, Svjedok K-3, Šefik Šanta, Luka Gnjatović, Vitomir Lakić, Edin Mujadžić, Ljubiša Četić i Svjedok KA-1, Sud nije mogao pokloniti vjeru svjedocima i tezi odbrane da se optuženi Dušan Janković tog 21.08.1992. godine nalazio kod Milana Kukića u Sreflijama na pomenu.

(c) Procesni prigovori odbrane u vezi sa korištenjem materijalnih dokaza

651. Tokom postupka odbrana optuženog Dušana Jankovića, prigovorila je korištenju materijalnih dokaza koji su analizirani u dijelu teksta koji se odnosi na poziciju optuženog Dušana Jankovića u Sjb Prijedor, ističući da su isti irelevantni za ovaj postupak.

652. Nadalje, odbrana je istakla prigovor autentičnosti u vezi dokaza T-109 (*Spisak ovlaštenih radnika*), T-110 (*Spisak radnika SJB Pr.jedor u avgustu 1992. godine*) i T-111 (*Spisak pripadnika rezervnog sastava milicije za avgust 1992. godine*), navodeći da isti ne posjeduju potpise, pečate i datume.

653. Sud je razmotrio istaknute prigovore i u tom pravcu zaključio da su osporeni dokumenti važni iz više razloga (koji su prethodno istaknuti) kao i da su netačni navodi kako pojedini dokumenti nisu potpisani ili ne sadrže pečat.

3. Zaključak

654. Polazeći od svih argumenata koji su izneseni u kontekstu teza odbrane optuženog Dušana Jankovića, da je ovaj optuženi u kritičnom periodu bio degradiran i raspoređen na nižerazredne poslove MTS-a u okviru SJB Prijedor, te da je kritičnog 21.08.1992. godine bio na pomenu kod Milana Kukuća u Sreflijama, kao i dokaze koji ih navodno potkrjepljuju, Sud je zaključio da istima ne može pokloniti vjeru i da prezentirane teze odbrane, nisu izazvale razumnu sumnju u tezu i dokaze Tužilaštva.

655. Suprotno tezi odbrane, kako je ranije navedeno, Sud je zaključio i to prije svega na osnovu iskaza Svjedoka K-1 (potvrdio da je optuženi Dušan Janković bio zamjenik Sime Drljače), Ranka Mijića (potvrdio da je optuženi Dušan Janković bio zamjenik Sime Drljače, kao i da *Interventni vod* nije mogao biti korišten bez naredbe Sime Drljače), Luke Gnjatovića (potvrdio da je optuženi Dušan Janković bio zamjenik Sime Drljače i da je optuženi Dušan Janković vodio konvoj), Svjedoka KA-1 (potvrdio da je optuženi Dušan Janković bio *prvi do* Sime Drljače), Velimira Vrbičića (potvrdio da su Simo Drljača, optuženi Dušan Janković i Milutin Čado bili rukovodeći ljudi u SJB Prijedor i da je njemu, kao pripadniku *Interventnog voda*, jedne prilike optuženi Dušan Janković lično izdao naredbu) i Miljana Zubanovića (potvrdio da je optuženi Dušan Janković bio zamjenik Sime Drljače i nadređen Milutinu Čadi), da je optuženi Dušan Janković bio najviši policijski oficir u konvoju od 21.08.1992. godine, te da je upravo on komandovao i rukovodio kretanjem konvoja, kao i svim drugim događajima koji se vezuju za konvoj od 21.08.1992. godine, uključujući i prisilno preseljenje, pljačku i ubistva.

D. ŽELJKO STOJNIĆ

1. Uvod

656. Tokom postupka, odbrana optuženog Željka Stojnića bazirala se na tezi kako je 21.08.1992. godine, optuženi Željka Stojnić bio u pratnji konvoja, ali da je on od mjesta gdje je izvršeno razdvajanje, nastavio sa konvojem dalje prema Smetovima, kao i da je u pljački sudjelovao po naredbi Miroslava Paraša.

2. Ocjena dokaza

657. Tokom postupka, odbrana optuženog Željka Stojnića saslušala je više svjedoka koji su potvrdili da su optuženog Željka Stojnića vidjeli u Tukovima ili tokom kretanja konvoja.

658. Jedini svjedok koji je potvrdio eventualno prisustvo optuženog Željka Stojnića na Smetovima bio je Elvir Hadžimuratović.

659. Kada je riječ o ovom svjedoku i eventualnoj potvrdi teze odbrane optuženog Željka Stojnića, treba istaći da je on u svom kazivanju naveo kako je *možda* vidio optuženog Željka Stojnića na Smetovima, odnosno odgovarajući na postavljeno pitanje branioca optuženog Željka Stojnića, advokata Zlatka Kneževića, svjedok Elvir Hadžimuratović je rekao sljedeće: “... *mislim* da sam ga (Željka Stojnića) vidio u jednoj grupi vojnika, s tim da je, toliko me je bilo strah da sam jednostavno sestru uzeo za ruku, stavio torbu na rame i što prije se udaljio...”

660. Dakle jedini svjedok, koji potvrđuje tezu odbrane optuženog Željka Stojnića nije siguran da je na Smetovima vidio ovog optuženog. Na kraju, treba dodati i da je optuženi Željko Stojnić, dajući iskaz u kontekstu vlastite odbrane, istakao kako se on od mjesta razdvajanja uputio u pravcu Smetova sa ostatkom kolone.

661. Nadalje, treba istaći da se nasuprot dokaza odbrane (iskaz svjedoka Elvira Hadžimuratovića i iskaza optuženog Željka Stojnića) nalaze brojni iskazi svjedoka Tužilaštva, koji su za razliku od svjedoka Elvira Hadžimuratovića, koji je naveo da misli da je na Smetovima vidio optuženog Željka Stojnića, istakli da su sigurni da je optuženi Željko Stojnić bio u autobusu koji se sa izdvojenim muškarcima kretao u pravcu Korićanskih stijena, odnosno da je optuženi izjavio da će svi (uključujući i njega) završiti na Tunjici. Nadalje, kada je riječ o pljačkanju putnika, odbrana je kao dokaz ponudila jedino iskaz optuženog Željka Stojnića, koji je naveo da je pljačku vršio po naredbi Miroslava Paraša.

662. Ne baveći se posebno navodnom *naredbom* pretpostavljenog, Sud je prilikom utvrđivanja krivične odgovornosti optuženog Željka Stojnića u vezi sa pljačkom, imao u vidu revnost sa kojom je on izvršavao navodnu naredbu Miroslava Paraša, odnosno činjenicu da je prijetio da će, ukoliko putnici ne sakupe dovoljno novca i drugih vrijednih predmeta dijete, baciti u kanal (koju činjenicu su potvrdili Svjedok B i Sadik Suhonjić).

663. Na kraju, zaključak da navedeno ponašanje optuženog Željka Stojnića ne može ekskulpirati nikakva pojedinačna naredba, tim prije što je pljačkanje putnika, kako je prethodno istaknuto, bilo samo dio redovne pojave u konvojima sa civilima nesrbima iz 1992. godine, za koju je znao i koje je bio svjestan optuženi Željko Stojnić još i prije polaska konvoja od 21.08.1992. godine, iz Prijedora.

3. Zaključak

664. U okolnostima kada je odbrana ponudila iskaz samo jednog svjedoka i optuženog Željka Stojnića, pri čemu svjedok Elvir Hadžimuratović misli da je vidio optuženog Željka Stojnića na Smetovima i kad je za vrlo revnosnu pljačku putnika odbrana ponudila tezu da je

optuženi Željko Stojnić pljačku vršio po naredbi Miroslava Paraša, Sud nije mogao dati kredibilitet i pokloniti vjeru tezi odbrane, zbog čega ista nije mogla izazvati sumnju u dokaze Tužilaštva, kada je riječ o krivičnoj odgovornosti optuženog Željka Stojnića, za prinudno preseljenje, pljačku i ubistvo.

E. DOKAZI TUŽILAŠTVA U ODNOSU NA OPTUŽENOG MILORADA RADAKOVIĆA

1. Uvod

665. Tužilaštvo je tokom postupka tvrdilo da je optuženi Milorad Radaković zajedno sa ostalim optuženim (izuzev Dušana Jankovića) kao direktni izvršilac sudjelovao u ubistvu muškaraca iz konvoja od 21.08.1992. godine.

666. Nakon okončanja dokaznog postupka, Tužilaštvo je uložilo izmijenjenu optužnicu, kojom se optuženi Milorad Radaković tereti da je, sa namjerom da doprinese pogubljenju muškaraca izdvojenih iz konvoja, predao municiju za automatsku pušku pratiocima iz konvoja.

2. Ocjena dokaza

667. Navedenu tezu Tužilaštva, da je optuženi Milorad Radaković predao municiju za automatsku pušku pratiocima iz konvoja, potvrdili su Svjedok K-1 i Damir Ivanković.

668. Kako je u prethodnom dijelu presude istaknuto, Sud je poklonio vjeru iskazima navedenih svjedoka, međutim, Sud nije mogao utvrditi na osnovu kojih dokaza Tužilaštvo temelji tvrdnju da je optuženi Milorad Radaković, sa namjerom da doprinese ubijanju izdvojenih muškaraca, predao baš municiju nekom od pratilaca, niti da je ako je i predate navedena municija u ove svrhe zaista i korištena.

669. Dakle, ako se izuzme čin primopredaje najlon kese u kojoj, navedeni svjedoci navode da je bila municija, Tužilaštvo nije prezentiralo niti jedan jedini dokaz koji bi potvrđivao da je optuženi Milorad Radaković postupao sa namjerom da doprinese ubistvu, niti da je municija koja je bila predmet primopredaje zaista i korištena u ove svrhe.

670. Jedino što je Tužilaštvo ponudilo jeste zapravo mišljenje svjedoka Damira Ivankovića da je optuženi Milorad Radaković znao za koje svrhe će biti korištena navedena municija.

671. U svom kazivanju, svjedok Damir Ivanković nije naveo činjenice na kojim temelji svoj zaključak o svijesti optuženog, niti je potvrdio da je na Korićanskim stijenama, gdje je bio sa Mioraslavom Parašem, vidio kesu sa municijom koju je optuženi Milorad Radaković predao upravo, po svemu sudeći, Miroslavu Parašu.

672. Na kraju, u vezi sa pitanjem prinudnog preseljenja i pljačke, treba istaći da Tužilaštvo nije ponudilo dokaze koji bi potvrdili da je optuženi Milorad Radaković sudjelovao u pljački putnika iz konvoja od 21.08.1992. godine, niti je ponudilo dokaze da optuženi Milorad Radaković nije u svojstvu sanitetskog osoblja (sanitetlije) bio sa pripadnicima *Interventnog voda*, koji su vršili pratnju konvoja od 21.08.1992. godine.

3. Zaključak

673. Polazeći od detaljne analize predočenih dokaza a slijedom prethodno navedenih argumenata, Sud je zaključio da Tužilaštvo tokom postupka nije ponudilo dovoljno dokaza na kojima bi se mogao izvan svake razumne sumnje temeljiti zaključak da je optuženi Milorad Radaković krivično odgovoran za prinudno preseljenje, pljačku i ubistva ljudi iz konvoja od 21.08.1992. godine.

XI. Odstupanja između optužnice i presude i civilni status žrtava

A. Broj civilni status žrtava

674. Tokom postupka, predmet sporenja nije bio civilni karakter žrtava, a kad je riječ o samom broju stradalih, takođe nije bilo velikog razmimoilaženja.

675. Ipak, imajući u vidu da se radi o jednom od elemenata djela zločina protiv čovječnosti (da li su žrtve objekt zaštite u skladu sa odredbom člana 172. KZ BiH), odnosno o veoma bitnoj činjenici prilikom donošenja odluke o sankciji i utvrđivanju materijalne istine, Sud je bio dužan da analizira pitanje karaktera i broja žrtava.

676. Vezano za broj ali i status žrtava, tokom postupka uvedeno je nekoliko dokaza a gotovo svi svjedoci su davali svoje procjene o broju i statusu žrtava.

677. Tako je iz dokaza T-2 (*Vanredni izvještaj operativni br. 21/08 od 21.08.1992. godine*) vidljivo da su žrtve bili civili. Naime, u pomenutom izvještaju se između ostalog navodi: “... izvršila genocid nad civilima, ubijanjem na razne načine...”.

678. Nadalje, da su žrtve bili civili potvrđuju dokazi Tužilaštva T-161 (*Borbeni izvještaj Komande 1. krcjiškog korpusa brcj 44-1/314 od 22.08.1992. godine upućen Glavnom štabu Vcjske Republike Srpske*) i T-162 (*Redovni borbeni izvještaj Komande 1. krcjiškog korpusa brcj 44-1/315 od 22.08.1992. godine upućen Glavnom štabu Vcjske Republike Srpske*) iz kojih je vidljivo da se radi o licima koja su izdvojena iz konvoja sa izbjeglicama, odnosno da su u pitanju civili.

679. Konačno, među brojne svjedoke koji su potvrdili da je jedan dio konvoja krenuo iz Tukova a drugi dio iz logora Trnopolje i da su putnici u konvoju, odakle je izvršeno izdvajanje, bili civili, ubrajaju se Dragomir Marković, Boško Peulić, Živorad Pelengić, Milivoje Pavičić, Nenad Krejić, Ostoja Barišić, Slobodan Udovičić, Ljubiša Četić i Damir Ivanković.

680. Slijedom svih prethodno nabrojanih razloga i predočenih dokaza, Sud je zaključio da su lica koja su 21.08.1992. godine stradala na lokalitetu Korićanskih stijena bili civili.

681. Nadalje, kada je riječ o broju stradalih, treba istaći da su postojali dokazi koji potvrđuju da se broj stradalih kreće između jedne i dvije stotine.

682. Tako, između ostalog, iz dokaza Tužilaštva T-161 (*Borbeni izvještaj Komande 1. krajiškog korpusa brčj 44-1/314 od 22.08.1992. godine upućen Glavnom štabu Vcjske Republike Srpske*) i T-162 (*Redovni borbeni izvještaj Komande 1. krajiškog korpusa brčj 44-1/315 od 22.08.1992. godine upućen Glavnom štabu Vcjske Republike Srpske*) proizilazi da se radi o oko stotinu ubijenih.

683. Nasuprot navedenim dokazima, nalaze se iskazi svjedoka Čede Vukotića, Milana Komljenovića i Slobodana Udovičića, koji su potvrdili da je postojala informacija da se radi o oko dvije stotine ubijenih.

684. Konačno, dokazi Tužilaštva T-2 (*Vanredni izvještaj operativni br. 21/08 od 21.08.1992. godine*), T-168 (*Krivična pr.java CSB Barja Luka brčj 11-1/02-230- od 08.09.1992. godine upućena Osnovnom javnom tužilaštvu Barja Luka*), T-163 (*Dcpis CSB Barja Luka brčj 11-1/02-2-345 od 11.09.1992. godine upućen SJB Pr.jedor-načelniku*), T-164 (*Dcpis CSB Barja Luka brčj 11-1/02-2-345 od 01.09.1992. godine upućen SJB Pr.jedor-načelniku* kojim se prenosi naredba ministra unutrašnjih poslova Miće Stanišića) te svjedoci Dragomir Marković, Boško Peulić i Nenad Krejić, su između ostalog potvrdili da se radi o oko 150 ubijenih, pri čemu je svjedok Dragomir Marković napomenuo da je izbrojao preko 140 tijela, a da neka nije mogao izbrojati jer su bila nabacana.

685. Navode svjedoka Dragomira Markovića potvrđuje i dokaz Tužilaštva T-168 (*Krivična pr.java CSB Barja Luka brčj 11-1/02-230- od 08.09.1992. godine upućena Osnovnom javnom tužilaštvu Barja Luka*) iz kojeg proizilazi da je do tada izbrojano 140 tijela.

686. Dakle, imajući u vidu kako postoje dokazi da je na lokalitetu Korićanskih stijena stradalo oko 200 lica, te da iz više materijalnih dokaza i iskaza svjedoka proizilazi da je na

Korićanskim stijenama nastradalo oko 150 lica, sud je zaključio da je na navedenom lokalitetu, dana 21.08.1992. godine, ubijeno najmanje 150 muškaraca.

687. Konačno, kada je riječ o identitetu pojedinih lica (identitet svih stradalih nije utvrđen), nalazeći da je takav pristup daleko pregledniji, u prilogu presude se nalazi dodatak sa prikazom dokaza koji potvrđuju identite stradalih lica, pri čemu treba napomenuti da su prilikom uvođenja DNK izvještaja svoje mišljenje dali vještaci Miroslav Rakočević, Sabiha Silajdžić-Brkić, Ana Bilić, Nerin Sarajlić i Ewa Klonowska.

688. Polazeći od svih prethodno analiziranih dokaza, sud je utvrdio da je 21.08.1992. godine, iz konvoja koji se kretao iz pravca Banja Luke u pravcu Vlašića, kraj rijeke Ilomske iz konvoja izdvojeno i ubijeno najmanje 150 civila muškaraca.

B. MJESTO UBISTVA I NEXUS

689. Odbrana sad osuđenog Ljubiše Četića, između ostalih predložila je saslušanje svjedoka Želimira Kneževića, koji je na osnovu karte sa oznakom Zenica 1, istakao da se ubistvo desilo na mikrolokaciji koja se može označiti kao podnožje planine Runjavica, nedaleko od Marića stijena i iznad rijeke Ilomske.

690. Imajući u vidu takve navode Želimira Kneževića, ali i činjenicu da je navedeni lokalitet poznat pod nazivom Korićanske stijene u širem smislu, te da uopšteno govoreći, sam lokalitet na kojem je izvršeno ubistvo i koji je bio predmet opservacije i obilaska od strane Tužilaštva, odbrana i članova vijeća 02.06.2009. godine, nije sporan kao i da se termin Korićanske stijene koristi u većem broju materijalnih dokaza, to je Sud prihvatio, da se lokalitet na kojem je izvršeno ubistvo označi kao Korićanske stijene, odnosno onako kako je to navedeno u optužnici.

691. Nadalje, odbrana optuženo Željka Stojnića istakla je problem postojanja nexusa između širokorasprostranjenog i sistematičnog napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva na području Prijedora i ubistva ljudi iz konvoja koje se desilo na Korićanskim stijenama nekih 150 km dalje.

692. Naime, imajući u vidu veliku prostornu udaljenost, odbrana spori postojanje nexusa.

693. Razmatrajući navedeni prigovor odbrane, Sud je imao u vidu nekoliko važnih činjenica.

694. Ljudi koji su stradali na Korićanskim stijenama su iz Prijedora i okoline.

695. Ovi ljudi su se odlučili na odlazak iz Prijedora upravo zbog postojanja širokorasprostranjenog i sistematičnog napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva.

696. Nadalje, izdvojeni muškarci su ubijeni i pljačka je izvršena upravo za vrijeme dok se konvoj kretao, odnosno dok su ljudi bježali iz Prijedora.

697. Konačno, sva krivična djela koja se vezuju za konvoj, izvršena su od strane pripadnika *Interventnog voda*, odnosno jedinice čije je sjedište u Prijedoru i koja je djelovala u Prijedoru.

698. Dakle, imajući u vidu (1) da žrtve potiču iz Prijedora, (2) da je njihovo ubistvo izvršeno u trenutku kad su oni pokušali pobjeći iz Prijedora, (3) da je ubistvo izvršila jedinica čije je sjedište u Prijedoru, odnosno jedinica koja je vršila pratnju konvoja sa izbjeglicama i (4) koja je praktično sudjelovala u napadu na civilno stanovništvo sa područja Prijedora, Sud je zaključio da postoji nexus između širokorasprostranjenog i sistematičnog napada usmjerenog protiv civilnog stanovništva opštine Prijedor i djela koja se optuženim stavljaju na teret i koja se vezuju za konvoj od 21.08.1992. godine.

C. OPTUŽBE ZA NEZAKONITO ZATVARANJE

699. Optužnica protiv Zorana Babića, Milorada Radakovića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića obuhvata i navodno nezakonito zatvaranje.

700. Tačnije, prema mišljenju Tužilaštva, u činjenici što civili, tokom kretanja konvoja nisu imali mogućnost da slobodno izađu i napuste vozila, sadržani su elementi nezakonitog zatvaranja.

701. Kada je riječ o trajanju navodnog nezakonitog zatvaranja, važno je reći da je, prema kazivanju svjedoka, konvoj iz Tukova krenuo najranije 21.08.1992. godine u 10:00h, i da je na odredište (Smetove) stigao u kasnim popodnevnim satima (oko 19:00h).

702. Dakle, kretanje u vozilima je trajalo približno 9h.

703. Dalje, u situaciji kada je u pitanju veliki broj ljudi i vozila (oko 16 vozila sa oko 1.200), sasvim je logično da se neće praviti pauza i ljudi izlaziti iz vozila u skladu sa željama pojedinaca, već da će se periodično praviti pauze na kojima će putnicima biti omogućeno da se odmire i osvježe.

704. Upravo, takav je slučaj bio i sa konvojem od 21.08.1992. godine.

705. Pravljene su pauze, kojom prilikom su se putnici mogli odmoriti i osvježiti, međutim treba istaći da je veliki broj putnika bio uplašen pa se nije usudio da izađe iz vozila.

706. Dakle, nije postojala politika koja bi podrazumijevala lišenje slobode, nego je konvoj bio organizovan i vođen u skladu sa okolnostima koje su postojale i na način na koji je to bilo jedino moguće.

707. Nadalje, treba imati u vidu i činjenicu da su putnici, koji su krenuli konvojem od 21.08.1992. godine bili svjesni činjenice da prilikom kretanja konvoja neće biti pravljene pauze na osnovu pojedinačnih zahtjeva putnika već da će se periodično praviti pauze, prilikom kojih će svi putnici imati priliku da se odmore i osvježe.

708. Dakle, u ovakvim postupcima optuženih, Sud nije utvrdio da su ostvareni elementi nezakonitog zatvaranja.

709. Dodatno, Tužilaštvo pored činjenice što nije dokazalo postojanje nezakonitog zatvaranje, nije dokazalo ni da je u okviru udruženog zločinačkog poduhvata postojala namjera da se ljudi u konvoju tokom kretanja konvoja nezakonito zatvore.

710. Konačno, treba imati u vidu da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić oglašeni krivim za prinudno preseljenje te da je u kontekstu prinudnog preseljenje, dok isto traje, sasvim logično da oštećeni nemaju mogućnost da napuste vozila kojim se vrši njihov prijevoz.

711. Dakle, ne baveći se izuzetcima, a imajući u vidu da su periodično pravljene pauze (što su potvrdili brojni svjedoci), da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić oglašeni krivim za prinudno preseljenje, te dužinu kretanja konvoja (oko 9h), Sud nije utvrdio da je Tužilaštvo (ako takva mogućnost uopšte postoji) dokazalo nezakonito zatvaranje civila u konvoju od 21.08.1992. godine, kao i da je isto bilo obuhvaćeno planom udruženog zločinačkog poduhvata, pa slijedom tih zaključaka nije oglasilo krivim Zorana Babića, Milorada Radakovića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića za krivično djelo iz člana 172. stav 1. tačka e) KZ BiH.

**D. OPTUŽBE ZA DRUGA NEHUMANA DJELA UČINJENA U NAMJERI NANOŠENJA VELIKE
PATNJE ILI OZBILJNE FIZIČKE ILI PSIHIČKE POVREDE ILI NARUŠENJA ZDRAVLJA**

712. Pored optužbi za progon putem ubistava, pljačke, prisilnog preseljenja i nezakonitog zatvaranja Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Babić i Željko Stojnić se optužnicom Tužilaštva terete i za druga nečovječna djela učinjena u namjeri nanošenja velike

patnje ili ozbiljne fizičke ili psihičke povrede i narušenja zdravlja iz člana 172. stav 1. tačka k) KZ BiH.

713. Prema optužnici, elementi navedenih djela se ogledaju u boravku civila, uključujući i djecu, u vozilima koja su izložena suncu, pod ceradom, bez dovoljno prostora, vazduha, vode, hrane i mogućnosti da obave fiziološka potrebe.

714. U određenim okolnostima, boravak u opisanim uslovima može biti okvalifikovan kao druga nehumana djela iz člana 172. stav 1. tačka k) KZ BiH, međutim, prije svega treba imati u vidu vremenski period kroz koji su civili boravili u opisanim uslovima.

715. Kako je ranije rečeno, konvoj se kretao približno 9h, pa su opisani uslovi toliko i trajali.

716. Nadalje, kada je riječ o pretrpanosti u vozilima, treba se prisjetiti iskaza pojedinih svjedoka (npr. Svjedok KO-5) koji su potvrdili da je određen broj ljudi koji su krenuli iz Trnopolja prešao u vozila koja su krenula iz Tukova. Takođe, vozači i pratioci su prilikom pauza dozvoljavali da se ljudi iz konvoja napiju vode a pojedini vozači su čak dodavali vodu u vozila.

717. Dakle, kada je riječ o kretanju i uslovima u konvoju, činjenica je da su uslovi bili loši, da su ljudi prevoženi vozilima koja nisu namijenjena za transport ljudi (kamionima), da u tim vozilima nije bilo dovoljno zraka, da su vozila bila pretrpana te da nije bilo dovoljno hrane, međutim, kako je već rečeno, mora se imati u vidu da se radilo o konvoju i da je cjelokupni postupak trajao približno devet sati.

718. U tim uslovima nije očekivati da će biti osiguran obrok, niti uspostavljen sistem vodosnabdijevanja. Pravljene su pauze za odmor i osvježenje prilikom kojih su civili, mada lošim uslovima, mogli zadovoljiti fiziološke potrebe.

719. Dakle, postoje dokazi koji potvrđuju da su civili boravili u lošim uslovima, ali takvi uslovi su trajali relativno kratko (9h) tako da se ne može zaključiti da su oni po svojoj težini i intenzitetu ostvarili obilježja krivičnog djela iz člana 172. stav 1. tačka k) KZ BiH.

720. Dodatno, sve okolnosti upućuju na zaključak da su loši uslovi transporta rezultat loše organizacije konvoja a ne da se radilo o smišljenom, u okvir udruženog zločinačkog poduhvata zamišljenom, držanju ljudi u uslovima koji bi za posljedicu imali nanošenje velike patnje ili ozbiljne fizičke ili psihičke povrede ili narušenje zdravlja.

721. Na kraju, kada je riječ o traumi i strahu kojima su bila izložena prije svega djeca (*“... čak izvodeći civila muškarca iz vozila prisiljavajući mu pištolj na glavu i prijeteci da će ga ubiti i da će malo djetete baciti u karjon ukoliko od civila iz vozila ne sakupi što više navedenih vrjednosti, čime se civilima a naročito djeci nanosili velike patnje i ozbiljne fizičke i psihičke povrede i narušerje zdravlja... ”³¹⁾), treba napomenuti da se radilo o postupcima pojedinaca koji su učinjeni u kontekstu pljačke, što samo po sebi opovrgava tezu Tužilaštva o smišljenom uspostavljanju uslova koja bi za cilj imali nanošenje velike patnje ili ozbiljne fizičke ili psihička povrede ili narušenje zdravlja.*

722. Dakle, imajući u vidu činjenicu da opisanim radnjama nisu ostvareni elementi krivičnog djela iz člana 172. stav 1. tačka k) KZ BiH, te da nema dokaza koji potvrđuju da je izvršenje navedenog djela bilo obuhvaćeno planom udruženog zločinačkog poduhvata, to Sud optužene Zorana Babića, Milorada Radakovića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića nije oglašio krivim za izvršenje navedenog krivičnog djela.

XII. ODMJERAVANJE SANKCIJE

A. KAZNA MORA BITI SRAZMJERNA TEŽINI DJELA ZA KOJA SU ZORAN BABIĆ, MILORAD ŠKRBIĆ, DUŠAN JANKOVIĆ I ŽELJKO STOJNIĆ OGLAŠENI KRIVIM.

1. Društvena osuda kažnjivog ponašanja optuženih

723. Prilikom odmjeravanja kazne za lica koja su oglašena krivim za djela ratnih zločina, naročito treba imati u vidu da izrečena kazna, koja između ostalog treba održavati osudu od strane zajednice, mora biti promatrana u kontekstu činjenice da se radi o zločinima u skladu sa međunarodnim pravo. Dakle, izrečena kazna u sebi mora imati dvije komponente kada se govori o društvenoj osudi.

724. Prvu komponentu čine društvene vrijednosti koje su opšteprihvaćene u okvirima Bosne i Hercegovine, te pravnu tradiciju koja se već duži vremenski period razvijala na ovim područjima.

725. Drugu komponentu predstavlja činjenica, da se radi o djelima koja su zbog svoje težine i surovosti dovela do toga da se na planetarnom nivou definiše skup kažnjivog ponašanja.

726. Prilikom odmjeravanja sankcije, dakle mora se uzeti u obzir upravo činjenica da se za kažnjavanje ovakvog ponašanja zalaže cjelokupna Međunarodna zajednica, tako da izrečena

³¹ Opis iz optužnice, strana 4.

kazna mora u sebi sadržavati ne samo vrijednosti koje su dominantne na lokalnom nivou, već i vrijednosti za čiju se promociju zalaže cijeli svijet.

2. Namjera da se na učinioce utiče da u buduće ne čine krivična djela i da se na ostale utiče da ne čine krivična djela

727. Priroda krivičnih djela iz oblasti ratnih zločina, posebno ako se ona posmatraju u svjetlu današnje prakse, odnosno situacije da se predmeti ratnih zločina procesuiraju dugi niz godina nakon okončanja neprijateljstava, je složena.

728. Naravno, idealno bi bilo kada bi se učiniooci ratnih zločina krivično gonili neposredno nakon izvršenja djela, a posebno prije prestanka neprijateljstava.

729. Nažalost ovaj predmet se odnosi na učinioce koji su procesuirani tek nakon prestanka neprijateljstava.

730. Polazeći od tih okolnosti sud je uzeo u obzir činjenicu da su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić prije izvršenja djela koja su bila predmetom ovog postupka vodili primjeran život i da do sada nisu osuđivani.

731. Takođe vijeće je imalo u vidu da će, ako se uzme u obzir ponašanje optuženih prilikom izvršenja krivičnog djela, izrečene kazne u konačnici uticati i na treća lica da ne vrše krivična djela.

3. Namjera da se utiče na svijest građana o pogibeljnosti krivičnih djela i opravdanosti kažnjavanja učinitelja

732. Glavna osobina krivičnih djela iz oblasti ratnih zločina jeste da u vrijeme njihovog izvršenja vlada pretpostavka, odnosno atmosfera nekažnjivosti.

733. Zbog ovih razloga često se dešava da se kroz dugi vremenski period ponavljaju određena djela.

734. Ipak, kada se radi o predmetima ovakve prirode, posebno je važno da se prilikom odmjeravanj sankcije stavi do znanja da je revanšizam i osveta suprotna odredbama međunarodnog prava, odnosno da je argument *tu quoque*, potpuno neprihvatljiv.

735. Dakle, prilikom odmjeravanja sankcije za optužene Zorana Babića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića, sud je posebno imao u vidu da se oni prilikom, izvršenja djela koja im se stavljaju na teret nisu rukovodili pomenutim načelom, pri čemu su se ipak složili sa cjelokupnim sistemom kažnjivog ponašanja, odnosno činjenja zločina.

4. Stepen krivice

736. Prihvatanjem doktrine udruženog zločinačkog poduhvata, optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić su dobili status izvršilaca u skladu sa pozitivnim propisima.

737. Međutim, kako bi se napravila nužna i pravedna distinkcija, uveden je i pojam neposrednog izvršioca kojim terminom se označava lice koje je i fizički izvršilo zločin.

738. U konkretnom slučaju, optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić su neposredno izvršili djelo za koje su oglašeni krivim.

739. Dakle, to aktivno učešće optuženih, imajući u vidu da su optuženi po naredbi izvršili streljanje preko 150 civila, muškaraca, u dovoljnoj mjeri je doprinijelo održavanju i funkcionisanju uspostavljenog kriminalnog sistema, da bi njihov doprinos bio okarakterisan kao značajan, a oni oglašeni krivim.

740. Dakle, optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić su oglašeni krivim da su izvršili djela koja im se stavljaju na teret, pri tom ovaj Sud je smatrao da je stepen njihove krivice toliki da bi zahtijevao posebno strogo kažnjavanje.

5. Pobude i okolnosti iz kojih je djelo izvršeno

741. Tokom cjelokupnog postupka odbrana je pokušavala da održi tezu kako su se optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić zatekli u pratnji konvoja, te da su neki od njih postupili po naredbi te učestvovali u streljanju, dok su drugi bazirali svoju odbranu na tom da uopšte nisu ni išli u pratnji konvoja, što ni u kom slučaju nisu dokazali.

742. Sud je van razumne sumnje utvrdio da u konkretnom slučaju na strani optuženih postoji visok stepen odgovornosti za počinjeno krivično djelo, iz razloga što su optuženi postupili sa direktnim umišljajem, odnosno optuženi su bili svjesni da svojim postupanjem čine krivično djelo, i htjeli su njegovo izvršenje.

743. Iako je za krivično djelo protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom, zapriječena i kazna dugotrajnog zatvora, Sud je u ovom slučaju izrekao, imajući u vidu težinu posljedica.

744. U konkretnom slučaju Sud je imao u vidu sljedeće elemente koji se inače cijene prilikom određivanja visine kazne:

745. Prilikom odlučivanja o visini kazne Sud je najprije razmatrao način na koji se odlukom može uticati na zaštitu društva od vinih optuženih, što predstavlja značajan faktor pri utvrđivanju odgovarajuće kazne.

746. Politika zaštite zavisi od prirode krivičnog djela i držanja optuženog. Zaštita društva često podrazumijeva duge kazne zatvora kako bi se društvo zaštitilo od neprijateljskog, razbojničkog ponašanja vinih optuženih.

747. Ovaj faktor je važan i relevantan kada se vini optuženi smatra opasnim po društvo.

748. Pored činjenice da optuženi treba da se odgovarajućom kaznom u dovoljnoj mjeri odvrate od toga da ikada i pomisle da ponovo učestvuju u takvim zločinima, Sud je prilikom donošenja odluke imao u vidu i lica koja se u budućnosti nađu u sličnim situacijama, koja treba isto tako da se odvrate od upuštanja u takva krivična djela.

749. Iako su posljedice ovih krivičnih djela nesagledive i trajne, Sud smatra da će se ovakvom kaznom doprinijeti podizanju svijesti o posljedicama i kažnjivosti ovakavih zločina, odnosno pravednosti kažnjavanja učinitelja.

6. Lične prilike optuženih i njihovo držanje tokom postupka

750. Prilikom odmjeravanja kazne optuženim Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić, Sud je cijenio i lične prilike optuženih, kao i njihovo držanje tokom ovog postupka.

751. Tako je Sud kada je u pitanju optuženi Zoran Babić imao u vidu njegovo zdravstveno stanje, koje se ogleda u činjenici da je optuženi Zoran Babić

752. Za optuženog Milorada Škrbića, Sud je prilikom odmjeravanja kazne imao u vidu činjenicu da je on, nakon što je izvršeno strijeljanje izdvojenih muškaraca, noć proveo čuvajući i štiteći civile u pokvarenom autobusu.

753. Kada je riječ o optuženom Dušanu Jankoviću, Sud je imao u vidu činjenicu da se isti, poput svih optuženih držao izuzetno korektno, zahvaljujući kojoj činjenici je postupak proveden na veoma efikasan način, kao i da je u momentu objavljivanja presude imao šezdeset godina, tako da izrečena kazana dugotrajnog zatvora za njega, praktično predstavlja, doživotnu zatvorsku kaznu.

754. Na kraju, kada je riječ o optuženom Željku Stojniću, Sud je cijenio njegovo korektno držanje tokom postupka te činjenicu da je ovaj optuženi u vrijeme izvršenja bio mlade

punoljetno lice, tako da se istom, primjenom odredbe člana 42b. stav 3. KZ BiH ne može izreći kazna dugotrajnog zatvora.

B. ZAKLJUČAK

755. Polazeći od svih iznesenih, kumulativno posmatranih razloga, sud je utvrdio da na strani optuženih Zorana Babića, Milorada Škrbića, Dušana Jankovića i Željka Stojnića postoje okolnosti koje su propisane odredbom člana 48. KZ BiH, kao i druge okolnosti koje utiču na vrstu i visinu kazne, tako da je naročito cijenio stepen odgovornosti, pobude iz kojih je djelo učinjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra, kao i okolnosti pod kojim je djelo učinjeno. Također, Sud se pri odlučivanju o visini kazne osvrnuo i na raniji život optuženih, njihove osobne prilike, te držanje u toku ovog postupka, odnosno, Sud je cijenio i otežavajuće i olakšavajuće okolnosti na strani optuženih, koje se odnose na funkciju koju su obnašali u okviru SJB Prijedor i *Interventnog voda*, te činjenicu da su bili jako upućeni u zbivanja u Prijedor tokom 1992. godine, koje okolnosti su u svakom slučaju imale negativan uticaj po optužene prilikom odmjeravanja, izrečenih kazni.

XIII. IMOVINSKOPRAVNI ZAHTJEVI I TROŠKOVI KRIVIČNOG POSTUPKA

756. Imajući u vidu činjenicu da su svi optuženi lošeg imovnog stanja i da je pojedinim jedino redovno primanje penzija, te da bi u slučaju da ih Sud obaveže da nadoknade troškove krivičnog postupka, bilo dovedeno u pitanje njihovo izdržavanje, Sud je u skladu sa odredbom člana 188. stav 4. ZKP BiH, odlučio da ih oslobodi obaveze da nadoknade troškove krivičnog postupka.

757. Sud se, prilikom upućivanja preživjelih i porodica poginulih na parnicu radi ostvarivanja eventualnog imovinskopravnog zahtjeva, rukovodio činjenicom da podaci iz krivičnog postupka ne pružaju pouzdan osnov za potpuno ili djelimično presuđenje, kako to predviđa odredba člana 198. stav 2. ZKP BiH.

Zapisničar

Emil Pinkas

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Minka Kreho

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude može se izjaviti žalba koja se podnosi Apelacionom odjeljenju Suda u roku od 15 (petnaest) dana od prijema pismenog otparvka iste.

XIV. DODATAK 1 (IZVEDENI DOKAZI)

A. DOKAZI TUŽILAŠTVA

1. Svjedoci

1. Boško Peulić,
2. Milan Komljenović,
3. Čedo Vukotić,
4. Živorad Pelengić,
5. Radovan Đukarić,
6. Slobodan Udovičić,
7. optuženi Zoran Babić,
8. Drago Slavnić,
9. Nenad Krejić,
10. Melisa Bajrić,
11. Svjedok A,
12. Milivoje Pavičić,
13. Dragomir Marković,
14. Nebojša Pantić,
15. Svjedok B,
16. Jevto Janković,
17. Jusuf Žerić,
18. Vlado Beben,
19. Svjedok KS-1,
20. Svjedok KS-2,
21. Ostoja Barišić,
22. Munib Sivac,
23. Svjedok K-1,
24. Hakija Elezović,
25. Nedžad Bašić,
26. Sadik Suhonjić,
27. Bekir Mujagić,
28. Husein Jakupović,
29. Berislav Herceg,
30. Svjedok KO-12,
31. optuženi Damir Ivanković,

32. optuženi Gordan Đurić,
33. Hasan Elkaz,
34. Ranko Mijić,
35. Svjedok KO-5,
36. Ferid Kovačević,
37. Enes Džaferagić,
38. Svjedok K-3,
39. Svjedok KO-7,
40. Erna Kadirić,
41. Šefik Šanta,
42. Luka Gnjatović,
43. Vitomir Lakić,
44. Svjedok KO-8,
45. Edin Mujadžić,
46. Svjedok KO-15,
47. Savo Krejić,
48. Svjedok KA-1,
49. Miljan Zubanović,
50. Velimir Vrabičić,
51. Said Grabić,
52. Svjedok KO-18.

2. Vještaci

1. Elwira Ewa Klonowska,
2. Nermin Sarajlić,
3. Ana Bilić,
4. Miroslav Rakočević,
5. Sabiha Silajdžić Brkić.

3. Materijalni dokazi

1. Zapisnik o saslušanju svjedoka Boška Peulića od 27.03.2008. godine br. KT-RZ-48/06;
2. Vanredni izvještaj; operativni br. 21/8, Komanda 22. LPBR od 21.06.1992.godine;
3. Zapisnik o saslušanju svjedoka Milana Komljenovića od 27.03.2008. godine br. KT-RZ-48/06;
4. Rokovnik;
5. Zapisnik o saslušanju svjedoka Čede Vukotića br. KT-RZ-48/06 od 28.03.2009.godine;

6. Zapisnik o saslušanju svjedoka Živorada Pelengića br.KT-RZ-48/06 od 28.03.2009.godine;
7. Zapisnik o saslušanju svjedoka Radovana Đukarića br. KT-RZ-48/06 od 25.03.2009.godine;
8. Zapisnik o saslušanju svjedoka Slobodana Udovičića br.KT-RZ-48/06 od 28.03.2008.godine;
9. Zapisnik o saslušanju svjedoka Zorana Babića od 27.04.2006.godine br. KT-RZ-48/06;
10. Zapisnik o saslušanju svjedoka Drage Slavnića od 03.04.2005.godine br. KT-RZ-48/06;
11. Zapisnik o saslušanju svjedoka Nenada Krejića od 27.03.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
12. Zapisnik o saslušanju svjedoka Melise Bajrić od 18.07.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
13. Zapisnik o saslušanju svjedoka A od 06.04.2006.godine br. KT-RZ-48/06;
14. Zapisnik o saslušanju svjedoka Milivoja Pavičića od 24.04.2006.godine br. KT-RZ-48/06;
15. Zapisnik o saslušanju svjedoka Dragomira Markovića od 19.05.2008.godine br. Kt-RZ-48/06;
16. Zapisnik o saslušanju svjedoka Nebojše Pantića od 07.05.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
17. Zapisnik o saslušanju svjedoka B od 13.03.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
18. Zapisnik o saslušanju svjedoka Jevte Jankovića od 07.05.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
19. Zapisnik o saslušanju svjedoka Jusufa Žerića od 22.10.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
20. Zapisnik o saslušanju svjedoka Vlade Bebena od 04.04.2006.godine br. KT-RZ-48/06;
21. Zapisnik o saslušanju Svjedoka KS-1 od 26.03.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
22. Zapisnik o saslušanju Svjedoka KS-1 od 13.08.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
23. Zapisnik o saslušanju Svjedoka KS 2 od 26.03.2008.godine;
24. Zapisnik o saslušanju Svjedoka KS 2 od 13.08.2008.godine;
25. Zapisnik o saslušanju Svjedoka KS 2 od 09.07.2008.godine;
26. Zapisnik o saslušanju svjedoka Ostoje Barišića od 25.03.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
27. Zapisnik o saslušanju svjedoka Muniba Sivca od 15.07.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
28. Zapisnik o saslušanju svjedoka K 1 od 26.06.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
29. Zapisnik o saslušanju svjedoka K 1 od 30.10.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
30. Zapisnik o saslušanju svjedoka Hakije Elezovića od 06.04.2006.godine br. KT-RZ-48/06;

31. Zapisnik o saslušanju svjedoka Nedžada Bašića od 26.03.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
32. Zapisnik o saslušanju svjedoka Sadika Suhonjića od 05.04.2006.godine br. KT-RZ-48/06;
33. Zapisnik o saslušanju svjedoka Bekira Mujagića od 12.03.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
34. Zapisnik o saslušanju svjedoka Huseina Jakupovića od 12.06.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
35. Zapisnik o saslušanju svjedoka Berislava Hercega od 15.05.2008.godine br. KT-RZ-48/06;
36. Zapisnik o saslušanju Svjedoka KO-12 br. KT-RZ-48/06 od 17.10.2008.godine;
37. Zapisnik o saslušanju svjedoka (optuženog) Damira Ivankovića od 16.06.2009.godine br. KT-RZ-48/06;
38. A, B i C-3 fotografije;
39. Zapisnik o saslušanju svjedoka Gordana Đurića od 03.07.2009.godine br. KTA-RZ-120/07;
40. Zapisnik o saslušanju svjedoka Hasana Elkaza od 16.10.2008. godine;
41. Zapisnik o saslušanju svjedoka Ranka Mijića od 25.03.2008.godine i od 04.12.2008.godine;
42. Zapisnik o saslušanju Svjedoka KO-5 od 16.07.2008.godine;
43. Zapisnik o saslušanju svjedoka Ferida Kovačevića od 20.10.2009.godine;
44. Zapisnik o saslušanju svjedoka Enesa Džaferagića od 15.08.2009.godine;
45. Zapisnik o saslušanju Svjedoka K-3 od 18.12.2009.godine;
46. Zapisnik o saslušanju optuženog Gordana Đurića kao svjedoka od 31.08.2009.godine;
47. Zapisnik o saslušanju zaštićenog Svjedoka KO-7;
48. Zapisnik o saslušanju svjedoka Erne Kadirić od 24.12.2009.godine;
49. Zapisnik o saslušanju svjedoka Šefika Šanta od 17.07.2008.godine;
50. Zapisnik o saslušanju svjedoka Luke Gnjatovića od 21.03.2006.godine;
51. Zapisnik o saslušanju svjedoka Vitomira Lakića od 22.03.2006.godine;
52. Zapisnik o saslušanju Svjedoka KO-8 od 16.07.2008.godine;
53. Zapisnik o saslušanju svjedoka Edina Mujadžića od 14.07.2008.godine;
54. Izvod iz MKU Envera Arifagića;
55. Izvod iz MKU Rasima Avdića;
56. Izvod iz MKU za Šerifa Bajrića;
57. Izvod iz MKU za Zarifa Bašića;

58. Izvod iz MKU za Rasima Bašića;
59. Izvod iz MKU za Nihada Bešića;
60. Izvod iz MKU za Suvada Bešlagića;
61. Izvod iz MKU za Besima Čauševića;
62. Izvod iz MKU za Hilmiju Ćustića;
63. Izvod iz MKU za Ismeta Ćustića;
64. Izvod iz MKU za Admira Dergića;
65. Izvod iz MKU za Edina Elezovića;
66. Izvod iz MKU za Emira Elezovića;
67. Izvod iz MKU za Hajrudina Elezovića;
68. Izvod iz MKU za Jasima Fazlića;
69. Izvod iz MKU za Mirsada Fazlića;
70. Izvod iz MKU za Kemala Garibovića;
71. Izvod iz MKU za Osmana Hasanagića;
72. Izvod iz MKU za Ismeta Hirkića;
73. Izvod iz MKU za Rifeta Hirkića;
74. Izvod iz MKU za Midheta Hodžića;
75. Izvod iz MKU za Ahmeta Hodžića;
76. Izvod iz MKU za Hajru Ičića;
77. Izvod iz MKU za Armina Jakupovića;
78. Izvod iz MKU za Sakiba Kljajića;
79. Izvod iz MKU za Himzu Marošlića;
80. Izvod iz MKU za Ejuba Medića;
81. Izvod iz MKU za Asmira Memića;
82. Izvod iz MKU za Idriza Muratčehajića;
83. Izvod iz MKU za Nihada Memića;
84. Izvod iz MKU za Huseina Mujkanovića;
85. Izvod iz MKU za Senada Mujkanovića;
86. Izvod iz MKU za Mehmeda Muratčehajića;
87. Izvod iz MKU za Bajazida Saldumovića;
88. Izvod iz MKU za Nedžada Zulića;
89. Izvod iz MKU za Šerifa Blaževića;
90. Rješenje Osnovnog suda u Prijedoru o proglašenju Šerifa Blaževića za umrlog;
91. Zapisnik Osnovnog suda u Prijedoru o proglašenju Šerifa Blaževića za umrlog;
92. Izvod iz MKU za Fadila Blaževića;

93. Rješenje Osnovnog suda u Prijedoru o proglašenju Fadila Blaževića za umrlog;
94. Zapisnik Osnovnog suda u Prijedoru o proglašenju Fadila Blaževića za umrlog;
95. Izvod iz MKU za Almira Fazlića;
96. Rješenje Osnovnog suda u Prijedoru o proglašenju Almira Fazlića za umrlog;
97. Zapisnik Osnovnog suda u Prijedoru o proglašenju Almira Fazlića za umrlog;
98. Izvod iz MKU za Seida Vehabovića;
99. Izvod iz MKU za Edina Fazlića;
100. Izvod iz MKU za Elvina Kaukovića;
101. Izvod iz MKU za Ahmu Krkića u predmetu Ivanković (glasi na Ahmet);
102. Zapisnik o pregledu leševa na lokalitetu Korićanske stijene (T56);
103. Fotokopija fotodokumentacije ostataka kostiju pronađenih na Korićanskim stijenama;
104. Fotokopija dokumentacije ostataka ljudskih tijela na Korićanskim stijenama;
105. Fotokopije Fotografije;
106. Spisak vodova za intervenciju;
107. Spisak pripadnika milicije Prijedor,
108. Obračun ličnog dohotka;
109. Izvještaj o prekovremenom radu pripadnika SJB Prijedor na engleskom jeziku;
110. Spisak pripadnika rezervnog sastava;
111. Spisak zaposlenih pripadnika rezervnog sastava za juli 1992.godine;
112. Spisak nezaposlenih pripadnika za juli 1992.godine;
113. Prigovor na obračun ličnog dohotka Miroslava Paraša;
114. Spisak ovlaštenih radnika SJB Prijedor od 13.08.1992.godine(Dokaz Haškog Tribunala ovjerene kopija);
115. Fotokopija pečat haškog tribunala- Spisak radnika SJB Prijedor;
116. Spisak nezaposlenih pripadnika SJB Prijedor (MKSJ dokaz);
117. Spisak rezervnog sastava pripadnika SJB Prijedor za septembar 1992.godine (MKSJ dokaz);
118. Spisak vojnih obveznika pripadnika SJB Prijedor od septembra (MKSJ dokaz);
119. Originalna vojna knjižica Zorana Babića;
120. Ovjerena fotokopija prijave na konkurs MUP –a RS na ime Zorana Babića;
121. Ovjerena kopija uvjerenja za Zorana Babića- Ministarstvo odbrane Prijedor;
122. Zahtjev za izdavanje uvjerenja na ime Zorana Babića;
123. Uvjerenje za Zorana Babića, upućen na praktični dio nastave u SJB Prijedor;
124. Svjedočanstvo o završenom kursu Zorana Babića;

125. Uvjerenje o položenom stručnom ispitu Zorana Babića;
126. Rješenja MUP Sarajevo, na ime Zorana Babića, raspoređen u CJB Prijedor;
127. Ovjerena fotokopija personalnog upitnika Zorana Babića;
128. Rješenje MUP Sarajevo RS od 20.10.1995. godine, o unaprjedenju Zorana Babića;
129. Uvjerenje MO Prijedor 04.12.2002. godine, da je Zoranu Babiću priznato učešće u ratu;
130. Rješenje FOND PIO RS, filijala Prijedor od 26.03.2004. godine;
131. Rješenje MUP RS od 13.05.2004. godine;
132. Fotografija pripadnika JNA, Zorana Babića;
133. Matični i jedinični karton za Zorana Babića; Rješenje Odjel za boračku zaštitu, za Milorada Radakovića od 12.11.2002. godine;
134. Ovjerena kopija, matični karton za Milorada Radakovića; Ovjerena kopija, matični i jedinični karton Milorada Škrbića;
135. Originalna vojna knjižica Ljubiše Četića;
136. Akt SB Banja Luka od 12.02.2004.godine sa zapisnikom o ekshumaciji;
137. Kopiju fotodokumentacija MUP-a Bihać o ekshumaciji 4 NN tijela od 03.10.2003.godine;
138. Izvještaj o obdukciji za Seida Vehabovića;
139. Izvještaj o obdukciji za Edina Fazlića;
140. Zapisnik o reobdukciji za Elvina Kaukovića;
141. Zapisnik o reobdukciji za Ahmeda Krkića;
142. Rješenje centra službe bezbjednosti 17.06.1992.godine a na ime Dušana Jankovića;
143. Upitnik matične agencije za Dušana Jankovića od 29.12.1992.godine Prijedor;
144. Rješenje MUP Bijeljina na ime Dušana Jankovića od 27.10.1993.godine;
145. Rješenje MUP-a Sarajevo RS od 03.11.1993.godine na ime Dušana Jankovića;
146. Rješenje MUP-a RS Sarajevo od 27.12.1993.godine na ime Dušana Janković;
147. Rješenje MUP-a RS Sarajevo na ime Dušana Jankovića od 27.05.1994.godine;
148. Personalni upitnik MUP-a na ime Dušana Jankovića od 15.10.1994.godine gdje je označen kao komandir MUP-a;
149. Personalni upitnik MUP-a SJB Prijedor od 19.10.1995.godine na ime Dušana Jankovića;
150. Rješenje o utvrđivanju čina od 20.10.1995.godine a odnosi se na Dušana Jankovića;

151. Rješenje RS MUP-a Bijeljina na ime Dušana Jankovića od 24.04.1996.godine;
152. Rješenje MUP-a RS o unapređenju u viši čin Dušana Jankovića od 1997.godine;
153. Uvjerenje MUP-a CJB Prijedor od 14.04.1997.godine na ime Dušana Jankovića;
154. Ukaz o dodjeli odlikovanja na ime Dušana Jankovića(haški dokaz);
155. Dopunu podataka po ukazu o dodjeli odlikovanja sa datumom 26.04.1995.godine(haški dokaz) i u ovom dokazu je pomenuto ime Dušan Janković;
156. Odlikovanje ordena Miloš Obilić;
157. Matični karton i jedinični karton na ime Dušana Jankovića;
158. Rješenje MUP-a RS od 01.09.1990.godine na ime Željko Stojnić;
159. Rješenje MUP-a RS Sarajevo od 01.10.1994.godine na ime Željko Stojnić;
160. Personalni upitnik MUP-a SJB Prijedor na ime Željka Stojnića od 14.09.1995.godine;
161. Prijedlog o vanrednim unapređenju MUP-a Prijedor na ime Željka Stojnića od 23.10.1995.godine;
162. Rješenje o vandrednom unapređenju na ime Željko Stojnić od 20.10.1995.godine;
163. Matični i jedinični karton SJB Prijedor na ime Željko Stojnić;
164. Borbeni izvještaj Komande prvog krajiškog korpusa od 28.02.1998.godine;
165. Redovni borbeni izvještaj Komande prvog krajiškog korpusa od 22.08.1992.godine;
166. Depeša od 01.09.1992.godine SJB Prijedor;
167. Depeša CJB Banja Luka od 11.09.1992.godine(haški dokaz);
168. Depeša CJB Banja luka 14.09.1992.godine (haški dokaz);
169. Depeša SJB Banja Luka od 07.10.1992.godine (haški dokaz);
170. Šifrovana depeša SJB Banja luka od 13.10.1992.godine (haški dokaza);
171. Krivična prijava o nepoznatim izvršiocima SJB Banja Luka 08.09.1992.godine (haški dokaz);
172. Prijedlog za preduzimanje određenih istražnim radnjama Banja Luka od 08.09.1992.godine (haški dokaz);
173. Akt Osnovnog sudu Banja Luka od 24.09.1992.godine(haški dokaz);
174. Zahtjev Osnovnog javnog tužilaštva Banja Luka o 30.09.2009.godine;
175. Akt komande prvog krajiškog korpusa od 16.10.2009.godine (haški dokaz);
176. Upustvo o organizovanju i djelovanju srpskog naroda 19.12.1992.godine (haški dokaz);

177. Službeni glasnik RS-a sa Odlukom o strateškim ciljevima srpskog naroda 09.05.1992.godine;
178. Naredba načelnika SJB Prijedor iz 1992.godine;
179. Depeša SJB Banja Luka od 21.08.1992.godine;
180. Informacija o provođenju zaključaka i odluka izvršnog odbora Prijedor SJB Prijedor od 03.09.1992.godine (haški dokaz);
181. Izvještaj o radu SJB Prijedor iz januara 1993.godine (haški dokaz);
182. Izvod iz kaznene evidencije Damira Ivankovića od 04.08.2008.godine;
183. Izvod iz kaznene evidencije od 15.09.1992.godine;
184. Izvod iz kaznene evidencije Ljubiše Četića od 15.10.2008.godine;
185. Izvod iz kaznene evidencije od 15.10.2008.godine od Milorada Radakovića;
186. Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Zorana Babića od 28.05.2008.godine;
187. Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Milorada Radakovića od 14.10.2008.godine;
188. Zapisnik o saslušanju osumnjičenog Milorada Škrbića od 15.10.2008.godine;
189. Zapisnik o ispitivanju Ljubiše Četića od 14.10.2008.godine;
190. Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Dušana Jankovića od 27.05.2008.godine;
191. Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Željka Stojnića 30.05.2008.godine;
192. Sudsko medicinska ekspertiza vještaka Sabihe Silajdžić Brkić;
193. Zapisnik o ekshumaciji Kantonalni sud Travnik kao i fotodokumentaciju SBK od 2003.godine sa skicom lica mjesta od 2003.godine;
194. Fotodokumentaciju od MUP-a SBK Pregled kostiju sa ekshumacije sa gradskog groblja Visoko korićanske stijene;
195. DNA izvještaj za Rasima(Sulejmana) Avdića od 24.11.2003.godine;
196. DNA Izvještaj za Ahmeta (Hamdije) Blaževića od 24.11.2003.godine;
197. DNA Izvještaj za Mustafu(Edhema) Blaževića od 02.03.2004.godine;
198. DNA Izvještaj Zijada (Ibrahima) Čejvana od 13.11.2003.godine;
199. DNA Izvještaj Hajrudina (Saliha)Elezovića od 10.11.2003.godine;
200. DNA Izvještaj Jasmina (Hajrudina) Elezovića od 03.06.2005.godine;
201. DNA Izvještaj Mirsada (Hasana) Gutića od 08.11.2003.godine;
202. DNA Izvještaj za Šefika (Huseina) Hirkića od 26.11.2003.godine;
203. DNA Izvještaj za Zuhdiju (Mehe) Kadirića od 14.09.2004.godine;
204. DNA Izvještaj za Abaza (Omera) Kulašića od 24.11., 08.11 i 08.03.2003.godine;
205. DNA Izvještaj za Himzu (Ibre) Marošlića od 06.05 , 08.03 i 08 12.2003.godine;

206. DNA Izvještaj za Aliju (Beće) Mehmedagića od 08.12.2003. godine;
207. DNA Izvještaj za Himzu (Omera) Mrkalja od 16.04.2004.godine i 13.02.2004.godine;
208. DNA Izvještaj Mirsada Muratčehajića od 06.05.2003.godine;
209. DNA Izvještaj za Merzuka (Ibrahima) Sivca od 21.01.2003.godine;
210. DNA Izvještaj za Kasima Sivca 18.02.2005.godine;
211. DNA Izvještaj za Omera Šljivara od 08.11.2003.godine;
212. DNA Izvještaj za Sakiba Trnjanjina od 11.02.2005.godine;
213. DNA Izvještaj za Nedžada Zulića od 11.12. i od 02.12.2003.godine;
214. DNA Izvještaj za Emira i Edina (Muharema) Elezovića od 08.11.2003.godine;
215. DNA Izvještaj za Edina i Nedžada Sivca 06.05.2004 godine;
216. Zapisnik o saslušanju svjedoka KO-15 i foto-album broj KT-RZ-48/06 od dana 19.12.2008. godine;
217. Zapisnik o saslušanju Ljubiše Četića broj KTA-RZ-48/06 od 09.03.2010.godine;
218. Depeša načelnika CJB BL Stojan Župljanin 11-1/01-55 od 18.08.1992.godine (Haška ovjera);
219. Depeša -uputio Stojan Župljanin svim PS 11-1/02-1-301 od 31.07.1992.godine (kopija Haška ovjera);
220. Depeša CJB Banja Luka uputio Stojan Župljanin dana 15.05.1992.godine depeša nosi broj 11-1/01-38 (kopija sa Haškom ovjerom);
221. Zaključci MUP-a Sarajevo upućen Stanici javne bezbjednosti Prijedor broj 11-12 od 11.05.1992.godine;
222. Izvod iz kaznene evidencije SJB Prijedor 11-12-120-63-5/92 od 20.08.1992.godine;
223. Naredba i depeša Ministra MUP-a o pritvorskim mjerama i upute o sabirnim centrima od 10.08.1992.godine;
224. Depeša SJB 11-12-2169 oko angažovanja 300 policajaca za svakodnevno obezbjeđenje sabirnih centara Keraterm i Omarska od 01.08.1992.godine;
225. Izvod iz KZ za Branislava Gavranovića od 24.07.1992.godine;
226. Izvještaj o radu za prvo polugodište 1992.godine;
227. Odgovor na depešu 11-12-2057 od 12.06.1992.godine;
228. Bilten CJB Prijedor iz novembra 1994. godine (kopija sa Haškom ovjerom);
229. Depeša SJB Bosanska Dubica 11-4/01-262/92 od 19.06.1992.godine,a upućena je SJB Prijedor (kopija sa Haškom ovjerom);

230. Depeša broj: 11-12-2071 od 19.06.1992.godine (kopija sa Haškom ovjerom);
231. Depeša SJB Prijedor 11-12-2089 od 29.06.1992.godine (kopija sa Haškom ovjerom);
232. Nepotpisan Pravilnik o sistematizaciji broj 11-12 od 23.10.1992.godine (kopija sa Haškom ovjerom);
233. Potpisan pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizacije SJB Prijedor 11-12-117 od 23.10.1992.godine (kopija sa Haškom ovjerom);
234. Službeni glasnik 2/92 i naredba dr. Milomira Stakića od dana 17.06.1992. broj 02-11-215/92 o formiranju IV,(kopija sa Haškom ovjerom);
235. Zahtjev stručne službe Skupštine opštine Prijedor broj 02-111-236/92-2 od 30.06.1992.godine naslovljeno na Simu Drljaču (kopija sa Haškom ovjerom);
236. Informacija o realizaciji zaključaka Kriznog štaba broj 11-12Y-24 od 001.07.1994. godine Kriznom štabu u potpisu Simo Drljača (kopija sa Haškom ovjerom);
237. Informacija o realizaciji zaključaka Kriznog Štaba 02-111-236/92-3 od jula 1992.godine govori o identičnim ponašanjima SJB ,te da je vezano za IV ispoštovana naredba Kriznog štaba (kopija sa Haškom ovjerom);
238. Naredba Kriznog štaba Opštine Prijedor od 06.06.1992.godine o snabdijevanju naftom u potpisu dr. Milomir Stakić, naslovljeno na Simu Drljaču signirano na Jankovića, Prpoša i sve komandire stanica (kopija sa Haškom ovjerom);
239. Informacija načelniku CJB Prijedor a upućenu od strane komandira smjene Milana Gavrilovića od 14.06.1992. godine (kopija sa Haškom ovjerom);
240. Izjava svjedoka KA-1 od 18.06.2009.godine; Zapisnik o saslušanju svjedoka Miljana Zubanovića od 15.09.2009.godine;
241. Zapisnik o saslušanju svjedoka Velimira Vrabičića od 28.08.2009.godine;
242. Odgovor na depešu 11-1-01-51 od 04.06.1992.godine 11-12-2-2042 odgovori po tačkama sastav Prijedorske stanice od 05.06.1992.godine.(haška ovjera);
243. Kopija spiska radnika Stanice milicije Prijedor onih koji su potpisali svečanu izjavu i onih koji to nisu 29.05.1992.godine–Haška ovjera;
244. Depeša 11-12-2031 od 29.05.1992. godine –Haška ovjera;
245. Kopija depeše SJB Prijedor 11-12-2304 od 29.09.1992.godine (haška ovjera);
246. Informacija 11-12-38 od 04.08.1992.godine (Haška ovjera);
247. Kopija (BHS i ENG) naredba Kriznog štaba SR BIH Autonomna regija Krajina broj:02-111-215/92 od 17.06.1992.godine (haška ovjera);

248. Naredba komandanta Prvog krajiškog korpusa broj 11-1/01 od 08.09.1992.godine (BHS i ENG- haška ovjera);
249. Depeša 11-12-1873 od 30.04.1992.godine Simo Drljača dostavlja odgovor na depešu od 29.04.1992.godine- Haška ovjera;
250. Izvještaj SR BiH o radu Centra službe bezbjednosti juli 1992.godine;
251. Izvještaj broj :11-169 od 30.07.1992.godine sačinio načelnik CSB BL Stojan Župljanin – Haška ovjera;
252. Personalni upitnik koji je potpisao Milutin Čado, ovjerena kopija;
253. Zapisnik sačinjen broj:7/02 od 09.03.2002.godine od strane Milutina Čade;
254. Odgovor na upit Tužilaštva broj:60/10 od 11.06.2010.godine iz arhivske građe SDS-a sa regije Prijedora-originalni dokaz;
255. Upit Tužilaštva BiH SDS-u od broj KT-RZ-48/06 od 10.06.2010.godine;
256. Depeša CSB BL 11-1/01-69 od 25.08.1992.godine;
257. Zapisnik o saslušanju Saida Grabića 17-04/2-2-04-2-1301/08 od 25.12.2008.godine;
258. Naredba Suda BiH broj X-KRN-09/752 od 16.07.2009.godine;
259. Naredba Kantonalnog tužilaštva Travnik broj KTA 1/09 RZ od 17.07.2009.godine-provedbena naredba;
260. Fotodokumentacija sačinjenu od MUP-a Travnik o ekshumaciji sa prostora Donji Korićani- Skender Vakuf- Kneževo radene po gore navedenim naredbama (T-255 i T-256);
261. Provedbena naredba koja kao podlogu ima naredbu Suda BiH koju donosi Tužiteljstvo Travnik broj KTA-1/09-RZ od 09.09.2009.godine;
262. Naredba Kantonalnog tužilaštva Travnik KTA-1/09-RZ 22.09.2009.godine;
263. Izvještaj o obradi tijela ekshumiranih na lokalitetu Korićanskih stijena od 06.11.2009.godine i kao prilog evidencija izuzimanja dijelova tijela od 19.10.2009.godine,od 06.10. 2009.godine i 05.10.2009.godine;
264. Dodaci primopredaje od 19.10.2009.godine, predato 154 uzorka;
265. Dodaci primopredaje 06.10.2009.godine, predato 44 uzoraka;
266. Dodaci primopredaje 05.10.2009.godine, 170 uzorka za DNK analizu;
267. Naredba Kantonalnog tužilaštva Travnik KTA-1/09-RZ 18.08.2010.godine;
268. Naredba Kantonalnog tužilaštva Travnik KTA-1/09-RZ 17.09.2010.godine;
269. Obdukcioni zapisnik sačinjen po nalogu za ekshumaciju KTA-1/09-RZ Ferid (Karanfila) Žerić od 22.09.2010.godine;
- 270.

271. Obdukcioni zapisnik sačinjen po nalogu za ekshumaciju KTA-1/09-RZ za Fikreta (Himze) Blaževića od 22.09.2010.godine;
272. Obdukcioni zapisnik sačinjen po nalogu za ekshumaciju KTA-1/09-RZ za Seada (Adema) Bešića od 22.09.2010.godine;
273. Obdukcioni zapisnik sačinjen po nalogu za ekshumaciju KTA-1/09-RZ za Enver (Avde) Arihagić od 22.09.2010.godine;
274. Obdukcioni zapisnik sačinjen po nalogu za ekshumaciju KTA-1/09-RZ za Osmana (Huseina) Mehmedagića od 22.09.2010.godine;
275. Obdukcioni zapisnik sačinjen po nalogu za ekshumaciju KTA-1/09-RZ za Uzeira (Muharema) Kahrimanovića od 22.09.2010.godine;
276. Obdukcioni zapisnik sačinjen po nalogu za ekshumaciju KTA-1/09-RZ za Ekrama (Zuvdije) Velića od 22.09.2010.godine.

B. DOKAZ ODBRANE OPTUŽENOG ZORANA BABIĆA

1. Svjedoci

1. Milovan Đurđević,
2. Savo Krejić,
3. Marinko Ljepoja,
4. Neđo Vračar,
5. optuženi Zoran Babić

2. Materijalni dokazi

1. Otpusta lista Zorana Babića sa klinike VMA od 17.10.1996.godine i Otpusna lista sa VMA Beograd od 30.04.1996.godine;
2. Nalaz ljekara specijaliste za Zorana Babića izdat od VMA od 16.10.2000.godine;
3. Nalaz ljekara specijaliste za Zorana Babića sa VMA od 07.05.2001.godine;
4. Otpusna lista Zorana Babića izdata u bolnici Prijedoru od 10.09.2007.godine;
5. Nalaz i mišljenje ljekara specijaliste za Zorana Babića od klinike Banja Luka;
6. Otpusno pismo Zorana Babića klinike Banja Luka od 15.10.2007.godine;
7. Nalaz i mišljenje drugostepene ljekarske komisije od 25.12.2003.godine na ime Zorana Babića;
8. Rješenje Odjeljenja za boračko-invalidsku zaštitu od 21.02.2005.godine broj: 03-560-24/05, kojim se Zoranu Babiću priznaje status invalida.

C. DOKAZI ODBRANE OPTUŽENOG MILORADA RADAKOVIĆA

1. Svjedoci

1. Milovan Đurđević,
2. svjedok O1,

3. svjedok O2,
4. optuženi Gordan Đurić,
5. optuženi Milorad Radaković,
6. Rajko Maksić.

2. Materijalni dokazi

1. Spisak vodova za intervencije (Haška ovjera);
2. Dopis Ministarstva unutrašnjih poslova, kopija od 31.10.2008.godine;
3. Fotokopija vojnog kartona za optuženog Milorada Radakovića sa kopijom radne knjižice;
4. Depeša SJB Prijedor od 14.09.1992 godine ovjerena od strane haškog tribunala;
5. Garantni list za oružje zastava kalibar 9 mm,lovački karabin kao i oružani list od 09.02.1992.godine;
6. Izvod iz matične knjige umrlih na ime Slavko Reljić kao i original posmrtnice na ime Slavko Reljić;
7. Dopis treće policijske stanice Sanski Most od 15.10.2008.godine o neosuđivanosti Milorada Radakovića;

D. DOKAZI ODBRANE OPTUŽENOG MILORADA ŠKRBIĆA

1. Svjedoci

1. Nenad Stojaković,
2. Radovan Martić,
3. Radenko Stakić,
4. Velid Blažević,
5. Miloško Crnogorac,
6. optuženi Milorad Škrbić,
7. Enes Džaferagić.

2. Vještaci

1. Zorica Lazarević.

3. Materijalni dokazi

1. Izvod iz MKU za Lazarku Škrbić od 04.12.2009.godine;
2. Otpusnica iz Opšte bolnice Prijedor br. 3/95 od 03.02.1995.godine;
3. Nalaz, ocjena i mišljenje VMC-garnizon Prijedor br. 1664/3755 od 12.09.1995.godine;
4. Nalaz i mišljenje Opšte bolnice Prijedor br. 3705 od 12.09.1995.godine;
5. Nalaz, ocjena i mišljenje VP 394/395 od 07.02.1995.godine; Uputnica VP 7081 od 08.08.1994.godine;
6. Nalaz, ocjena i mišljenje VP 7362 br. 2118/94 od 10.08.1994.godine;

7. Uputnica VP 7362 br. 5522 od 12.12.1984.godine;
8. Prijavnica za ambulantno liječenje Opšte bolnice Prijedor od 03.12.2009.godine;
9. Prijavnica za ambulantno liječenje Opšte bolnice Prijedor od 20.11.2009.godine;
10. Prijavnica za ambulantno liječenje Opšte bolnice Prijedor od 30.09.2008.godine;
11. Nalaz i mišljenje dr Zorice Lazarević.

E. DOKAZI ODBRANE OPTUŽENOG DUŠANA JANKOVIĆA

1. Svjedoci

1. Rajko Maksić,
2. Brane Topić,
3. Đuro Prpoš,
4. Milutin Čađo,
5. Boško Stupar,
6. Lazar Basrak,
7. Bogoljub Kos,
8. Slobodan Vrhovac,
9. Mladen Stakić,
10. Vinko Kos,
11. Slobodan Brdar,
12. Radovan Rajlić,
13. Jovan Vukoje,
14. Slavko Kovačević,
15. Gojanka Kovačević,
16. Milan Gavrilović,
17. Milan Kukić,
18. Mario Trontelj,
19. Dragica Delić,
20. Radovan Kečan,
21. Mirko Zlojutro,
22. Vaso Škondrić,
23. Vukan Prodan,
24. Živko Kos,
25. Zdravko Torbica,
26. Ratko Radić,
27. Marko Đenadija,
28. Vladimir Šobot.

2. Materijalni dokazi

1. Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji RSUP SJB Prijedor od 29.01.1992 godine;
2. Depeša SJB Prijedor od 26.07.1991.godine;
3. Depeša MUP SJB Prijedor od 31.07.1991.godine;
4. Depeša SJB Prijedor od 01.08.1991.godine;
5. Ovjerena kopija od strane Haškog tribunala Depeša SJB Prijedor;
6. Depeša Mup 19.08.1991.godine o postavljenju Dušana Jankovića na čelo SJB Prijedor (Haška ovjera);
7. Obavještenje FMUP 07-07/1-34-1/243 od 06.04.2010. godine;
8. Obavještenje FMUP 01 -219 od 30.04.2010.godine;
9. Rješenje FMUP o pristupu informacijama 01-03-49-1-1138 od 27.04.2010.godine;
10. Rješenje RSUP 99/4-120-1/117 od 09.01.1991. godine;
11. Rješenje MUP R BiH 17.07.1995.godine;
12. Rješenje MUP RS CSB 11-120-1/1376 od 17.06.1992.godine;
13. Zapisnik sa 33. sjednice Predsjedništva SR BiH 19.09.1991.godine 02-011-881/91 kada je donesena odluka o mobilizacije (haška ovjera);
14. Depeša SJB Prijedor 11-12-4013 od 20.09.1991.godine (Haška ovjera);
15. Depeša SJB Prijedor 11-12-4014 od 20.09.1991.godine (Haška ovjera);
16. Depeša SJB Prijedor 11-12-4012 od 20.09.1991.godine (Haška ovjera);
17. Depeša CSB Banja Luka 11-1/08-269 od 18.09.1991.godine ,(Haška ovjera);
18. Obavijest SDS opštinski odbor Prijedor 32/10 18.03.2010.godine- original;
19. Dostava podataka MUP-a RS 08-1-10/02-KU-104/93 od 02.12.2009.godine;
20. Dostava podataka Okružnog tužilaštva Banja Luka podružna kancelarija Prijedor KTN-87/93 od 10.12.2009.godine;
21. Rješenje MUP-a RS broj 09-6492 od 27.12.1993. godine;
22. Rješenje MUP-a RS 09-6731 od 27.05.1994.godine;
23. Rješenje MUP-a RS Bijeljina 09/3-120-1110 od 24.04.1996. godine;
24. Rješenje MUP-a RS Bijeljina 01-01-39/97 od 19.09.1997.godine;
25. Rješenje MUP RS Bijeljina 06/3-120-85808.04.1998.godine;
26. Rješenje MUP RS Banja Luka 03/1-2-120-10020 od 31.12.1999.godine;
27. Rješenje MUP RS Banja Luka 03/1-2-126- 42403.09.2001.godine;
28. Matični karton Dušana Jankovića;
29. Jedinični karton Dušana Jankovića;
30. Dopis SJB Prijedor 08-1-10/02-2-23-235/49-36/08 od 04.08.2008. godine;
31. Spisak vodova za intervencije;

32. Spisak pripadnika rezervnog sastava milicije za juli 1992. godine;
33. Spisak rezervnog sastava milicije za juli 1992.godine nezaposlenih;
34. Spisak pripadnika rezervnog milicije za avgust nezaposlenih RS Prijedor Centar;
35. Spisak pripadnika za mjesec septembar 1992.godine nezaposleni;
36. Spisak pripadnika rezervnog sastava milicije za mjesec novembar 1992.godine nezaposlenih;
37. Spisak pripadnika rezervnog sastava milicije za mjesec decembar 1992. godine nezaposlenih;
38. Depeša SJB Prijedor 11-12-460/92 od 28.05.1992. godine, haška ovjera;
39. Depeša SJB Prijedor operativno dežurstvo 11-12-2136 od 18.07.1992. godine (Haška ovjera);
40. Depeša SJB Prijedor 11-12-2138 od 19.07.1992. godine (Haška ovjera);
41. Depeša SJB Prijedor 11-12-2104 od 05.07.1992.godine (haška ovjera);
42. Depeša CSB Banja Luka 11-1-01-OD-439 od 19.08.1992.godine (Haška ovjera);
43. Depeša SJB Prijedor 11-12-2207 od 20.08.1992. godine (Haška ovjera);
44. Depeša komande 22.Lake pješadijske brigade 43/4 od 21.08.1992. godine;
45. Raspis depeše CSB Banja Luka 11-1/02-2-345 od 11.09.1992. godine Haška ovjera;
46. Depeša SJB Prijedor 11-12-2267 od 14.09.1992.godine- (Haška ovjera);
47. Depeša CSB Banja Luka 11-1/02-2-370 od 07.10.1992.godine (Haška ovjera);
48. Krivična prijava CSB Banja Luka 11-1/02-230 od 08.09.1992.godine (Haška ovjera);
49. Prijedlog OJT Banja Luka KTN-2293/92 od 14.09.1992. godine (Haška ovjera);
50. Dopis istražnog sudije OS BL od 24.09.1992. godine (Haška ovjera);
51. Zahtjev OJT Banja Luka KTN 2293/92 od 30.09.1992. (Haška ovjera);
52. Zapisnik o sudsko medicinskom pregledu Korićanskih stijena od 31.08.1992.godine;
53. Depeša CSB Banja Luka od 21.08.1992. godine 11-1-01/67 od T-176 (haška ovjera);
54. Izvještaj načelnika SJB Prijedor 11-12-13 od 03.09.1992. godine;
55. Upitnik od 29.12.1992.godine koji se odnosi na Dušana Jankovića;
56. Obavještenje SJB izvod iz KZ za Ljubišu Četića, Milorada Radakovića i Milorada Škrbića 08-1-10/02-2-23-235/49-104/08 od 15.10.2008.godine;
57. Obavještenje MUP KS 02/2-3-04-8-2/4263/08 od 15.10.2008.godine;
58. Depeša SJB Prijedor 11-12-97 od 10.02.1993.godine (Haška ovjera);
59. Depeše SJB Prijedor ovjerene u Hagu;
60. Naredba o aktiviranju rezervnog sastava milicije broj: 331 od 26.09.1991. godine
61. Depeša SJB od 05.08.1992. godine;
62. Izvod iz zakona o opštenarodnoj odbrani;

63. Akt rezervnog sastava milicije, stanica Omarska spisak, komandir policijske stanice Željko Mejakić;
64. Depeša SJB od 21.08.1992. godine;
65. Depeša SJB Prijedor od 21.08.1992.godine upućena CSB BL;
66. Depeša upućena svim načelnicima SJB; Depeša CSB BL upućena svim načelnicima SJB raspisana na Marka Đenadiju;
67. Depeša CSB BL od 28.05.1992.godine upućena svim načelnicima SJB raspisana na Radovana Kečana;
68. Depeša CSB BL od 08.06.1992.godine upućena svim načelnicima SJB;
69. Depeša CSB BL od 29.07.1992.godine, upućena načelnicima SJB, raspisana na Marka Đenadiju;
70. Depeša CSB BL od 03.08.1992.godine upućena načelnicima SJB, raspisana na Marka Đenadiju;
71. Depeša CSB BL od 04.08.1992.godine, upućena načelniku SJB Prijedor, raspisana na Ranka Mijića i Olgu Pavić;
72. Depeša CSB BL od 10.08.1992.godine, upućena načelniku SJB, raspisana na Đuru Prpoša i Olgu Pavić;
73. Depeša SCB BL od 13.08.1992.godine, upućena načelniku SJB Prijedor, raspisana na Đuru Prpoša, Miloša Jankovića i Olgu Pavić;
74. Zaključak IO Prijedor od 17.08.1992. godine, raspisana na Vladu Kondića; MUP SR BiH od 24.08.1992. godine, upućena svim CSB i SJB, raspisana na Ranka Mijića;
75. Raspis depeše CSB BL od 27.08.1992. godine, upućena načelnicima SJB, raspisana na Ranka Mijića;
76. Depeša CSB BL od 11.09.1992.godine upućena načelniku SJB Prijedor, raspisana na Marka Đenadiju;
77. Depeša CSB BL od 16.10.1992.godine, upućena SJB Prijedor, raspisana na Marka Đenadiju;
78. Akt od 04.09.1992.godine, potpisalo nepoznato lice iz odjeljenja za strance SJB Prijedor;
79. Izvod iz pravilnika o vršenju poslova SJB;
80. Naredba Alije Delimustafića od 29.04.1992.godine; Depeša SJB Prijedor od 30.04.1992.godine;
81. Intervju Sime Drljače od 09.04.1993.godine dat "Kozarskom vjesniku";
82. Ovjereni primjerak naredbe kriznog stabla u Prijedoru od 17.06.1992.godine;
83. Svečana izjava od 14.05.1992.godine koju je potpisala Senada Jakupović;

84. Izvještaj o radu CK za period maj-septembar 1992.godine;
85. Depeša CSB BL od 08.06.1992.godine upućena svim načelnicima SJB;
86. Spomenica od 1950.godine, na ime strica optuženog Dušana Jankovića;
87. Spomenica od 1950.godine na ime drugog strica optuženog;
88. Spomenica od 1950.godine na ime Dušana Jankovića-strica optuženog;
89. Spomenicama žrtvama fašističkog terora na ime Savana Jankovića djeda optuženog;
90. Spomenica žrtvama fašističkog terora od 1950.godine na ime strica optuženog;
91. Spomenica žrtvama fašističkog terora na ime Nade Janković-tetka optuženog;

F. DOKAZI ODBRANE OPTUŽENOG ŽELJKA STOJNIĆA

1. Svjedoci

1. Elvir Hadžimuratović,
2. optuženi Stojnić Željko

2. Materijalni dokazi

1. Zapisnik o saslušanju svjedoka Elvira Hadžimuratovića u Tužilaštvu BiH broj KT-RZ-48/06 od 28.01.2008.godine;
2. Izvod iz matične knjige rođenih za Željka Stojnića.

XV. DODATAK 2 (ČINJENICE KOJE SU UTVRDILA VIJEĆA MKSJ A KOJE JE TOKOM POSTUPKA SUD PRIMIO NA ZNANJE)

1. Prema jugoslovenskom Ustavu iz 1946. godine, SFRJ se dijelila na šest republika - Srbiju, Hrvatsku, Sloveniju, Bosnu i Hercegovinu, Makedoniju i Crnu Goru. Stanovništvo Bosne i Hercegovine je, više od bilo koje druge republike bivše Jugoslavije, stoljećima bilo višenacionalnog sastava, pri čemu su Srbi, Hrvati i Muslimani bili najveće nacionalne grupe (stav 9. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

2. Godine 1990. u svakoj od republika održani su prvi višestranački izbori, na kojima su pobijedile izrazito nacionalističke stranke, što je nagovijestilo raspad federacije. U Bosni i Hercegovini te su stranke bile muslimanska Stranka demokratske akcije (SDA), Srpska demokratska stranka (SDS) i Hrvatska demokratska zajednica (HDZ) (stav 10. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

3. Slovenija i Hrvatska su 25. juna 1991. proglasile svoju nezavisnost od SFRJ (stav 10. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

4. U septembru 1991. godine proglašeno je nekoliko srpskih autonomnih oblasti u Bosni i Hercegovini. Jedna od njih, srpska Autonomna Regija Krajina (ARK), sastojala se od banjalučke regije i okolnih opština; međutim, prijedorska opština, u kojoj je SDA imala neznatnu većinu, nije pristupila Autonomnoj regiji (stav 11. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

5. Glavni odbor SDS-a objavio je 19. decembra 1991. godine dokument pod naslovom "Uputstvo o organizovanju i djelovanju organa srpskog naroda u Bosni i Hercegovini u vanrednim okolnostima" (dalje u tekstu: Uputstvo s varijantom A i B). To uputstvo propisuje na koji način će biti provedene određene utvrđene aktivnosti u svim opštinama u kojima žive Srbi, a u suštini se radi o nacrtu za preuzimanje vlasti od strane bosanskih Srba u opštinama u kojima oni predstavljaju većinu stanovništva (dalje u tekstu: Varijanta A) i opštinama gdje su u manjini (dalje u tekstu: Varijanta B). Formulirani cilj Uputstva s varijantom A i B bio je "provođenje plebiscitarne odluke kojom se srpski narod u Bosni i Hercegovini opredijelio da živi u jedinstvenoj državi" i "povećanje mobilnosti i spremnosti za odbranu interesa srpskog naroda" (stav 69. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

6. Uputstvo s varijantom A i B sadržavalo je, između ostalog, i direktivu prema kojoj će opštinski odbori SDS-a formirati krizne štabove srpskog naroda u svojim opštinama (stav 70. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

7. Srbi su 9. januara 1992. godine proglasili Republiku srpskog naroda u Bosni i Hercegovini (koja je kasnije postala Republika Srpska), a bilo je predviđeno da stupi na snagu nakon formalnog međunarodnog priznanja Republike Bosne i Hercegovine (stav 10. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

8. Ona se sastojala od tzv. srpskih autonomnih regija i oblasti, među kojima je bila i Autonomna Regija Krajina (stav 71. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

9. U Bosni i Hercegovini su bosanski Srbi bili protiv referenduma o nezavisnosti, koji je održan u februaru 1992. godine; velika većina nije izašla na glasanje. Usprkos tome, Bosna i Hercegovina proglasila je nezavisnost u martu 1992. godine. Njenu nezavisnost su u aprilu 1992. godine priznale Evropska zajednica i Sjedinjene Američke Države (stav 10. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

10. [Opština Prijedor se nalazi u sjeverozapadnoj Bosni i Hercegovini.] (stav 55. presude u predmetu MKSJ Tadić);

11. Opština Prijedor ... obuhvata grad Prijedor i gradić Kozarac, koji se nalazi oko deset kilometara istočno od Prijedora (stav 55. presude u predmetu MKSJ Tadić);

12. Opština Prijedor bila je značajna za Srbe zbog toga što je predstavljala dio kopnenog koridora koji je spajao srpska područja u hrvatskoj Krajini na zapadu sa Srbijom i Crnom Gorom na istoku i jugu (stav 127. presude u predmetu MKSJ Tadić);

13. Prije preuzimanja, opština Prijedor bila je etnički relativno miješano područje, 1991. godine ... Muslimani su predstavljali najveću etničku skupinu u opštini; od ukupno 112.000 stanovnika, 49.700 (44%) bili su Muslimani, oko 40.000 (42,5%) Srbi, dok su ostatak sačinjavali Hrvati (5,6%), Jugoslaveni (5,7%) i stranci (2,2%) (stav 128. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 51. presude u predmetu MKSJ Stakić);

14. Prije izbijanja rata, razne etničke skupine u opštini Prijedor složno su živjele u zajedništvu, uz limitirane znakove podjele (stav 129. presude u predmetu MKSJ Tadić);

15. Postojeća zategnutost pogoršana je propagandom i političkim manevrima (stav 130. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 80. i 82. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

16. U prijedorskoj skupštini opštine, za koju su održani izbori u novembru 1990. godine, bilo je 90 mjesta, a opština Prijedor dijelila se na pet glasačkih jedinica. Svaka stranka imala je na listiću ukupno 90 kandidata. Nakon izbora, SDA je dobila 30 mjesta, SDS 28, HDZ 2, a 30 mjesta su dobile druge stranke, takozvane opozicione stranke, kao što su Socijaldemokrati, Savez liberala i Reformske snage (stav 132. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 49. presude u predmetu MKSJ Stakić);

17. [P]rema tvrdnji SDA, ako bi se postupilo prema rezultatima izbora, SDA bi imala pravo da imenuje ljude na 50% funkcija, dok bi SDS i HDZ imale pravo na preostalih 50%. SDS je, međutim, insistirala na 50% mjesta za sebe (stav 132. presude u predmetu MKSJ Tadić);

18. Ovaj dogovor postignut je u Skupštini opštine u Prijedoru u januaru 1991. Kao posrednik, tom sastanku prisustvovao je i Velibor Ostojić, tadašnji vršilac dužnosti ministra za informacije u vladi Republike Bosne i Hercegovine i jedan od Karadžićevih povjerenika (stav 132. presude u predmetu MKSJ Tadić);

19. Nakon postizanja dogovora, iskrsele su poteškoće između SDA i SDS oko podjele važnih funkcija u organima vlasti, iako je bilo dogovoreno da će i predsjednik opštine Prijedor i načelnik milicije biti iz SDA (stav 133. presude u predmetu MKSJ Tadić);

20. U Prijedoru je SDS, prema uputama centralne SDS, potajno osnovala odvojenu srpsku skupštinu ... kao i odvojenu miliciju i jedinicu službe bezbjednosti ... To se dogodilo oko šest mjeseci prije preuzimanja grada Prijedora...(stav 134. presude u predmetu MKSJ Tadić);

21. SDS je htjela ostati sa Srbijom kao dio Jugoslavije, naglašavajući da svi Srbi trebaju ostati u jednoj državi. Zbog ovog neslaganja sa ne-Srbima, koji su željeli da se povuku iz

federacije, SDS je predložila podjelu opštine Prijedor (stav 136. presude u predmetu MKSJ Tadić).

22. Atmosfera nepovjerenja, straha i mržnje raspirivana je političkim napetostima u opštini od druge polovine 1991. godine pa do preuzimanja vlasti 30. aprila 1992. godine. (stav 688. presude MKSJ u predmetu Stakić)

23. Dana 30. aprila 1992. SDS je bez prolijevanja krvi zauzela grad Prijedor, uz pomoć vojnih i policijskih snaga (stav 137. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 74. presude u predmetu MKSJ Stakić i stav 104. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

24. Samo preuzimanje izvršeno je u ranim jutarnjim satima, kada su naoružani Srbi zauzeli položaje na kontrolnim punktovima po cijelom Prijedoru, sa vojnicima i snajperistima na krovovima glavnih zgrada (stav 137. presude u predmetu MKSJ Tadić);

25. Vojnici JNA, u raznolikim uniformama, zauzeli su sve najvažnije institucije, kao što su radio stanica, dom zdravlja i banka. Ušli su u zgrade, izjavili da su preuzeli vlast i objavili da mijenjaju naziv opštine Prijedor u "Srpska opština Prijedor" (stav 137. presude u predmetu MKSJ Tadić);

26. Osnovan je lokalni Krizni štab (Krizni štab Prijedor), koji je proveo niz odluka Kriznog štaba ARK (stav 139. presude u predmetu MKSJ Tadić);

27. ... [O]dmah je uspostavljena kontrola nad dva lokalna sredstva za javno informisanje, Radio Prijedorom i Kozarskim vjesnikom... (stav 139. presude u predmetu MKSJ Tadić);

28. ... kojima je širenje propagande od tada postalo glavna funkcija (stav 139. presude u predmetu MKSJ Tadić);

29. ... [S]rpska nacionalistička propaganda je pojačana (stav 93. presude u predmetu MKSJ Tadić);

30. Naglašavana je "potreba da se probudi srpski narod" i pojačane su pogrdne primjedbe na račun ne-Srba (stav 93. presude u predmetu MKSJ Tadić);

31. Upućivani su i pozivi na predaju oružja, koji su, iako upućeni stanovništvu uopšte, provođeni samo prema Muslimanima i Hrvatima...(stav 139. presude u predmetu MKSJ Tadić);

32. Istovremeno je mobilizacija Srba omogućavala distribuciju oružja srpskom stanovništvu (stav 139. presude u predmetu MKSJ Tadić).

33. Dana 12. maja 1992. godine u Banjoj Luci održana je 16. sjednica Skupštine srpskog naroda u Bosni i Hercegovini. Na toj sjednici je Radovan Karadžić iznio šest strateških ciljeva rukovodstva bosanskih Srba u Bosni i Hercegovini. ... Prva dva strateška cilja glase:

- “Prvi takav cilj je razdvajanje od druge dvije nacionalne zajednice – državno razdvajanje. Razdvajanje od onih koji su naši neprijatelji i koji su iskoristili svaku priliku, prije svega u ovom vijeku, da nasrnu na nas i koji bi nastavili sa takvom praksom, ako bismo i dalje ostali zajedno u istoj državi.”

- “Drugi strateški cilj je, čini mi se, koridor između Semberije i Krajine. To je stvar za koju ćemo, možda, biti prisiljeni da ponegdje nešto žrtvujemo, ali je to od najveće strateške važnosti za srpski narod, jer to integriše srpske zemlje, ne samo Srpske BiH, nego i Srpske BiH sa Srpskom Krajinom i Srpske Krajine sa Srpskom BiH i Srbijom. Dakle, to je strateški cilj veoma visoko rangiran, koji moramo da ostvarimo jer nema Krajine, nema Bos. Krajine, nema Srpske Krajine, nema Saveza srpskih zemalja, ukoliko ne ostvarimo taj koridor koji će nas dobro integrisati, koji će nam omogućiti nesmetan protok iz jednog dijela naše države” (stav 41. - 42. presude u predmetu MKSJ Stakić);

34. Nakon preuzimanja vlasti ... vode SDS preuzeli su ključne funkcije u opštinskoj vlasti, a legalno izabrani muslimanski i hrvatski političari su prisilno smijenjeni. Drugi vodeći članovi SDS-a postavljeni su na strateška mjesta po čitavoj opštini (stav 473. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 150. presude u predmetu MKSJ Tadić);

35. ... [U] danima i mjesecima koji su uslijedili nakon preuzimanja vlasti u Prijedoru veliki broj nesrba otpušten je s posla. Tako je samo mali postotak Muslimana i Hrvata i dalje radio (stav 307. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 125. presude u predmetu MKSJ Stakić i stav 150. presude u predmetu MKSJ Tadić);

36. ... bosanski Muslimani koji su cijeli svoj život proveli u opštini Prijedor istjerivani su iz svojih domova..., kuće su im obilježavane radi uništenja, a u mnogo slučajeva su i porušene

zajedno s džamijama i katoličkim crkvama (stav 544. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 545.-546. presude u predmetu MKSJ Stakić);

37. ... [Bilo je] rasprostranjeno pljačkanje muslimanskih kuća na području opštine [Prijedor] (stav 294. presude u predmetu MKSJ Stakić);

38. Kretanje ne-Srba izvan opštine [Prijedor] je bilo onemogućeno, a bilo je strogo ograničeno policijskim satom i blokadama (stav 465. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 150. presude u predmetu MKSJ Tadić);

39. Skoro svi stanovi ne-Srba svakodnevno su pretresani...(stav 465. presude u predmetu MKSJ Tadić);

40. ... [N]a neposrednoj meti [događaja koji su se odigrali] našla se većina nesrpskih stanovnika opštine Prijedor (stav 627. presude u predmetu MKSJ Stakić);

41. ... [S]rpske vojne snage su imale ogromnu premoć u odnosu na skromne snage otpora kojima su raspolagali nesrbi (stav 627. presude u predmetu MKSJ Stakić);

42. Nakon preuzimanja grada Prijedora i prije napada na Kozarac, Srbi su preko policijskog radija neprekidno govorili o uništavanju džamija i svega što pripada "balijama", nazivajući Muslimane tim pogrđnim nazivom, kao i o potrebi da se unište same "balijs" (stav 153. presude u predmetu MKSJ Tadić);

43. ... [N]apadi na Hambarine, kao i napadi koji su uslijedili na širem području Brda, zajedno sa hapšenjima, zatočavanjem i deportacijom građana, koji su potom izvršeni, bili su prvenstveno usmjereni protiv nesrpskog civilnog stanovništva u opštini Prijedor (stav 627. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 629. presude u predmetu MKSJ Stakić);

44. ... [H]iljade građana opštine Prijedor prošle su kroz barem jedan od tri glavna zatočenička logora, Omarsku, Keraterm i Trnopolje, koji su osnovani u Omarskoj, Prijedoru, odnosno Trnopolju (stav 630. presude u predmetu MKSJ Stakić);

45. Ne-Srbi u opštini Prijedor bili su podvrgnuti strahovitom zlostavljanju ... (stav 466. presude u predmetu MKSJ Tadić);

46. [M]nogo je ljudi ubijeno tokom napada vojske bosanskih Srba na sela i gradove širom prijedorske opštine u kojima su većinom živjeli bosanski Muslimani, a izvršeno je i nekoliko pokolja nad Muslimanima (stav 544. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 545.-546.,629. presude u predmetu MKSJ Stakić);

47. Kao rezultat povećane međunacionalne napetosti, razne grupe postavljale su blokade na cestama i kontrolisale ih (stav 140. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 129. presude u predmetu MKSJ Stakić);

48. Jedna takva muslimanska blokada nalazila se u Hambarinama, a incident koji se tamo odigrao 22. maja 1992. godine poslužio je kao izgovor za napad srpskih snaga na to područje (stav 140. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 130. presude u predmetu MKSJ Stakić);

49. ... [L]judi angažovani na muslimanskom kontrolnom punktu prvi su otvorili vatru (stav 130. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 401. presude u predmetu MKSJ Brdanin);

50. Nakon incidenta, krizni štab opštine Prijedor objavio je putem prijedorskog radija ultimatum stanovnicima Hambarina i okolnih sela da vlastima u Prijedoru predaju ljude koji su bili na kontrolnom punktu, kao i sve oružje. U ultimatumu je rečeno da će, ako se zahtjev ne ispuni do sljedećeg dana u podne, uslijediti napad na Hambarine (stav 140. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 131. presude u predmetu MKSJ Stakić i stav 104.,401. presude u predmetu MKSJ Brdanin);

51. Vlasti u Hambarinama odlučile su da ne ispune uslove ultimatumu, te su nakon isteka roka Hambarine napadnute (stav 140. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 132. presude u predmetu MKSJ Stakić);

52. Nakon nekoliko sati artiljerijskog granatiranja, srpske oružane snage ušle su u ovo područje uz podršku tenkova i drugog naoružanja, a nakon kratke sporadične borbe lokalne

vođe sakupile su i predale većinu oružja (stav 140. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 132. presude u predmetu MKSJ Stakić);

53. TO je pokušala odbraniti selo, ali su seljani morali da prebjegnu u druga sela ili u šumu Kurevo kako bi izbjegli granatiranje (stav 133. presude u predmetu MKSJ Stakić);

54. Do tada su mnogi stanovnici već pobjegli u druga područja pod muslimanskom ili hrvatskom vlašću, krećući se ka sjeveru, prema drugim selima, ili ka jugu, prema šumi, koja je takođe granatirana (stav 141. presude u predmetu MKSJ Tadić);

55. Jedan broj stanovnika naposljetku se vratio u Hambarine, tada već pod srpskom kontrolom, iako samo privremeno, jer je 20. jula 1992. godine došlo do posljednjeg većeg čišćenja opštine, kada je iz Hambarina i obližnje Ljubije etnički očišćeno oko 20.000 ne-Srba (stav 141. presude u predmetu MKSJ Tadić);

56. ... [U] napadu na Hambarine poginula su najmanje tri civila (stav 401. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

57. Na putu Hambarine-Prijedor srpske oružane snage oštetile su ili uništile najmanje 50 kuća (stav 291. presude u predmetu MKSJ Stakić);

58. ... [D]žamija u Hambarinama je granatirana tokom napada na Hambarine (stav 297. presude u predmetu MKSJ Stakić);

59. U područje Kozarca, koje čini Kozarac s okolinom, spada nekoliko sela, uključujući Kamičane, Kozarušu, Sušice, Brđane i Babiće (stav 139. presude u predmetu MKSJ Stakić);

60. Nakon preuzimanja Prijedora došlo je do zategnutosti između novih srpskih vlasti i Kozarca, u kojem se nalazila velika koncentracija muslimanskog stanovništva opštine Prijedor. U širem području Kozarca živjelo je oko 27.000 ne-Srba, a od 4.000 stanovnika gradića Kozarca, 90% su bili Muslimani (stav 142. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 13. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

61. Kao posljedica ove zategnutosti, etnički miješane kontrolne punktove su dopunjavali i kasnije ih zamijenili srpski kontrolni punktovi postavljeni na raznim mjestima širom

područja Kozarca, kao i neslužbena stražarska mjesta koja su uspostavili naoružani muslimanski građani (stav 142. presude u predmetu MKSJ Tadić);

62. Od 21. maja 1992. godine srpsko stanovništvo Kozarca je počelo da napušta gradić (stav 141. presude u predmetu MKSJ Stakić);

63. Dana 22. maja 1992. godine isključene su telefonske linije i postavljena je blokada Kozarca što je veoma otežavalo ulazak i izlazak iz Kozarca (stav 143. presude u predmetu MKSJ Tadić);

64. Teritorijalnoj odbrani Kozarca upućen je ultimatum kojim se tražilo da se TO Kozarca i milicija obavežu na lojalnost i priznaju podređenost novim vlastima u srpskoj opštini Prijedor, te da predaju svo oružje (stav 143. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 141. presude u predmetu MKSJ Stakić);

65. Nakon izdavanja ultimatumu uslijedili su pregovori između muslimanske i srpske strane, koji su bili neuspješni (stav 141. presude u predmetu MKSJ Stakić);

66. ... [S]rpska vojska je već bila unaprijed raspoređena na položajima oko područja Kozarca, i ... već su bile pripremljene nadmoćne srpske snage jačine oko 6.700 vojnika za suprotstavljanje muslimanskim snagama od 1.500-2.000 ljudi bez teškog naoružanja (stav 157. presude u predmetu MKSJ Stakić);

67. Oko dva sata poslijepodne 24. maja 1992. godine, nakon što je u podne istekao ultimatum i nakon objave putem prijedorskog radija, napadnut je Kozarac. Napad je započeo teškim granatiranjem, nakon čega je uslijedio prodor tenkova i pješadije. Nakon granatiranja srpska pješadija je ušla u Kozarac i počela paliti kuće jednu za drugom (stav 143. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 142. presude u predmetu MKSJ Stakić);

68. Kuće su opljačkane i uništene s obje strane puta koji vodi u centar mjesta [Kozarac] ... [R]azaranja nisu prouzrokovana borbenim dejstvima, već da su kuće namjerno uništavane nakon napada i da su mahom bile zapaljene (stav 287. presude u predmetu MKSJ Stakić);

69. Nakon napada kuće su ne samo srušene, već srušene sa zemljom pomoću teške mašinerije (stav 145. presude u predmetu MKSJ Stakić);

70. Meta razaranja bile su muslimanske i hrvatske kuće, dok su srpske pošteđene (stav 288. presude u predmetu MKSJ Stakić);

71. Prilikom napada na Kozarac pazilo se da se ne nanese šteta srpskoj imovini. ... [Z]a razliku od džamije, srpska pravoslavna crkva je preživjela napad i kasnije uništavanje (stav 144. presude u predmetu MKSJ Tadić);

72. ... [M]utnička džamija je uništena od strane Srba [u maju/junu 1992. godine] (stav 299. presude u predmetu MKSJ Stakić);

73. Napad je trajao sve do 26. maja 1992. godine kada je dogovoreno da svi moraju da napuste područje Kozarca (stav 143. presude u predmetu MKSJ Stakić);

74. Za vrijeme napada civilno stanovništvo potražilo je zaklon na raznim mjestima, a sa ulaskom u Kozarac srpske pješadije, koja je tražila da ljudi napuste svoja skloništa, formirale su se duge kolone civila koji su odvođeni na mjesta gdje su sakupljani i razdvajani (stav 146. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 143. presude u predmetu MKSJ Stakić);

75. Veliki broj Muslimana na tim područjima koji nije uspio pobjeći pred napadima okupljen je, zarobljen i zatočen u jednom od tri logora...(stav 13. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

76. [U]z nekoliko izuzetaka, muškarci su odvedeni u logore Keraterm ili Omarsku, a žene i stari u logor Trnopolje (stav 146. presude u predmetu MKSJ Tadić);

77. ... [U]bijeno je najmanje 80 civila bosanskih Muslimana kada su pripadnici vojske bosanskih Srba i policije ušli u sela na području Kozarca (stav 403. presude u predmetu MKSJ Brdanin);

78. Dana 26. maja 1992. godine, u skladu s dogovorom između staničnog odjeljenja policije u Kozarcu i Srba, ranjeni su evakuisani iz grada u jednim kolima hitne pomoći.[Međutim,

prije nego što je postignut ovaj dogovor, niko od ranjenih nije mogao izići iz Kozarca (stav 146. presude u predmetu MKSJ Stakić);

79. Objavljeno je da je do 28. maja 1992. godine uništeno oko 50% Kozarca, dok je preostala šteta nastala u razdoblju između juna i avgusta 1992. godine (stav 143. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 287. presude u predmetu MKSJ Stakić);

80. U cijeloj opštini džamije i ostale vjerske institucije bile su cilj uništavanja, a oduzimana je imovina Muslimana i Hrvata vrijedna milijarde dinara (stav 150. presude u predmetu MKSJ Tadić);

81. Za razliku od Hambarina, nesrpskom stanovništvu nije dozvoljeno da se nakon napada vrati u Kozarac, te su, uz nekoliko izuzetaka, muškarci odvedeni u logore Keraterm ili Omarsku, a žene i starci u logor Trnopolje (stav 146. presude u predmetu MKSJ Tadić);

82. Vremenom su se malobrojni srpski stanovnici vratili i Srbi raseljeni sa drugih područja doselili su se u Kozarac (stav 146. presude u predmetu MKSJ Tadić);

85. [U junu 1992. godine] Srbi su uništili džamiju u Kamičanima... pošto su je zapalili (stav 301. presude u predmetu MKSJ Stakić);

86. ... [S]elo Kozaruša, naseljeno pretežno Muslimanima, uništeno je i... u njemu su samo srpske kuće ostale većim dijelom netaknute (stav 289. presude u predmetu MKSJ Stakić);

87. U selu Briševo bilo je otprilike 120 kuća, a stanovnici su bili gotovo isključivo Hrvati (stav 284. presude u predmetu MKSJ Stakić);

88. Dana 27. maja ujutro Briševo je granatirano, a kako je dan odmicao, uz granatiranje je počela i artiljerijska i pješadijska vatra. Vojnici koji su učestvovali u napadu bili su odjeveni u uniforme JNA s crvenim trakama oko ruku ili na šljemovima. Tokom napada je od požara djelimično ili potpuno uništeno 68 kuća. Vojnici su, uz to, iz kuća odnosili razne stvari kao što su televizori, videorekorderi, radio aparati i izvjesni komadi namještaja (stav 284. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 411. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

89. U ranim jutarnjim satima 24. jula 1992. godine vojska bosanskih Srba je napala Briševo. Minobacačke granate su padale na kuće, a mještani su se skrivali u podrumima. Granatiranje se nastavilo tokom dana, a sljedećeg dana artiljeriji se pridružila pješadija. Uveče 25. jula 1992. godine pješadija vojska bosanskih Srba ušla je u Briševo. Vojnici su nosili uniforme JNA sa crvenim trakama oko ruke ili šljema (stav 412. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

90. U periodu od 24. do 26. jula 1992. godine u selu je ubijeno 77 Hrvata, od kojih je troje ubijeno na kukuruzištu, a četvoro na kraju šume u blizini Briševa (stav 269. presude u predmetu MKSJ Stakić);

91. ... [N]a dan 29. jula 1992. godine uništena je katolička crkva u Briševu (stav 303. presude u predmetu MKSJ Stakić);

92. Područje Brda obuhvata sela Bišćani, Rizvanovići, Rakovčani, Hambarine, Čarakovo i Zecovi (stav 204. presude u predmetu MKSJ Stakić);

93. Bišćani su selo i mjesna zajednica koja se sastojala od sljedećih zaselaka: Mrkalji, Hegići, Ravine, Duratovići, Kadići, Alagići i Čemernica. Srpske snage su ovo selo napale 20. jula 1992. godine (stav 256. presude u predmetu MKSJ Stakić).

94. ... [N]akon granatiranja sela Bišćani srpski vojnici su pljačkali muslimanske kuće čiji su vlasnici još uvijek bili u njima. ... Muslimanske kuće su uništene i na njima su se vidjeli tragovi paljevine (stav 290. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 258. presude u predmetu MKSJ Stakić);

95. Srpske snage su u glinokopu u zaseoku Mrkalji puškama i teškim naoružanjem...ubili otprilike 30 do 40 ljudi. Ti vojnici su bili odjeveni u maskirne uniforme, a žrtve su bile u civilnoj odjeći (stav 256. presude MKSJ u predmetu Stakić)

96. ... [U]ništena je i džamija u Bišćanima. (stav 302. presude u predmetu MKSJ Stakić);

97. ... [M]uslimansko selo Čarakovo pretrpjelo je veliku štetu i razaranje i ... kuće su pljačkane. Srpski vojnici su napali Čarakovo 23. jula 1992. godine. Stanovništvo u bijegu gađali su minobacačima i artiljerijom (stav 286. presude u predmetu MKSJ Stakić);

98. Nekoliko ljudi je ubijeno (stav 267. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 266. i 268. presude u predmetu MKSJ Stakić);

99. Negdje ... nije tačno navedeno kada, u junu ili julu 1992. godine, počelo je granatiranje Rizvanovića (stav 831. presude u predmetu MKSJ Stakić);

100. ... [U]ništavane su kuće, a lična imovina pljačkana u napadu na Rizvanoviće, pretežno muslimansko selo... [N]akon čišćenja Rizvanovića sve kuće su bile u plamenu. ...[U] danima nakon čišćenja pljačkane su vrijedne stvari iz kuća (stav 292. presude u predmetu MKSJ Stakić);

101. Vojnici su izveli nekoliko muškaraca iz sela Rizvanovići koji nakon toga više nisu viđeni (stav 197. presude u predmetu MKSJ Stakić);

102. Stari grad je najstariji dio grada Prijedora i u njemu su prije rata živjeli pretežno Muslimani (stav 277. presude u predmetu MKSJ Stakić);

103. Nakon neuspjelog pokušaja manje grupe slabo naoružanih ne-Srba da 30. maja 1992. godine povrate kontrolu u Prijedoru, ne-Srbima u Prijedoru naredeno je da bijelim krpama označe svoje kuće u znak predaje (stav 151. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 128. presude u predmetu MKSJ Stakić);

104. Srpski vojnici i artiljerija su opkolili Stari grad i stanovnici su na silu odvedeni iz kuća u logore (stav 277. presude u predmetu MKSJ Stakić);

105. Na kraju su podijeljeni u dvije grupe: muškarce između 12 i 15 ili 60 do 65 godina, i žene, djecu i starce. Muškarci su uglavnom odvedeni u logore Keraterm i Omarska, a žene u logor Trnopolje (stav 151. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 14. i 15. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

106. Neki pojedinci su uhapšeni kasnije tokom ljeta na temelju unaprijed utvrđene liste intelektualaca i istaknutih društvenih ličnosti. Takvi društveni rukovodioci redovito su odvođeni u stanicu policije Prijedor i premlaćivani (stav 14. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

107. ... [D]io Prijedora zvan Stari grad, a naročito kuće i poslovni objekti čiji su vlasnici bili Muslimani, pretrpio znatna oštećenja, pljačkanje i razaranje (stav 276. presude u predmetu MKSJ Stakić);

108. ... [D]vije džamije su bile već srušene u maju 1992. godine, među kojima je bila Čaršijska džamija (stav 298. presude u predmetu MKSJ Stakić);

109. ... [S]rbi su 28. augusta 1992. godine uništili ovu prijedorsku džamiju (stav 305. presude u predmetu MKSJ Stakić);

110. Grupa ... [Srba] ušli su u dvorište glavne džamije u Prijedoru i zapalili je (stav 298. presude u predmetu MKSJ Stakić);

111. ... [K]atolička crkva u Prijedoru je dignuta u vazduh 28. augusta 1992. godine u ranim jutarnjim satima ... od strane srpskih vojnika i policije (stav 304. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 652. presude u predmetu MKSJ Brdanin).

112. U razdoblju koje je uslijedilo odmah nakon preuzimanja [Prijedora], dr. Stakić je, u saradnji s načelnikom policije Simom Drljačom i najvišim vojnim starješinom u Prijedoru pukovnikom Vladimirom Arsićem, radio na jačanju i objedinjavanju vojnih snaga pod srpskom kontrolom (stav 479. presude u predmetu MKSJ Stakić);

113. ... [V]elik broj Muslimana i Hrvata je izbjegao s teritorije opštine Prijedor [između otprilike 30. aprila 1992. godine i 30. septembra 1992. godine (stav 322. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 314. i 601. presude u predmetu MKSJ Stakić; stav 310. drugostepene presude u predmetu MKSJ Stakić i stav 159. presude u predmetu MKSJ Brdanin);

114. Egzodus uglavnom nesrpskog stanovništva iz Prijedora počeo je već 1991. godine, ali se znatno ubrzao u periodu pred preuzimanje vlasti. Masovni odlasci dosegli su vrhunac u mjesecima nakon preuzimanja vlasti. Većina ljudi je otišla jednim od svakodnevnih konvoja autobusa i kamiona koji su odlazili s te teritorije. Ti su konvoji kretali iz naznačenih dijelova opštine Prijedor, a redovno su organizovani i njihovi polasci iz logora Trnopolje (stav 692. presude u predmetu MKSJ Stakić);

115 ... [S]rpske vlasti su organizovale i bile odgovorne za praćenje konvoja sa teritorija pod srpskom kontrolom (stav 318. presude u predmetu MKSJ Stakić).

116. ... [L]ogori su osnovani u skladu s odlukom civilnih vlasti u Prijedoru...(stav 821. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 159.-161. i 477. presude u predmetu MKSJ Stakić i stav 159. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

117. ... [K]rizni štab ... je odlučivao o tome ko će njima upravljati (stav 159. presude u predmetu MKSJ Stakić);

118. Logori su uglavnom osnivani i vođeni ili po direktivama srpskih kriznih štabova ili u saradnji sa njima, oružanim snagama i policijom (stav 154. presude u predmetu MKSJ Tadić).

119. ... [B]ezbjednost lokalnog stanovništva bila je povjerena službi policije u Službi javne bezbjednosti, u sklopu Ministarstva za unutrašnje poslove, koja je bila odvojena od Službe državne bezbjednosti. Na regionalnom nivou, služba policije dijelila se na policijske stanice, koje su pak bile podijeljene na stanična odjeljenja policije (stav 334. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

120. ... [S]tanično odjeljenje policije Omarska dobilo je status policijske stanice u aprilu 1992. godine prije preuzimanja Prijedora od strane srpskih vlasti... (stav 338. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

123. Logor je postojao od 25. maja 1992. godine do avgusta 1992. godine, kada su zatvorenici prebačeni u Trnopolje i druge logore (stav 155. presude u predmetu MKSJ Tadić);

124. Nalazio se na mjestu bivšeg rudnika željezne rude Ljubija, oko dva kilometra južno od sela Omarska (stav 155. presude u predmetu MKSJ Tadić);

125. Iako se već počelo raditi na uspostavljanju logora, u koji su oko 27. maja počeli pristizati zatočenici i logorsko osoblje, tek 31. maja 1992. načelnik policije u Prijedoru, Simo Drljača, dao je zvanično naređenje da se osnuju logori (stav 17. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

126. Po dolasku prvih zatočenika po logoru su ustanovljena stalna stražarska mjesta, a oko njega su postavljene protivpješađijske mine (stav 166. presude u predmetu MKSJ Stakić).

127. Logor se sastojao od dvije velike zgrade, hangara i upravne zgrade, i dvije manje zgrade poznate kao "bijela kuća" i "crvena kuća" (stav 155. presude u predmetu MKSJ Tadić);

133. U Omarskoj je bivalo i do tri hiljade zatvorenika, uglavnom muškaraca, ali je bilo i najmanje 36-38 žena (stav 155. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 840. presude u predmetu MKSJ Brđanin i stav 21. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

134. Uz male izuzetke, svi su bili Muslimani ili Hrvati (stav 155. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 840. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

135. Jedini Srbi koje su svjedoci vidjeli bili su tamo zato što su bili na strani Muslimana (stav 155. presude u predmetu MKSJ Tadić);

136. U prvim danima logora mogli su se vidjeti i dječaci od samo 15 godina, kao i neki stariji ljudi (stav 21. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

137. Među zatočenicima logora bilo je ... i mentalno hendikepiranih pojedinaca (stav 842. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

138. Zatočnici su neslužbeno bili podijeljeni u tri kategorije. Prva kategorija se sastojala od intelektualaca i političkih vođa iz zajednica u kojima su živjeli bosanski Muslimani i bosanski Hrvati, obilježeni za likvidaciju. Lica koja su se družila sa onima iz prve kategorije stavljana su u drugu kategoriju, a u trećoj kategoriji su bili zatočnici koji su, prema mišljenju vlasti bosanskih Srba, bili najmanje "krivi" i stoga na kraju pušteni na slobodu (stav 443. presude u predmetu MKSJ Brđanin; vidjeti također stav 843. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

139. Međutim, u praksi su u logoru bili zatočeni ljudi iz sve tri kategorije (stav 443. presude u predmetu MKSJ Brđanin).

142. ... [H]igijenski uslovi i zdravstvena zaštita u logoru Omarska bili su krajnje neadekvatni (stav 67. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

145. Zatočenici u Omarskoj dobivali su jedan obrok na dan (stav 168. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 51. presude u predmetu MKSJ Kvočka i stav 160. presude u predmetu MKSJ Tadić);

147. Količina vode koju su zatočenici dobivali bila je svakako nedostatna (stav 57. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

148. Naprotiv, osoblje logora dobro se hranilo (stav 932. presude u predmetu MKSJ Brdanin).

149. Zatvorenici su prozivani za isljeđivanje obično nekoliko dana poslije dolaska, a stražar bi ih vodio do prvog sprata upravne zgrade, sve vrijeme ih udarajući rukama i nogama (stav 163. presude u predmetu MKSJ Tadić);

160. ... [S]totine zatočenika su ubijeni ili nestali u logoru Omarska u periodu od kraja maja do kraja augusta, kada je logor konačno zatvoren (stav 220 presude u predmetu MKSJ Stakić);

161. ... [U] logoru Keraterm je radilo osoblje SJB-a [(Služba javne bezbjednosti)] Prijedor i vojne policije iz Prijedora. Kao i u Omarskoj, ispitivanja su vršili službenici CSB-a Banja Luka [(Centar službi bezbjednosti)] i pripadnici Banjolučkog korpusa. Sikirica je bio komandant logora. Nenad Banović zvan Čupo i Zoran Žigić su bili među stražarima. Jedan od komandira smjena bio je Damir Došen zvan Kajin (stav 849. presude u predmetu MKSJ Brdanin);

162. ... [F]abrika Keraterm pretvorena je u logor 23./24. maja 1992. godine (stav 162. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 168. presude u predmetu MKSJ Tadić);

163. Zatvorenički logor Keraterm, koji se nalazi na istočnom kraju Prijedora, ranije je bio tvornica keramičkih pločica (stav 168. presude u predmetu MKSJ Tadić).

164. Zatočenici su bili mahom Muslimani i Hrvati (stav 162. presude u predmetu MKSJ Stakić; stav 111. presude u predmetu MKSJ Kvočka)

168. Logor Trnopolje nalazio se u blizini stanice u Kozarcu, na željezničkoj pruzi Prijedor-Banja Luka (stav 172. presude u predmetu MKSJ Tadić);

169. U logoru je bilo na hiljade zatvorenika, uglavnom starijih ljudi, žena i djece (stav 172. presude u predmetu MKSJ Tadić);

170. Zatočenih 1.600 muškaraca u njemu je provelo približno dva do tri mjeseca (stav 940. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

172. Logor su čuvali naoružani stražari. Upravnik logora bio je Slobodan Kuruzović (stav 172. presude u predmetu MKSJ Tadić);

173. ... a stražari su bili pripadnici vojske bosanskih Srba iz Prijedora (stav 449. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

174. Logor Trnopolje službeno je zatvoren krajem septembra 1992. godine, ali su neki zatočenici u njemu ostali duže (stav 450. presude u predmetu MKSJ Brđanin; vidjeti stav 940. presude u predmetu MKSJ Brđanin).

175. Logor se sastojao od jednospratne zgrade bivše škole, uz koju se nalazila nekadašnja mjesna zajednica sa kinom, poznati kao "dom" (stav 173. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 16. presude u predmetu MKSJ Kvočka);

176. Jedan dio logora bio je okružen bodljikavom žicom (stav 173. presude u predmetu MKSJ Tadić);

179. Vode za piće skoro da nije ni bilo jer je bila samo jedna pumpa na cijeli logor (stav 177. presude u predmetu MKSJ Tadić);

180. U Trnopolju uprava logora nije zatvorenicima obezbjeđivali hranu (stav 174. presude u predmetu MKSJ Tadić).

181. Nije postojao redovni režim isljeđivanja ili prelaćivanja kao u drugim logorima, ali je bilo i prelaćivanja i ubijanja (stav 175. presude u predmetu MKSJ Tadić; vidjeti također stav 225.,242. presude u predmetu MKSJ Stakić i stav 450. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

184. Budući da se u logoru [Trnopolje] nalazio najveći broj žena i djevojaka, silovanja su ovdje bila češća nego u drugim logorima (stav 175. presude u predmetu MKSJ Tadić);

192. Dana 21. augusta 1992. u logor Trnopolje su počeli pristizati autobusi i zatočenicima je rećeno da se u njih ukrcaju. Prijevoz ovim autobusima organizovale su srpske vlasti kako bi prevezle ljude iz Prijedora na teritoriju koju su držali Muslimani...

207. ... [V]eliki broj ljudi ... su bili odvedeni u zgradu SUP-a u Prijedoru i podvrgnuti prelaćivanju. ... [S]vima im je bilo zajednićko to što nisu Srbi... [T]eška prelaćivanja ... su činjena ... u zgradi SUP-a...(stav 248.,780. presude u predmetu MKSJ Stakić; vidjeti također stav 199. presude u predmetu MKSJ Stakić);

209. Zatoćenike su metalnim predmetima tukli pripadnici interventnog voda koji su činili ljudi iz Prijedora (stav 863. presude u predmetu MKSJ Brđanin);

213. Svi muškarci ne-Srbi uhapšeni su i odvedeni u SUP, odakle su autobusima odvedeni u logor Omarska ili u logor Keraterm (stav 15. presude u predmetu MKSJ Kvoćka)

214. Žene, djecu i starije obićno su odvodili u logor Trnopolje (stav 15. presude u predmetu MKSJ Kvoćka);

216. Kasarna JNA u Prijedoru, u kojoj je bilo zatoćeno najmanje 30 muškaraca, imala je osoblje sastavljeno od vojske bosanskih Srba (stav 864. presude u predmetu MKSJ Brđanin).

XVI. DODATAK 3 (IDENTITET STRADALIH)

Mujo (Alija) Alić

DNK izvještaj za Mujo (Alija) Alić - **broj slučaja 9135140** - broj protokola 12720/09 od 17.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-68-MDT, dokaz Tužilaštva T-270;

Sejad (Rifet) Alić

1. DNK izvještaj za Sejad (Rifet) Alić - broj slučaja 9135062 - broj protokola 12764/09 od 24.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19 RFM-3, dokaz Tužilaštva T-270;
2. DNK izvještaj za Sejad (Rifet) Alić - broj slučaja 9135049 - broj protokola 12764/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-68-MDT, dokaz Tužilaštva T-270;
3. DNK izvještaj za Sejad (Rifet) Alić - broj slučaja 9135057 - broj protokola 12764/09r od 04.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19 RTB-1, dokaz Tužilaštva T-270.

Enver (Avdo) Arifagić

1. DNK izvještaj za Enver (Avdo) Arifagić - **broj slučaja 9135060** - broj protokola 12765/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19 LTB-2, dokaz Tužilaštva T-270;
2. DNK izvještaj za Enver (Avdo) Arifagić - **broj slučaja 9135064** - broj protokola 12765/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19-11 MXT, dokaz Tužilaštva T-270;
3. DNK izvještaj za Enver (Avdo) Arifagić - **broj slučaja 9135071** - broj protokola 12765/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-18 LMT, dokaz Tužilaštva T-270;
4. DNK izvještaj za Enver (Avdo) Arifagić - **broj slučaja 9135056** - broj protokola 12765/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19 RFM-1, dokaz Tužilaštva T-270;
5. DNK izvještaj za Enver (Avdo) Arifagić - **broj slučaja 9135050** - broj protokola 12765/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-17 LIN, dokaz Tužilaštva T-270;
6. DNK izvještaj za Enver (Avdo) Arifagić - **broj slučaja 9135053** - broj protokola 12765/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19 LUL-2, dokaz Tužilaštva T-270;
7. DNK izvještaj za Enver (Avdo) Arifagić - **broj slučaja 9135068** - broj protokola 12765/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19-15 MD, dokaz Tužilaštva T-270;
8. DNK izvještaj za Enver (Avdo) Arifagić - **broj slučaja 9135055** - broj protokola 12765/09r od 18.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19 RHM-3, dokaz Tužilaštva T-270;
9. DNK izvještaj za Enver (Avdo) Arifagić - **broj slučaja 9136814** - broj protokola 12765/09r od 15.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19 RFM-1, dokaz Tužilaštva T-270;
10. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-425/2008 od 12.08.2008. godine, dokaz Tužilaštva T-51;

Mehmed (Ekrem) Arifagić

1. DNK izvještaj za Mehmed (Ekrem) Arifagić - **broj slučaja 9135534** - broj protokola 12776/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-55-LTB, dokaz Tužilaštva T-270;

2. DNK izvještaj za Mehmed (Ekrem) Arifagić - **broj slučaja 9135006** - broj protokola 12776/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-31-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Rasim (Sulejman) Aavdić

1. DNK izvještaj br.149 za Rasim (Sulejman) Avdić - **broj slučaja 9108789** - broj protokola 2877/03 od 24.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-192;**
2. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-4583/2008 od 11.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-52;**

Šerif (Ramo) Bajrić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-4585/2008 od 11.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-53;**

Zafir (Šerif) Bajrić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-4586/2008 od 11.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-54;**

Rasim (Muharem) Bašić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-486/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-55;**

Nihad (Meho) Bešić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-427/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-54;**

Mustafa (Ibrahim) Bešić

1. DNK izvještaj za Mustafu (Ibrahim) Bešić - **broj slučaja 9135559** - broj protokola 12854/10 od 21.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-77-rfm, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Mustafu (Ibrahim) Bešić - **broj slučaja 9137933** - broj protokola 12854/10 od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 21-LP, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Nermin (Izet) Bešić

1. DNK izvještaj za Nermin (Izet) Bešić - **broj slučaja 9135135**- broj protokola 12721/09 od 23.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-64 MHT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Nermin (Izet) Bešić - **broj slučaja 9135620**- broj protokola 12721/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-133-LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Nermin (Izet) Bešić - **broj slučaja 9135153**- broj protokola 12721/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-77 RTB-ex, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Nermin (Izet) Bešić - **broj slučaja 9134990** - broj protokola 12721/09r od 04.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-15 LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Nermin (Izet) Bešić - **broj slučaja 9135151** - broj protokola 12721/09r od 12.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-76 RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Nermin (Izet) Bešić - **broj slučaja 9136504** - broj protokola 12721/09r od 12.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-101-MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Sead (Adem) Bešić

1. DNK izvještaj za Sead (Adem) Bešić - **broj slučaja 9135082**-broj protokola 12762/09 od 24.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-28 MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Sead (Adem) Bešić - **broj slučaja 9135079** - broj protokola 12762/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-26 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Suvad (Mustafa) Bešlagić

1. DNK izvještaj za Suvad (Mustafa) Bešlagić - **broj slučaja 9135085** - broj protokola 12822/09 od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-30 LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Suvad (Mustafa) Bešlagić - **broj slučaja 9135084** - broj protokola 12822/09r od 12.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-30 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-429/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-57;**

Šerif (Suljo) Blažević

1. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-458/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-86;**
2. Rješenje o kojim se nastalo lice proglašava umrlim broj R: 784/02 od 20.08.2002. godine, **dokaz Tužilaštva T-87;**
3. Zapisnik Osnovnog suda u Prijedoru broj R: 784/02 od 20.08.2002. godine, **dokaz Tužilaštva T-88;**

Ahmet (Hamdija) Blažević

DNK izvještaj br.147 za Ahmet (Hamdija) Blažević - **broj slučaja 9108804** - broj protokola 2783/03 od 24.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-193;**

Fadil (Ibrahim) Blažević

1. DNK izvještaj za Fadil (Ibrahim) Blažević - **broj slučaja 9135070** - broj protokola 12719/09 od 23.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19-17 MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Fadil (Ibrahim) Blažević - **broj slučaja 9135067** -broj protokola 12719/09r od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19-14 MTX, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Fadil (Ibrahim) Blažević - **broj slučaja 9137855** - broj protokola 12719/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 18-RP, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-459/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-89;**
5. Rješenje o kojim se nastalo lice proglašava umrlim broj R: 290/02 od 26.11.2002. godine, **dokaz Tužilaštva T-90;**
6. Zapisnik Osnovnog suda u Prijedoru broj R: 790/02 od 06.08.2002. godine, **dokaz Tužilaštva T-91;**

Fikret (Himzo) Blažević

1. DNK izvještaj za Fikret (Himzo) Blažević - **broj slučaja 9135020** - broj protokola 12740/09 od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-1 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Fikret (Himzo) Blažević - **broj slučaja 9135022** - broj protokola 12740/09r od 12.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-1 MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**

3. DNK izvještaj za Fikret (Himzo) Blažević - **broj slučaja 9135021** - broj protokola 12740/09r od 12.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-1 LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Mustafa (Edhem) Blažević

DNK izvještaj br.76 za Mustafa (Edhem) Blažević - **broj slučaja 9108927** - broj protokola 3289/03 od 2.3.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-194;**

Muharem (Šaban) Crljenković

1. DNK izvještaj za Muharem (Šaban) Crljenković - **broj slučaja 9134986** - broj protokola 12705/09 od 04.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-11-lin, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Muharem (Šaban) Crljenković - **broj slučaja 9135003** - broj protokola 12705/09r od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-28-lfm, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Muharem (Šaban) Crljenković - **broj slučaja 9135536** - broj protokola 12705/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-57-lhm, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Muharem (Šaban) Crljenković - **broj slučaja 9135595** - broj protokola 12705/09r od 18.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-109-MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Muharem (Šaban) Crljenković - **broj slučaja 9137870** - broj protokola 12705/09r od 02.09.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 66a-h-155-LU-2, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Zijad (Ibrahim) Čejvan

1. DNK izvještaj br.33 za Zijad (Ibrahim) Čejvan - **broj slučaja 9108547** - broj protokola 2773/03 od 14.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 195a;**
2. DNK izvještaj br.33 za Zijad (Ibrahim) Čejvan - **broj slučaja 9108767** - broj protokola 2773/03 od 13.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 195 b;**
3. DNK izvještaj br.33 za Zijad (Ibrahim) Čejvan - **broj slučaja 9108755** - broj protokola 2773/03 od 8.12.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 195;**

Besim (Smail) Čaušević

1. DNK izvještaj za Besim (Smail) Čaušević - **broj slučaja 9135570** - broj protokola 12792/09 od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-84-RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Besim (Smail) Čaušević - **broj slučaja 9135163** - broj protokola 12792/09r od 04.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-84-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Besim (Smail) Čaušević - **broj slučaja 9135626** - broj protokola 12792/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-139-LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-430/2008 od 11.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-58;**

Ismet (Mehmed) Ćustić

1. DNK izvještaj za Ismet (Mehmed) Ćustić - **broj slučaja 9135005** - broj protokola 12820/09 od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-30-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

2. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-433/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-53;**

Hilmija (Mehmed) Ćustić

1. DNK izvještaj za Hilmija (Mehmed) Ćustić - **broj slučaja 9135562** - broj protokola 12780/09 od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-79-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-432/2008 od 11.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-60;**

Admir (Džemal) Dergić

1. DNK izvještaj za Admir (Džemal) Dergić - **broj slučaja 9135103** - broj protokola 12723/09r od 18.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-41/52 MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Admir (Džemal) Dergić - **broj slučaja 9135102** - broj protokola 12723/09r od 04.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-42 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Admir (Džemal) Dergić - **broj slučaja 9135089** - broj protokola 12723/09r od 04.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-34 RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Admir (Džemal) Dergić - **broj slučaja 9135106** - broj protokola 12723/09 od 28.05.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-43 MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Admir (Džemal) Dergić - **broj slučaja 9137905** - broj protokola 12723/09r od 26.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 41/52-LU, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-401/2008 od 08.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-61;**

Fadil (Fehim) Duratović

1. DNK izvještaj za Fadil (Fehim) Duratović - **broj slučaja 9135098** - broj protokola 12763/09 od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-39 MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Fadil (Fehim) Duratović - **broj slučaja 9135093** - broj protokola 12763/09r od 04.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-35 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Fadil (Fehim) Duratović - **broj slučaja 9135037** - broj protokola 12763/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-10 RPT, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Šaban (Šerif) Elezović

1. DNK izvještaj za Šaban (Šerif) Elezović - **broj slučaja 9135000** - broj protokola 12845/10 od 12.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-25-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Šaban (Šerif) Elezović - **broj slučaja 9135016** - broj protokola 12845/10r od 12.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-43-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Šaban (Šerif) Elezović - **broj slučaja 9135639** - broj protokola 12845/10r od 15.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-152-RRD, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Šaban (Šerif) Elezović - **broj slučaja 9137860** - broj protokola 12845/10r od 02.09.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66a-h-62-LH-2, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Fahrudin (Kasim) Elezović

Potvrdio svjedok Hakija Elezović;

Jasmin (Hajrudin) Elezović

DNK izvještaj br.39 za Hajrudin (Salih) Elezović - **broj slučaja 9108553** - broj protokola 5608/05 od 3.6.2005. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-197;**

Edin (Muharem) Elezović i Emir (Muharem) Elezović

1. DNK izvještaj br.46 za Edin (Muharem) Elezović ili Emir (Muharem) Elezović - **broj slučaja 9108560** - broj protokola 2594/03 od 8.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-211;**
2. DNK izvještaj br.46 za Edin (Muharem) Elezović ili Emir (Muharem) Elezović - **broj slučaja 9108757** - broj protokola 2779/03 od 31.3.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-211a;**
3. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-4506/2008 od 07.08.2008. godine (za Edina Elezovića), **dokaz Tužilaštva T-61;**
4. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-4507/2008 od 07.08.2008. godine (za Emira Elezovića), **dokaz Tužilaštva T-63;**

Hajrudin (Salih) Elezović

1. DNK izvještaj br.92 za Hajrudin (Salih) Elezović - **broj slučaja 9108766** - broj protokola 2780/03 od 10.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-196;**
2. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-398/2008 od 08.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-64;**

Jasmin (Ismet) Fazlić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-434/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-65;**

Mirsad (Ismet) Fazlić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-435/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-66;**

Almir (Refik) Fazlić

1. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-4498/2008 od 07.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-92;**
2. Rješenje o kojim se nastalo lice proglašava umrlim broj R: 157/2000 od 26.03.2001. godine, **dokaz Tužilaštva T-93;**
3. Zapisnik Osnovnog suda u Prijedoru broj R. 157/2000 od 26.03.2001. godine, **dokaz Tužilaštva T-94;**

Edin (Hilmija) Fazlić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-463/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-96;**

Ismet (Derviš) Fazlić

1. DNK izvještaj za Ismet (Derviš) Fazlić - **broj slučaja 9134977** - broj protokola 12699/09 od 04.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-2-lin, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Ismet (Derviš) Fazlić - **broj slučaja 9134994** - broj protokola 12699/09r od 23.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-19-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Ismet (Derviš) Fazlić - **broj slučaja 9135529** - broj protokola 12699/09r od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-50-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**

4. DNK izvještaj za Ismet (Derviš) Fazlić - **broj slučaja 9135631** - broj protokola 12699/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-144-LRD, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Ismet (Derviš) Fazlić - **broj slučaja 9135617** - broj protokola 12699/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-131-LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Kemal (Hamdija) Garibović

1. DNK izvještaj za Kemal (Hamdija) Garibović - **broj slučaja 9135131** - broj protokola 12796/09 od 12.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-61 RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Kemal (Hamdija) Garibović - **broj slučaja 9135122** - broj protokola 12796/09r od 15.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-53 LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-436/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-67;**

Samir (Sadik) Garibović

Potvrdio Svjedok A u prilikom davanja iskaza pred sudom;

Vasif (Atif) Garibović

1. DNK izvještaj za Vasif (Atif) Garibović - **broj slučaja 9135176** - broj protokola 12735/09 od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-95 MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Vasif (Atif) Garibović - **broj slučaja 9135582** - broj protokola 12735/09r od 04.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-96-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Vasif (Atif) Garibović - **broj slučaja 9135181** - broj protokola 12735/09r od 04.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-102 RHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Vasif (Atif) Garibović - **broj slučaja 9135576** - broj protokola 12735/09r od 04.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-90-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Vasif (Atif) Garibović - **broj slučaja 9135580** - broj protokola 12735/09r od 04.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-94-RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Vasif (Atif) Garibović - **broj slučaja 9135182** - broj protokola 12735/09r od 04.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 102 RPT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
7. DNK izvještaj za Vasif (Atif) Garibović - **broj slučaja 9137913** - broj protokola 12735/09r od 26.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 66a-h-134-LFB-2, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Muhamed (Abaz) Grabić

1. DNK izvještaj za Muhamed (Abaz) Grabić - **broj slučaja 9135171** - broj protokola 12726/09 od 17.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-92 MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Muhamed (Abaz) Grabić - **broj slučaja 9135040** - broj protokola 12726/09r od 23.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-11 RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Muhamed (Abaz) Grabić - **broj slučaja 9135172** - broj protokola 12726/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-92 mdt, **dokaz Tužilaštva T-270;**

4. DNK izvještaj za Muhamed (Abaz) Grabić - **broj slučaja 9135036** - broj protokola 12726/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-9 MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Muhamed (Abaz) Grabić - **broj slučaja 9135174** - broj protokola 12726/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-93 LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Muhamed (Abaz) Grabić - **broj slučaja 9137915** - broj protokola 12726/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 11-LF-1, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Mirsad (Hasan) Gutić

DNK izvještaj br.95 za Mirsad (Hasan) Gutić - **broj slučaja 9108776** - broj protokola 2765/03 od 8.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-198;**

Husein (Salih) Hankić

1. DNK izvještaj za Husein (Salih) Hankić - **broj slučaja 9135148** - broj protokola 12797/09 od 12.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-72 LFM-1, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Husein (Salih) Hankić - **broj slučaja 9135146** - broj protokola 12797/09r od 12.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-72 LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Husein (Salih) Hankić - **broj slučaja 9135618** - broj protokola 12797/09r od 04.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-98-RPR, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Osman (Hasan) Hasanagić

1. DNK izvještaj za Osman (Hasan) Hasanagić - broj protokola 12789/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi - **broj slučaja 9135126** - broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-56 RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Osman (Hasan) Hasanagić - **broj slučaja 9135541** - broj protokola 12789/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-62-RPT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Osman (Hasan) Hasanagić - **broj slučaja 9135168** - broj protokola 12789/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-89 RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Osman (Hasan) Hasanagić - **broj slučaja 9135132** - broj protokola 12789/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-62-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Osman (Hasan) Hasanagić - **broj slučaja 9134976** - broj protokola 12789/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-1-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-437/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-68;**

Ismet (Husein) Hirkić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-438/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-69;**

Rifet (Husein) Hirkić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-399/2008 od 08.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-70;**

Šefik (Husein) Hirkić

DNK izvještaj br.124 za Šefik (Husein) Hirkić - **broj slučaja 9108780** - broj protokola 2767/03 od 26.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-199;**

Midhet (Fehim) Hodžić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-4590/2008 od 11.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-71;**

Ahmet (Husein) Hodžić

1. DNK izvještaj za Ahmet (Husein) Hodžić - **broj slučaja 9135524** - broj protokola 12753/09 od 24.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-45-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Ahmet (Husein) Hodžić - **broj slučaja 9135528** - broj protokola 12753/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-49-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Ahmet (Husein) Hodžić - **broj slučaja 9135010** - broj protokola 12753/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-36-LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Ahmet (Husein) Hodžić - **broj slučaja 9135593** - broj protokola 12753/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-107-LPT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Ahmet (Husein) Hodžić - **broj slučaja 9135594** - broj protokola 12753/09r od 18.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-108-MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Ahmet (Husein) Hodžić - **broj slučaja 9137923** - broj protokola 12753/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 66a-h-146-RU, **dokaz Tužilaštva T-270;**
7. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-4591/2008 od 11.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-72;**

Mirsad (Hilmija) Hodžić

1. DNK izvještaj za Mirsad (Hilmija) Hodžić - **broj slučaja 9135121** - broj protokola 12722/09 od 23.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-52 MDT-2, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Mirsad (Hilmija) Hodžić - **broj slučaja 9135110** - broj protokola 12722/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-46 LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Mirsad (Hilmija) Hodžić - **broj slučaja 9135111** - broj protokola 12722/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-47 LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Mirsad (Hilmija) Hodžić - **broj slučaja 9135108** - broj protokola 12722/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-44 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Mirsad (Hilmija) Hodžić - **broj slučaja 9137925** - broj protokola 12722/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 45-RH, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Said (Alija) Horozović i Emsud (Alija) Horozović

Potvrdio Svjedok KO-7;

Mahmut (Sefer) Hrustić

1. DNK izvještaj za Mahmut (Sefer) Hrustić - **broj slučaja 9135142** - broj protokola 12839/10 od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-69 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Mahmut (Sefer) Hrustić - **broj slučaja 9135145** - broj protokola 12839/10 od 12.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-71 LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Hajro (Husko) Ičić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-441/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-73;**

Armin (Mustafa) Jakupović

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-442/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-74;**

Senad (Latif) Jusufagić

1. DNK izvještaj za Senad (Latif) Jusufagić - **broj slučaja 9134980** - broj protokola 12704/09 od 03.12. 2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-5-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Senad (Latif) Jusufagić - **broj slučaja 9135566** - broj protokola 12704/09 od 21.01. 2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-83-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Zuhdija (Meho) Kadirić

DNK izvještaj br.42 za Zuhdija (Meho) Kadirić - **broj slučaja 9108556** - broj protokola 4202/04 od 14.09.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 200;**

Mehmed (Sulejman) Kahrmanović

1. DNK izvještaj za Mehmed (Sulejman) Kahrmanović - **broj slučaja 9134984** - broj protokola 12718/09 od 17.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-9-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Mehmed (Sulejman) Kahrmanović - **broj slučaja 9135625** - broj protokola 12718/09r od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-138-LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Mehmed (Sulejman) Kahrmanović - **broj slučaja 9135558** - broj protokola 12718/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-76-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Mehmed (Sulejman) Kahrmanović - **broj slučaja 9135662** - broj protokola 12718/09r od 18.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-175-LRD, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Mehmed (Sulejman) Kahrmanović - **broj slučaja 9134999** - broj protokola 12718/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-24-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Mehmed (Sulejman) Kahrmanović - **broj slučaja 9135539** - broj protokola 12718/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-60-LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Uzeir (Muharem) Kahrmanović

1. DNK izvještaj za Uzeir (Muharem) Kahrmanović - **broj slučaja 9135034** - broj protokola 12732/09 od 23.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-7 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Uzeir (Muharem) Kahrmanović - **broj slučaja 9135031** - broj protokola 12732/09r od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-7 MD, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Uzeir (Muharem) Kahrmanović - **broj slučaja 9135032** - broj protokola 12732/09r od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-7 OCC, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Uzeir (Muharem) Kahrmanović - **broj slučaja 9135628** - broj protokola 12732/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09- a/h-141-RFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**

5. DNK izvještaj za Uzeir (Muharem) Kahrimanović - broj slučaja 9135033 - broj protokola 12732/09r od 11.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-7 LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Derviš (Osman) Karabašić

1. DNK izvještaj za Derviš (Osman) Karabašić - broj slučaja 9135118- broj protokola 12766/09 od 24.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-51 MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Derviš (Osman) Karabašić - broj slučaja 9135615 - broj protokola 12766/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 a/h-129-RFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Derviš (Osman) Karabašić - broj slučaja 9135116 - broj protokola 12766/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-51 LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Derviš (Osman) Karabašić - broj slučaja 9135115 - broj protokola 12766/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-50 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Derviš (Osman) Karabašić - broj slučaja 9135130 - broj protokola 12766/09r od 25.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-60 RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Derviš (Osman) Karabašić - broj slučaja 9135117 - broj protokola 12766/09r od 07.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-51 LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Osman (Derviš) Karabašić

1. DNK izvještaj za Karabašić (Derviš) Osman - broj slučaja 9135149 - broj protokola 12791/09r od 27.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-73 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Karabašić (Derviš) Osman - broj slučaja 9135141 - broj protokola 12791/09r od 27.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-69 RFM-ex, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Karabašić (Derviš) Osman - broj slučaja 9135569 - broj protokola 12791/09r od 27.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-84-LHM-2, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Karabašić (Derviš) Osman - broj slučaja 9137898 - broj protokola 12791/09r od 02.09.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 66a-h-163-LU, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Elvir (Kadir) Kararić

1. DNK izvještaj za Elvir (Kadir) Kararić - broj slučaja 9135616 - broj protokola 12746/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-130-LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Elvir (Kadir) Kararić - broj slučaja 9134995 - broj protokola 12746/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-20-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Elvir (Kadir) Kararić - broj slučaja 9134991 - broj protokola 12746/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-16-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Elvir (Kadir) Kararić - broj slučaja 9135643 - broj protokola 12746/09r od 18.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-156-lui, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Elvir (Kadir) Kararić - broj slučaja 9135597 - broj protokola 12746/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-111-MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**

6. DNK izvještaj za Elvir (Kadir) Kararić - **broj slučaja 9135017** - broj protokola 12746/09r od 04.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-44-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
7. DNK izvještaj za Elvir (Kadir) Kararić - **broj slučaja 9135637** - broj protokola 12746/09r od 04.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-150-LRD, **dokaz Tužilaštva T-270;**
8. DNK izvještaj za Elvir (Kadir) Kararić - **broj slučaja 9137845** - broj protokola 12746/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 66a-h-32-RH, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Kadir (Husein) Kararić

1. DNK izvještaj za Kadir (Husein) Kararić - **broj slučaja 9135178** - broj protokola 12734/09 od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-97 MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Kadir (Husein) Kararić - **broj slučaja 9135175** - broj protokola 12734/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-94 RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Kadir (Husein) Kararić - **broj slučaja 9135179** - broj protokola 12734/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-98 MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Kadir (Husein) Kararić - **broj slučaja 9135180** - broj protokola 12734/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-100 RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Kadir (Husein) Kararić - **broj slučaja 9137844** - broj protokola 12734/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 96-RH, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Elvin (Mehmed) Kauković

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-651/2008 od 08.12.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-97;**

Meho (Ahmet) Kljajić

DNK izvještaj za Meho (Ahmet) Kljajić - **broj slučaja 9135564** - broj protokola 12790/09 od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-81-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Ahmet (Salih) Krkić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-649/2008 od 08.12.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-98;**

Abaz (Omer) Kulašić

1. DNK izvještaj br.12 za Abaz (Omer) Kulašić - **broj slučaja 9108532**- broj protokola 2592/03 od 24.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 201;**
2. DNK izvještaj br.12 za Abaz (Omer) Kulašić - **broj slučaja 9108536**- broj protokola 2592/03 od 8.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-201a;**
3. DNK izvještaj br.12 za Abaz (Omer) Kulašić - **broj slučaja 9108543**- broj protokola 2592/03 od 8.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-201b;**
4. DNK izvještaj br.12 za Abaz (Omer) Kulašić - **broj slučaja 9108551**- broj protokola 2592/03 od 8.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-201c;**
5. DNK izvještaj br.12 za Abaz (Omer) Kulašić - **broj slučaja 9108772** - broj protokola 2592/03 od 8.3.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-201d;**

Sakib (Ahmet) Kljajić

1. DNK izvještaj za Sakib (Ahmet) Kljajić - **broj slučaja 9135065** - broj protokola 12724/09 od 23.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-16/19-12 MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Sakib (Ahmet) Kljajić - **broj slučaja 9135107** - broj protokola 12724/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-43 LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Sakib (Ahmet) Kljajić - **broj slučaja 9135087** - broj protokola 12724/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-33 RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Sakib (Ahmet) Kljajić - **broj slučaja 9135101** - broj protokola 12724/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-42 RIN-EX, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Sakib (Ahmet) Kljajić - **broj slučaja 9135100** - broj protokola 12724/09r od 25.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-41 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-4513/2008 od 07.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-75;**

Velid (Ramo) Marošlić

1. DNK izvještaj za Velid (Ramo) Marošlić - **broj slučaja 9135630** - broj protokola 12823/10r od 18.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-143-RFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Velid (Ramo) Marošlić - **broj slučaja 9135561** - broj protokola 12823/10r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-78-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Velid (Ramo) Marošlić - **broj slučaja 9135573** - broj protokola 12823/10 od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-87-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Himzo (Redžo) Marošlić

1. DNK izvještaj br.26 za Marošlić (Redžo) Himzo - **broj slučaja 9108540** - broj protokola 2732/03 od 6.5.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 202;**
2. DNK izvještaj br.26 za Marošlić (Redžo) Himzo - **broj slučaja 9108799** - broj protokola 2732/03 od 5.12.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 202a;**
3. DNK izvještaj br.26 za Marošlić (Redžo) Himzo - **broj slučaja 9108788** - broj protokola 2732/03 od 8.3.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 202b;**
4. DNK izvještaj br.26 za Marošlić (Redžo) Himzo - **broj slučaja 9108788** - broj protokola 2732/03 od 8.12.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 202c;**
5. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-405/2008 od 08.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-76;**

Ejub (Abaz) Medić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-482/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-77;**

Alija (Bećo) Mehmedagić

1. DNK izvještaj br.43 za Alija (Bećo) Mehmedagić - **broj slučaja 9108754** - broj protokola 3162/03 od 8.12.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-203;**

2. DNK izvještaj br.43 za Alija (Bećo) Mehmedagić - **broj slučaja 9108754** - broj protokola 3162/03 od 8.12.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 203a;**

Osman (Husein) Mehmedagić

1. DNK izvještaj za Osman (Husein) Mehmedagić - **broj slučaja 9135035** - broj protokola 12733/09 od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-8 RIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Osman (Husein) Mehmedagić - **broj slučaja 9135048** - broj protokola 12733/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-15 RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Osman (Husein) Mehmedagić - **broj slučaja 9135123** - broj protokola 12733/09r od 12.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-54 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Asmir (Mehmed) Memić

1. DNK izvještaj za Asmir (Mehmed) Memić - **broj slučaja 9135579** - broj protokola 12793/09 od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-93-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Asmir (Mehmed) Memić - **broj slučaja 9135598** - broj protokola 12793/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-112-MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Asmir (Mehmed) Memić - **broj slučaja 9137912** - broj protokola 12793/09r od 26.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 66a-h-148-LR-2, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-413/2008 od 08.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-78;**

Himzo (Omer) Mrkalj

1. DNK izvještaj br.142 za Himzo (Omer) Mrkalj - **broj slučaja 9108754** - broj protokola 3302/03 od 13.2.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 204;**
2. DNK izvještaj br.142 za Himzo (Omer) Mrkalj - **broj slučaja 9108805** - broj protokola 3302/03 od 16.4.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T- 204a;**

Idriz (Haso) Muretčehajić

1. DNK izvještaj br.113 za Idriz (Haso) Muretčehajić - **broj slučaja 9108792** - broj protokola 2785/03 od 6.5.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-205;**
2. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-404/2008 od 08.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-79;**

Edin (Osman) Mujkanović

1. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135531** - broj protokola 12754/09 od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-52-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135645** - broj protokola 12754/09r od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-158-LUI, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135659** - broj protokola 12754/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-172-LRD, **dokaz Tužilaštva T-270;**

4. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135591** - broj protokola 12754/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-105-MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135607** - broj protokola 12754/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-121-MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135158** - broj protokola 12754/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-79-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
7. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135125** - broj protokola 12754/09r od 04.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-55 LPT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
8. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135159** - broj protokola 12754/09r od 12.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-80 LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
9. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135629** - broj protokola 12754/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-142-RFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
10. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135547** - broj protokola 12754/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-66-LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
11. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9135136** - broj protokola 12754/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-65 LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
12. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9137920** - broj protokola 12754/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 52-LT-2, **dokaz Tužilaštva T-270;**
13. DNK izvještaj za Edin (Osman) Mujkanović - **broj slučaja 9137851** - broj protokola 12754/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 66a-h-56-RH, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Husein (Hamdija) Mujkanović

1. DNK izvještaj za Husein (Hamdija) Mujkanović - **broj slučaja 9134992** - broj protokola 12745/09 od 18.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-17-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Husein (Hamdija) Mujkanović - **broj slučaja 9135571** - broj protokola 12745/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-85-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Husein (Hamdija) Mujkanović - **broj slučaja 9135160** - broj protokola 12745/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-81 LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-446/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-81;**

Refik (Rasim) Mujkanović

1. DNK izvještaj za Refik (Rasim) Mujkanović - **broj slučaja 9135004** - broj protokola 12309/09 od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-29-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Refik (Rasim) Mujkanović - **broj slučaja 9135648** - broj protokola 12309/09r od 29.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-161 RUI, **dokaz Tužilaštva T-270;**

3. DNK izvještaj za Refik (Rasim) Mujkanović - **broj slučaja 9137862** - broj protokola 12309/09r od 26.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 66a-h-12 RP, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Vasif (Mahmut) Mujkanović

DNK izvještaj za Vasif (Mahmut) Mujkanović - **broj slučaja 9135550** - broj protokola 12818/09 od 21.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-69-RHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Nihad (Sulejman) Memić

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-445/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-80;**

Senad (Esad) Mujkanović

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-447/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-82;**

Fuad (Derviš) Muretčehajić

DNK izvještaj za Fuad (Derviš) Muretčehajić - **broj slučaja 9135557** - broj protokola 12775/09 od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-75-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Mehmed (Derviš) Muretčehajić

1. DNK izvještaj za Mehmed (Derviš) Muretčehajić - **broj slučaja 9135563** - broj protokola 12749/09 od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-80-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Mehmed (Derviš) Muretčehajić - **broj slučaja 9135577** - broj protokola 12749/09r od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-91 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Mehmed (Derviš) Muretčehajić - **broj slučaja 9135624** - broj protokola 12749/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-137-LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Mehmed (Derviš) Muretčehajić - **broj slučaja 9135624** - broj protokola 12749/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-95-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Mehmed (Derviš) Muretčehajić - **broj slučaja 9135581** - broj protokola 12749/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-186-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-449/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-83;**

Faik (Osman) Rizvančević

1. DNK izvještaj za Faik (Osman) Rizvančević - **broj slučaja 9135156** - broj protokola 12814/09 od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-77 RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Faik (Osman) Rizvančević - **broj slučaja 9135603** - broj protokola 12814/09r od 15.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-117-MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Faik (Osman) Rizvančević - **broj slučaja 9135154** - broj protokola 12814/09r od 25.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-77 RIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Faik (Osman) Rizvančević - **broj slučaja 9136505** - broj protokola 12814/09r od 01.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-114-MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**

5. DNK izvještaj za Faik (Osman) Rizvančević - **broj slučaja 9135152** - broj protokola 12814/09r od 07.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-77 LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Nail (Džemal) Sadić

1. DNK izvještaj za Sadić (Džemal) Nail - **broj slučaja 9135019** - broj protokola 12741/09 od 17.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66-g-1-MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Sadić (Džemal) Nail - **broj slučaja 9135606** - broj protokola 12741/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66- A/H-120-RPT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Sadić (Džemal) Nail - **broj slučaja 9135578** - broj protokola 12741/09r od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66- A/H-92-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Sadić (Džemal) Nail - **broj slučaja 9135619** - broj protokola 12741/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-132-LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Sadić (Džemal) Nail - **broj slučaja 9135545** - broj protokola 12741/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-64-RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Sadić (Džemal) Nail - **broj slučaja 9135667** - broj protokola 12741/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-180-RUI, **dokaz Tužilaštva T-270;**
7. DNK izvještaj za Sadić (Džemal) Nail - **broj slučaja 9135538** - broj protokola 12741/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-59-RHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
8. DNK izvještaj za Sadić (Džemal) Nail - **broj slučaja 9135129** - broj protokola 12741/09r od 12.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-59-RIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
9. DNK izvještaj za Sadić (Džemal) Nail - **broj slučaja 9137840** - broj protokola 12741/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 77-LT-2, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Bajazid (Hamza) Saldumović

1. DNK izvještaj za Bajazid (Hamza) Saldumović - **broj slučaja 9135574** - broj protokola 12779/09 od 15.04.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-88-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-450/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-84;**

Jasmin (Mehmed) Saldumović

1. DNK izvještaj za Jasmin (Mehmed) Saldumović - **broj slučaja 9134996** - broj protokola 12778/09 od 24.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-21-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Jasmin (Mehmed) Saldumović - **broj slučaja 9135627** - broj protokola 12778/09r od 24.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-140-RFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Jasmin (Mehmed) Saldumović - **broj slučaja 9135532** - broj protokola 12778/09r od 24.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-53-RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Jasmin (Mehmed) Saldumović - **broj slučaja 9135661** - broj protokola 12778/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-174-LRD, **dokaz Tužilaštva T-270;**

5. DNK izvještaj za Jasmin (Mehmed) Saldumović - **broj slučaja 9137902** - broj protokola 12778/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka 66a-h-14-rp, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Kasim (Šefik) Sivac

1. DNK izvještaj br.96 za Kasim (Šefik) Sivac - **broj slučaja 9108797** - broj protokola 5121/05 od 11.2.2005. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-207;**
2. DNK izvještaj br.96 za Kasim (Šefik) Sivac - **broj slučaja 9108782** - broj protokola 5121/05r od 11.2.2005. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-207a;**

Merzuk (Ibrahim) Sivac

1. DNK izvještaj br.109 za Merzuk (Ibrahim) Sivac - **broj slučaja 9108797** - broj protokola 2876/03 od 21.1.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-206;**
2. DNK izvještaj br.109 za Merzuk (Ibrahim) Sivac - **broj slučaja 9108795** - broj protokola 2876/03 od 21.1.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-206a;**
3. DNK izvještaj br.109 za Merzuk (Ibrahim) Sivac - **broj slučaja 9108803** - broj protokola 2876/03 od 17.3.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-206b;**

Edin (Munib) Sivac i Nedžad (Munib) Sivac

1. DNK izvještaj br.91 za Edin (Munib) Sivac ili Nedžad (Munib) Sivac - **broj slučaja 9108749** - broj protokola 2596/03 od 6.5.2004. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-212;**
2. DNK izvještaj br.91 za Edin (Munib) Sivac ili Nedžad (Munib) Sivac - **broj slučaja 9108790** - broj protokola 2596/03 od 8.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-212a;**

Omer (Halil) Šljivar

DNK izvještaj br.7 za Omer (Halil) Šljivar - **broj slučaja 9108529** - broj protokola 2731/03 od 8.11.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-208;**

Zilhad (Huska) Selimović

1. DNK izvještaj za Zilhad (Huska) Selimović - **broj slučaja 9135013** - broj protokola 12750/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-39-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Zilhad (Huska) Selimović - **broj slučaja 9135609** - broj protokola 12750/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-123-LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Zilhad (Huska) Selimović - **broj slučaja 9134981** - broj protokola 12750/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-6-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Mehmedalija (Ibrahim) Talić

1. DNK izvještaj za Mehmedalija (Ibrahim) Talić - **broj slučaja 9134983** - broj protokola 12697/09 od 10.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-8-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Mehmedalija (Ibrahim) Talić - **broj slučaja 9135552** - broj protokola 12697/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-71-RHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

3. DNK izvještaj za Mehmedalija (Ibrahim) Talić - **broj slučaja 9135127** - broj protokola 12697/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-57-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Mehmedalija (Ibrahim) Talić - **broj slučaja 9135565** - broj protokola 12697/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-82-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Mehmedalija (Ibrahim) Talić - **broj slučaja 9135646** - broj protokola 12697/09r od 27.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-195-RUI, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Mehmedalija (Ibrahim) Talić - **broj slučaja 9135138** - broj protokola 12697/09r od 29.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-67-RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Sakib (Bejdo) Trnjanin

DNK izvještaj br.40 za Sakib (Bejdo) Trnjanin - **broj slučaja 9108554** - broj protokola 5039/04 od 11.2.2005. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-209;**

Seid (Miralem) Vehabović

Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-650/2008 od 08.12.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-95;**

Fadil (Ramo) Velić

1. DNK izvještaj za Fadil (Ramo) Velić - **broj slučaja 9134985** - broj protokola 12755/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-10-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Fadil (Ramo) Velić - **broj slučaja 9135523** - broj protokola 12755/09 od 14.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-40-LTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Fadil (Ramo) Velić - **broj slučaja 9135614** - broj protokola 12755/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-128-RFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Fadil (Ramo) Velić - **broj slučaja 9135150** - broj protokola 12755/09r od 04.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-75-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Ekrem (Zuhdija) Velić

1. DNK izvještaj za Ekrem (Zuhdija) Velić ili Enes (Zuhdija) Velić - **broj slučaja 9135024** - broj protokola 12777/09 od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-3 RPT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Ekrem (Zuhdija) Velić ili Enes (Zuhdija) Velić - **broj slučaja 9135520** - broj protokola 12777/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-11 a-LVT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Ekrem (Zuhdija) Velić ili Enes (Zuhdija) Velić - **broj slučaja 9135043** - broj protokola 12777/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-11 a-LVT, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Ziko (Husein) Zahirović

1. DNK izvještaj za Ziko (Husein) Zahirović - **broj slučaja 9135002** - broj protokola 12747/09r od 18.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-27-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Ziko (Husein) Zahirović - **broj slučaja 9134988** - broj protokola 12747/09r od 18.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-13-LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**

3. DNK izvještaj za Ziko (Husein) Zahirović - **broj slučaja 9135548** - broj protokola 12747/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-67-LHM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Ziko (Husein) Zahirović - **broj slučaja 9135589** - broj protokola 12747/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-103-MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Ziko (Husein) Zahirović - **broj slučaja 9135590** - broj protokola 12747/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-104-MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Ziko (Husein) Zahirović - **broj slučaja 9135657** - broj protokola 12747/09r od 12.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-170-LUI, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Nedžad (Latif) Zulić

1. DNK izvještaj br.115 za Nedžad (Latif) Zulić - **broj slučaja 9108800** - broj protokola 2867/03 od 11.12.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-210;**
2. DNK izvještaj br.115 za Nedžad (Latif) Zulić - **broj slučaja 9108800** - broj protokola 2867/03 od 2.12.2003. godine urađeno po naredbi broj: KRI-8/03, **dokaz Tužilaštva T-210a;**
3. Izvod iz matične knjige umrlih broj 04-202-1-454/2008 od 12.08.2008. godine, **dokaz Tužilaštva T-85;**

Ferid (Karanfil) Žerić

1. DNK izvještaj za Žerić (Karanfil) Ferid - **broj slučaja 9135029** - broj protokola 12698/09 od 10.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-5 MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Žerić (Karanfil) Ferid - **broj slučaja 9135027** - broj protokola 12698/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-4-RFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Žerić (Karanfil) Ferid - **broj slučaja 9135023** - broj protokola 12698/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-2-RPT, **dokaz Tužilaštva T-270;**

Sakib (Idriz) Žerić

1. DNK izvještaj za Sakib (Idriz) Žerić - **broj slučaja 9134997** - broj protokola 12744/09 od 23.12.2009. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66 A/H-22-LFM, **dokaz Tužilaštva T-270;**
2. DNK izvještaj za Sakib (Idriz) Žerić - **broj slučaja 9135530** - broj protokola 12744/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09- 66 A/H-51-RTB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
3. DNK izvještaj za Sakib (Idriz) Žerić - **broj slučaja 9135072** - broj protokola 12744/09r od 11.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09- 19 LIN, **dokaz Tužilaštva T-270;**
4. DNK izvještaj za Sakib (Idriz) Žerić - **broj slučaja 9135592** - broj protokola 12744/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09- 66 A/H-106-MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
5. DNK izvještaj za Sakib (Idriz) Žerić - **broj slučaja 9135623** - broj protokola 12744/09r od 21.01.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09- 66 A/H-136-LFB, **dokaz Tužilaštva T-270;**
6. DNK izvještaj za Sakib (Idriz) Žerić - **broj slučaja 9135604** - broj protokola 12744/09r od 25.02.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09- 66 A/H-118-MDT, **dokaz Tužilaštva T-270;**

7. DNK izvještaj za Sakib (Idriz) Žerić - **broj slučaja 9135586** - broj protokola 12744/09r od 04.03.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09- 66 A/H-100-MXT, **dokaz Tužilaštva T-270;**
8. DNK izvještaj za Sakib (Idriz) Žerić - **broj slučaja 9137859** - broj protokola 12744/09r od 18.08.2010. godine urađeno po naredbi broj: KTA-1/09-RZ sa uzorka SK-03/09-66a -h-61-rh-2, **dokaz Tužilaštva T-270;**

XVII. SADRŽAJ

I. IZREKA.....	2
II. OPTUŽENJE.....	14
III. IZVEDENI DOKAZI	15
IV. ZAVRŠNE RIJEČI.....	15
A. TUŽILAŠTVO	15
B. OPTUŽENI ZORAN BABIĆ I NJEGOVA ODBRANA.....	17
1. Odbrana optuženog Zorana Babića	17
2. Optuženi Zoran Babić	18
C. OPTUŽENI MILORAD RADAKOVIĆ I NJEGOVA ODBRANA.....	18
1. Odbrana optuženog Milorada Radakovića.....	18
2. Optuženi Milorad Radaković	18
D. OPTUŽENI MILORAD ŠKRBIĆ I NJEGOVA ODBRANA	19
1. Odbrana optuženog Milorada Škrbića	19
2. Optuženi Milorad Škrbić.....	19
E. OPTUŽENI DUŠAN JANKOVIĆ I NJEGOVA ODBRANA.....	19
1. Odbrana optuženog Dušana Jankovića	19
2. Optuženi Dušan Janković.....	20
F. OPTUŽENI ŽELJKO STOJNIĆ I NJEGOVA ODBRANA	21
1. Odbrana optuženog Željka Stojnića	21
2. Optuženi Željko Stojnić	21
V. PROCESNE ODULKE.....	22
A. UTVRĐENE ČINJENICE.....	22
B. NAČIN ISPITIVANJA SVJEDOKA	23
C. PROCESNI PRIGOVORI NA POJEDINE DOKAZE.....	26
VI. PRIMJENJIVI ZAKON	26
VII. PRIMIJENJENI STANDARDI U POGLEDU OCJENE DOKAZA I ELEMENTI	
DJELA.....	31
A. STANDARDI PRILIKOM OCJENJIVANJA POJEDINIH DOKAZA	31
B. OPŠTI ELEMENTI ZLOČINA PROTIV ČOVJEČNOSTI	35

C. PRAVNI STANDARDI PRIMJENJIVANI NA UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE.....	35
1. Nezakonito zatvaranje	36
2. Druga nečovječna djela	36
3. Ubistvo	37
4. Deportacija i prisilno preseljenje	37
5. Progon	38
D. INDIVIDUALNA KRIVIČNA ODGOVORNOST PREMA ČLANU 180. STAV 1. KZ BiH.....	38
1. Udruženi zločinački poduhvat.....	38
VIII. ČINJENIČNA UTVRĐENJA SUDA (OSUĐUJUĆI DIO)	40
A. PRINUDNO PRESELJENJE.....	40
1. Uvod.....	40
2. Ocjena dokaza	41
(a) Da li je u kritičnom periodu došlo do iseljavanja stanovništva sa područja opštine Prijedor.....	41
(b) Da li je iseljavanje bilo prinudno	43
(c) Da li je iseljavanje bilo sastavni dio zločinačkog plana, udruženog zločinačkog poduhvata.....	45
(d) Da li su Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić, kao pripadnici <i>Interventnog voda</i> , odnosno komandir SM Prijedor, svjesno i sa namjerom, sudjelovali u prinudnom preseljenju stanovništva sa područja opštine Prijedor konvojem od 21.08.1992. godine.....	46
(e) Da li su Zoran Babić, Milorad Radaković, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli prinudnom preseljenju.....	50
3. Zaključak.....	51
B. PLJAČKA (ODUZIMANJE IMOVINE U ŠIROKIM RAZMJERAMA).....	51
1. Uvod.....	51
2. Ocjena dokaza	52
(a) Da li se u konvoju od 21.08.1992. godine desila pljačka	52
(b) Da li je pljačka bila redovna i rasprostranjena pojava u konvoju od 21.08.1992. godine.....	53
(c) Da li su optuženi dijelili namjeru pljačkanja civila i da li su u njoj sudjelovali.....	55
(d) Da li su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli pljački	58
3. Zaključak	59
C. UBISTVA	60

1. Uvod.....	60
2. Ocjena dokaza	60
(a) Da li se desilo ubistvo civila iz konvoja od 21.08.1992. godine	60
(b) Da li je ubistvo izvršeno na način kako je to opisano u optužnici	62
(c) Da li su optuženi svjesno i sa namjerom sudjelovali u ubistvima (da li su željeli sudjelovati u UZP-u koji je obuhvatao i ubistva)	67
(d) Da li su optuženi Zoran Babić, Milorad Škrbić, Dušan Janković i Željko Stojnić u značajnoj mjeri doprinijeli ubistvima	71
3. Zaključak	72
D. PROGON.....	73
1. Uvod.....	73
2. Analiza	73
(a) Poslovi koje je obavljao <i>Interventni vod</i>	73
(b) Da li su optuženi dijelili diskriminatornu namjeru.....	75
3. Zaključak	75
E. OPŠTI ELEMENTI KRIVIČNOG DJELA ZLOČINI PROTIV ČOVJEČNOSTI	76
1. Uvod.....	76
2. Analiza	76
(a) Širokorasprostranjen ili sistematičan napad	76
(b) Da li su optuženi bili svjesni postojanja napada	77
(c) Da li su radnje za koje se optuženi terete, predstavljale dio napada i da li su optuženi bili toga svjesni	78
3. Zaključak	79
F. ZAKLJUČNA RAZMATRANJA U VEZI SA OSTALIM UČESNICIMA UDRUŽENOG ZLOČINAČKOG PODUIIVATA.....	80
1. Uvod.....	80
2. Analiza	80
3. Zaključak	83
G. ZAKLJUČNA RAZMATRANJA O KRIVIČNOJ ODGOVORNOSTI OPTUŽENIII ZORANA BABIĆA, MILORADA ŠKRBIĆA, DUŠANA JANKOVIĆA I ŽELJKA STOJNIĆA.....	83
1. Uvod.....	83
2. Analiza	83
3. Zaključak	85
IX. ČINJENIČNA UTVRĐENJA SUDA (OSLOBAĐAJUĆI DIO) OPTUŽENI MILORAD RADAKOVIĆ	86

1. Uvod.....	86
2. Ocjena dokaza	87
(a) Da li je optuženi Milorad Radaković bio pripadnik <i>Interventnog voda</i> i koja je bila njegova uloga u <i>Interventnom vodu</i>	87
(b) Da li je optuženi Milorad Radaković dijelio umišljaj za izvršenje ciljeva udruženog zločinačkog poduhvata.....	88
(c) Da li je optuženi Milorad Radaković u značajnoj mjeri doprinio izvršenju ciljeva udruženog zločinačkog poduhvata.....	89
3. Zaključak	91
X. OCJENA DOKAZA SUPROTNE STRANE.....	91
A. ZORAN BABIĆ.....	91
1. Uvod.....	91
2. Ocjena dokaza	91
3. Zaključak	93
B. MILORAD ŠKRBIĆ	93
1. Uvod.....	93
2. Ocjena dokaza	93
3. Zaključak	95
C. DUŠAN JANKOVIĆ	95
1. Uvod.....	95
2. Ocjena dokaza	96
(a) Položaj optuženog Dušana Jankovića u SJB Prijedor	96
(i) Uvod.....	96
(ii) Ocjena dokaza.....	96
(iii) Zaključak	103
(b) Da li je optuženi Dušan Janković sudjelovao u pratnji konvoja od 21.08.1992. godine.....	103
(i) Uvod.....	103
(ii) Ocjena dokaza.....	103
(iii) Zaključak	105
(c) Procesni prigovori odbrane u vezi sa korištenjem materijalnih dokaza	105
3. Zaključak	106
D. ŽELJKO STOJNIC	106
1. Uvod.....	106
2. Ocjena dokaza	106
3. Zaključak	107

E. DOKAZI TUŽILAŠTVA U ODNOSU NA OPTUŽENOG MILORADA RADAKOVIĆA	108
1. Uvod.....	108
2. Ocjena dokaza	108
3. Zaključak	109
XI. ODSUPANJA IZMEĐU OPTUŽNICE I PRESUDE I CIVILNI STATUS	
ŽRTAVA	109
A. BROJ I CIVILNI STATUS ŽRTAVA	109
B. MJESTO UBISTVA I NEXUS	111
C. OPTUŽBE ZA NEZAKONITO ZATVARANJE.....	112
D. OPTUŽBE ZA DRUGA NEHUMANNA DJELA UČINJENA U NAMJERI NANOŠENJA VELIKE PATNJE ILI OZBILJNE FIZIČKE ILI PSIHIČKE POVREDE ILI NARUŠENJA ZDRAVLJA	113
XII. ODMJERAVANJE SANKCIJE	115
A. KAZNA MORA BITI SRAZMJERNA TEŽINI DJELA ZA KOJA SU ZORAN BABIĆ, MILORAD ŠKRBIĆ, DUŠAN JANKOVIĆ I ŽELJKO STOJNIĆ OGLAŠENI KRIVIM.	115
1. Društvena osuda kažnjivog ponašanja optuženih	115
2. Namjera da se na učinioce utiče da u buduće ne čine krivična djela i da se na ostale utiče da ne čine krivična djela	116
3. Namjera da se utiče na svijest građana o pogibeljnosti krivičnih djela i opravdanosti kažnjavanja učinitelja	116
4. Stepen krivice.....	117
5. Pobude i okolnosti iz kojih je djelo izvršeno	117
6. Lične prilike optuženih i njihovo držanje tokom postupka.....	118
B. ZAKLJUČAK	119
XIII. IMOVINSKOPRAVNI ZAHTJEVI I TROŠKOVI KRIVIČNOG POSTUPKA ..	119
XIV. DODATAK 1 (IZVEDENI DOKAZI)	120
A. DOKAZI TUŽILAŠTVA	120
1. Svjedoci.....	120
2. Vještaci.....	121
3. Materijalni dokazi	121
B. DOKAZ ODBRANE OPTUŽENOG ZORANA BABIĆA	132
1. Svjedoci.....	132
2. Materijalni dokazi	132
C. DOKAZI ODBRANE OPTUŽENOG MILORADA RADAKOVIĆA.....	132

1. Svjedoci.....	132
2. Materijalni dokazi	133
D. DOKAZI ODBRANE OPTUŽENOG MILORADA ŠKRBIĆA	133
1. Svjedoci.....	133
2. Vještaci.....	133
3. Materijalni dokazi	133
E. DOKAZI ODBRANE OPTUŽENOG DUŠANA JANKOVIĆA	134
1. Svjedoci.....	134
2. Materijalni dokazi	135
F. DOKAZI ODBRANE OPTUŽENOG ŽELJKA STOJNIĆA	138
1. Svjedoci.....	138
2. Materijalni dokazi	138
XV. DODATAK 2 (ČINJENICE KOJE SU UTVRDILA VIJEĆA MKSJ A KOJE JE TOKOM POSTUPKA SUD PRIMIO NA ZNANJE).....	139
XVI. DODATAK 3 (IDENTITET STRADALIH)	158
XVII. SADRŽAJ	179